

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

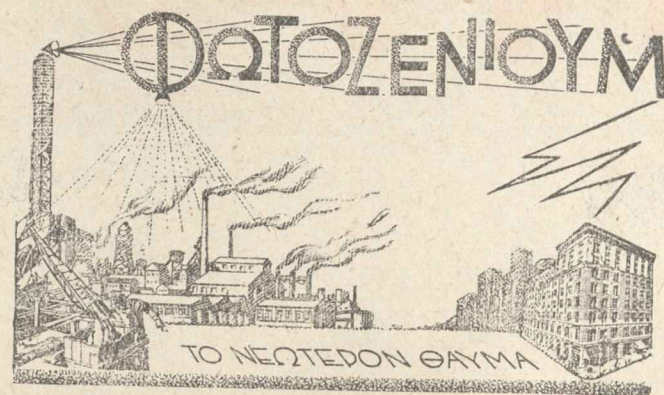
ΤΟΣ 1^{ος}

Αρ 40

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΤΖΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΒΙΟΛΟΓΟΥ ΚΑΙ ΕΡΓΑΤΟΥ ΟΡΘΟΠΕΔΙΚΟΥ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΜΕ ΒΑΣΙΝ ΤΟ:

ΚΑΤΩΡΩΘΗ Η ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΩΝ:

ΚΡΕΜΑΣ & ΠΟΥΔΡΑΣ

ΑΝΕΥ ΟΜΟΙΑΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΕΠΙΤΥΧΙΑΣ

Κρέμα υπ' αριθ. 1 διά λιπαράν επιδερμίδα.
Κρέμα υπ' αριθ. 2 διά ξηράν επιδερμίδα.
ΑΓ' ΑΥΤΩΝ ΕΠΙΤΥΓΧΑΝΕΤΑΙ ΕΝΤΟΣ ΕΛΑΧΙΣΤΩΝ ΗΜΕΡΩΝ εξάλειψις φωτιδίων, πανάδων, μιμητικών, ήλιοκαυμάτων, σμημορροϊών κλπ.

Σφίγγονται και συγκατοούνται οι ιστοί. Έξαφανίζονται τα άμυγα επίπεδα και αποκαθίσταται ότι συμβάλλει εις την διάχυσιν γλυκεϊαν και άρμονικήν φωτισίαν (Χαρακτηριστικόν γνώρισμα φωτογενείας). Έξαλείφονται τα ανεπιθύμητα άποτυπώματα των βιολογικών φωτοχημικών αντιδράσεων και των ψυχικών συγκανήσεων. Καθίσταται το δέρμα τρυφερόν και διαφανές. Έξαιρούνται όσφρητικοί χρωματισμοί και εξαφανίζονται τα άρρωστημένα χρώματα που είνε έχθρός της φωτογενείας.

ΠΑΝΤΑ ΤΑ ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ ΤΑ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΖΟΜΕΝΑ ΜΕ ΒΑΣΙΝ ΤΟ ΦΩΤΟΖΕΝΙΟΥΜ ΦΕΡΟΥΝ ΤΟ ΟΝΟΜΑ:

ΦΩΤΟΖΕΝΙΟΥΜ

Η ΧΡΗΣΙΣ ΤΩΝ ΕΓΕΝΙΚΕΥΘΗ ΚΑΙ ΗΔΑΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΚΑΛΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ ΚΑΙ ΜΥΡΟΠΩΛΕΙΑ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΠΕΙΡΑΙΩΣ.

„INSTITUT DE BEAUTE PORTATIF”

Αποστέλλονται κατ' οίκον Μασές ή Μασέο πεπειραμένοι διά την διδασκαλίαν της καλύτερας εφαρμογής του ΦΩΤΟΖΕΝΙΟΥΜ δωρεάν. Πολυτελείς βιογραφίαι επίσης επί αίτησει αποστέλλονται δωρεάν.

ΤΙΜΗ ΚΡΕΜΑΣ: ΔΟΧΕΙΑ δρ. 30, 40, 75 καί 115.

ΤΙΜΗ ΠΟΥΔΡΑΣ: Δρ. 40 καί 70.

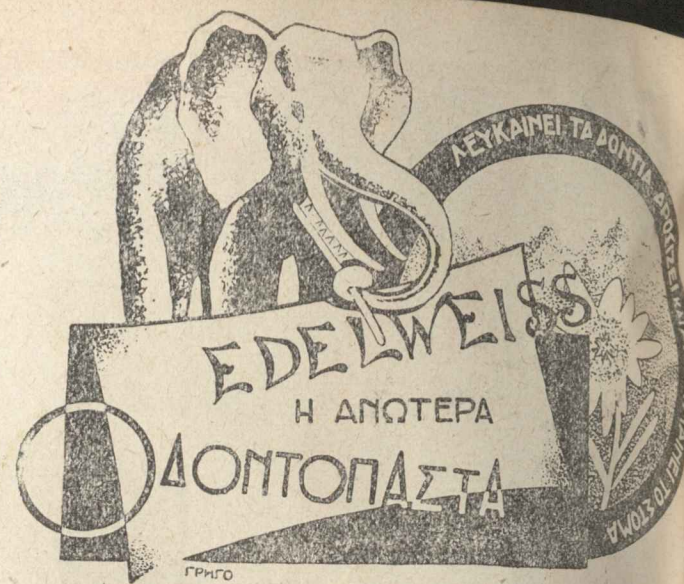
Απευθύνεσθε: Α. Χ. ΞΥΛΗΝ
Σατωβριάνδον 21 — Αθήναι

«ΜΗΝΥΤΩΡ»

ΘΕΡΜΑ ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ
Ο „ΦΟΙΝΙΞ”

Απεφυγετε τα πολυδάπανα ταξείδια εις τας διαφόρους ιαματικές πηγάς, προτιμώντες να λαμβάνετε ταύτα εις τό έν Αθήναις Υδροθεραπευτήριον „ΦΟΙΝΙΞ”, ΙΩΝΟΣ 3, παραπλεύρως θεάτρου Κετοπούλη. Τά Ιαματικά τεχνητά Λουτρά των διαφόρων Λευτροπέλεων ΑΙΔΗΨΟΥ—ΜΕΘΑΝΩΝ—ΛΟΥΤΡΑΚΙΟΥ—ΥΠΑΤΗΣ, άνακλήρουν τελείως τά Ιαματικά Λουτρά των ως άνω αναφερομένων Ιαματικών πηγών. Ιατρικοί συμβουλοι δωρεάν. Τελεία ανακρίσεις. Ωραι ΕΡΓΑΣΙΑΣ 7 π.μ.—8 π.μ.

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ
ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ
ΑΧΑΡΝΩΝ 182 ΤΗΛ. 80786

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΕΤΑΞΟΤΑ

Ε. Αρβανίτης

Είμεθα άποδίκη μόνον Μεταξωτών και τό συμφέρον μας άπαιτεί, τά παλαιά παρ' ημών μεταξωτά να είνε συλλογή παντός έκλεκτού και μοντέρνου που παρρη ή Έλληνική Μεταξουργία.

Ε. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ

Ερμού 3. Πλατεία Συντάγματος.
Τηλ. 22-529

Καθε κομψή κυρία δέν πρέπει να βιασθή να ραφή τα φορεμάτα της. Ας έπισκεφθή τον ΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ της διπλωματούσου διστάς

ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΟΣ

ΧΡΥΣΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ

Άρχη Συνεικισμού Βύρωνος
Οδός Αδριαντιου Κορνηλίου
και Αθηνών αριθ. 6
(Πρώτη στάσις)

Θα εύρη όλα τα τελευταία μοντέλλα της σαιζόν με χροιάς, Περιζιάνικο γούστο και τιμάς λογικάς.

Γίνονται δακτάι παραγγελίαι και από τας επαρχίας

Παναθήναια

Η ΓΟΗΣΣΕΣ ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ

‘Η γλυκυτάτη “Ελεν Χαίις, ένα καινούργιο «άστéρι» του Χόλλυγουντ.

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

1457

ΤΑ ΚΟΛΠΑ ΤΩΝ ΣΥΓ-
ΧΡΟΝΩΝ ΚΑΚΟΠΟΙΩΝ

ΛΗΣΤΕΙΕΣ ΚΑΙ ΕΓΚΛΗ-
ΜΑΤΑ ΤΩΝ ΥΠΗΡΕΤΩΝ
ΚΑΙ ΤΩΝ ΥΠΗΡΕΤΡΙΩΝ ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

Ένας ύποπτος δάνατος. Τό πτώμα της γηραιάς κυρίας στο δωμάτιο της υπηρεσίας. Τι άπεκαλύφθη στην αστυνομία. Ένας ολέθριος έρωτας. Ο τρεμερός άπάχης. Νεκρή άπ' την τρομάρα της. Τά άντικείμενα που κάνουν φτερά, κατά τρόπο μυοτηριώδη. Καταπληκτικές λεπτομέρειες.

Τί σύμπτωσης όμως ! Τό βράδυ άκριβώς έκείνο ή ήλικιωμένη κυρία τσακώθηκε, πριν πλαγιάσει, με την ύπηρετριά της και της είπε να σηκωθεί να φύγει. Πριν τή διώξει όμως, της είπε :

—Θ' άνέβω μαζί σου στο δωμάτιό σου να ιδώ τό μπασύλο σου !

Και άνέβηκε.

Ο άπάχης, μόλις άκουσε θόρυβο, κλείστηκε μέσα στο μεγάλο μπασύλο της ύπηρετριάς.

Τή συνέχεια τήν μαντεύει κανείς. Η ήλικιωμένη κυρία άνοιξε τό μπασύλο και είδε άξαφνα να ξεπετιέται από μέσα, σαν ένας διάβολος, ό άπάχης, ό όποιος σήκωσε άμέσως τό μαχαίρι του γιά να τήν χτυπήσει. Από τήν τρομάρα της τότε ή γοηά κυρία σωριάστηκε κάτω νεκρή !

Αυτές είναι ή λεπτομέρειες του έγκλήματος, που άνυστάτισε τηλενταίως τούς Παρισινούς.

Και τώρα ερχόμαστε στα λωποδυτικά κόλπα τών ύπηρετιών της γαλλικής πρωτεύουσας.

Ένα λωποδυτικό κόλπο, που τό χρησιμοποιούν πολύ τό τελευταία χρόνια στο Παρίσι οι ύπηρετές, είναι ή λεγομένη κλοπή με βαθμιαία άπομάκρυνση. Τό κόλπο αυτό εισήχθη στη Γαλλία από τούς Ιταγες νείων γαλλικών άποικιών, τούς 'Αναμίτες, ιδίως, και τούς 'Αράβιες.

Μά άφού ή κυρία σου σε είχε διώξει, πώς τότε άφησε τό μπασύλο σου στην κάμαρά σου ; τήν ρώτησε ό άστυνόμος.

Η ύπηρετρία στην άπροσδόκητη αυτή ερώτηση τάχασε, δέν ήξερε τί ν' απαντήσει, και ύστερα από λίγο αναλύθηκε σε άόραμα κι' άρχισε σιγά - σιγά να ύμολογή τήν αλήθεια.

Κατά τήν διάρκεια, λοιπόν, ενός λαϊκού χορού, τήν παραμονή της 14ης 'Ιουλίου, ή ύπηρετρία αυτή είχε γνωριστεί με ένα ύποπτο ύποκείμενο, με τό όποιο συνεδέθη τόσο ερωτικά. Τό ύποκείμενο αυτό, που ήταν ένας άπάχης, της έπεδλήθη άμέσως, τήν τρομοκρατούσε, τήν έκανε όπως ήθελε.

Ένα βράδυ, τέλος, της έπρότεινε να τόν άφήσει να μπει στην κάμαρά της. Έκεί θα έμενε όσπου να κοιμούνται ή κυρία της και κατόπιν θα κατέβαινε να ληστέψει τό σπίτι.

Η ύπηρετρία, υπό τήν άπειλή ενός μαχαίριού, θέλοντας και μή, άποχώρησε στις αξιώσεις του και δ' άπάχης άνέβηκε στο δωμάτιο της.

Τό μεταπολείει πρώτα στο ίδιο τό δωμάτιο, όπου βρίσκεται, κρύβοντας το, κι, πίσω από κανένα μπερνε ή πίσω από κανένα ντουλάπι.

Μόλις διαπιστώη ή έξαφά-

νισις, άν ή έρευνες που θα γίνουν, δέν καταλήξουν σε κανένα άποτέλεσμα, τό κρυμμένο άντικείμενο μεταπολείεται σ' ένα διπλό δωμάτιο. Και έτσι, από δωμάτιο σε δωμάτιο, τό άντικείμενο μεταφέρεται τέλος στο δωμάτιο του κλέφτη και από εκεί σ' ένα μέρος πολύ πιο άσφαλές.

Μία κυρία, σύζυγος ενός άποικιακού ύπαλλήλου, βρήκε μία μέρα μέσα σε μία κατσαρόλα της κοζίνας ένα βραχιόλι, τό όποιο είχε έξαφανισθή άπ' τό σωράκι της ένα μήνα πριν.

Πώς είχε συμβή αυτό ; Δέν είχε πάει βέβαια μόνο τόν βραχιόλι στην κατσαρόλα. Τά βραχιόλια δέν έχουν φτερά να πετάξουν. Τό είχε τρωπώσε άπλούστατα εκεί ή ύπηρετρία, έν συνεννοήσει με τό φίλο της σωφέρ τών κυριών της.

Τά δικαστικά χρονικά της 1-ου αιώνα άνέγραφαν τελευταία μία πολύ διασκεδαστική ύπόθεση.

Μία πλούσια γοηά της πόλεως αυτής είχε προσλάβει στην ύπηρεσία της μία νεαρή ύπηρετρία, που μόλις είχε φθάσει από τό Παρίσι.

Η γοηά ήταν τρομερά φιλαργή και ή ύπηρετρία έσπενσε άμέσως να κολακεύει τήν άδυναμία της αυτή.

Μία μέρα λοιπόν, είπε στην κυρία της :

—Κυρία, λίγο μετά τόν πύλω, δούλεψα σ' ένα εργοστάσιο ήλεκτρικού. Θα σάς ύποδείξω, λοιπόν, έναν τρόπο να ξεδεύετε όσο ήλεκτρικό θέλετε, χωρίς να δίνετε ούτε ένα φράγκο παραπάνο. Θα κάνω δηλαδή να μη δουλές κανονικά τό ρολόι.

Η άπροσδόκητη αυτή οικονομία ένθουσίασε τή γοηά.

—Καλά, της είπε. Κάνε αυτό πού λές.

Και πραγματικά, ή ύπηρετρία κατόρθωσε με διάφορες μηχανούβρες να κόψει τό ρολόι του ήλεκτρικού να

μη λειτουργή κανονικά και σπας να μην καταγράφη άκριβώς τό καταναλισκόμενο ρεύμα.

Έπί τρεις μήνες ή καταιόσχετο του ήλεκτρικού ήταν τόσο μυστηριώδη, όστε ή έταιρεία άνησχησε.

Κι' έξαφνα, μία μέρα, ένας ύπαλληλος της έταιρείας άνακάλυψε τήν άπάτη.

—Θα σάς κάνω μύνηση, είπε τότε στη γοηά φιλάργη, γιά να μάθετε να κλέβετε με τέτοιο άσχημο τρόπο τήν έταιρεία !

Η γοηά τρελλάθηκε από τό φόβο της. Τί ρεζίλι, αλήθεια, να τήν σύρουν, γοηά γυναίκα, στα δικαστήρια ! Μά ή νεαρή ύπηρετρία τήν καθυσέχασε. Με λίγες γκιές ματιές και με δύο χιλιάδες φράγκα θα κατάφερνε να πείσει τόν ύπαλληλο της έταιρείας να μη φανερώσει τίποτε.

Τί να κάνει, ή γοηά ; Μ' αυτή τήν ταπεινότητα της, γιά να γλυτώσει τό ρεζίλιμα της δικής, ύποσχέθηκε τις δύο χιλιάδες φράγκα στην ύπάλληλο.

Ο ύπάλληλος, όστόσο, άφού τήν έπαισε τις δύο χιλιάδες, έζητησε και άλλες δύο, και άφού τις πήρε κι' αυτές, έζητησε και άλλες τόσες.

Τό κακό είχε πιά παραινεί. Μη μπορώντας να πληρώσει έστω και θητικώς ή γοηά, έπαιξε τή ταπεινότητά της και φανερώσε τό πρήγμα σ' ένα φίλο της δικαστή. Ο δικαστής έζητησε άμέσως πληροφορίες και έμαθε ότι ό έκβιαστής ύπάλληλος δέν είχε ποτέ χρηματιστή της έταιρείας κι' ότι ήταν άπλως και μόνον φίλος και συνένοχος της ύπηρετριάς !...

Τό λωποδυτικό ζευγάρι κλείστηκε άμέσως στη φυλακή. Τό πού νόστιμο όμως σχετικώς, είναι ότι ή έταιρεία, πού πληροφορήθηκε στο μεταξύ όλη αυτή τήν ιστορία, ήγαρε άναγωγή κατά της φιλάργης γοηάς, κέρδισε τή δική και πήρε άρκετά άποζημιώσεις.

Άλλο, πολύ συνηθισμένο κόλπο, τών λωποδυτιών ύπηρετιών, είναι και τό να προσποιούνται τά θύματα. Μά και τό κόλπο αυτό δέν πετυχαίνει πάντα. Και άποδείξεις ή παρακάτω ιστορία :

Ένας ύπηρετής ερχόταν ένα μόλις μήνα στο σπίτι ενός τραπέζτη, τό όποιο βρισκόταν σε μία από τις πού άριστοκρατικές συνοικίες τού Παρισιού, κοντά στο Πάου - Μονσό.

Ο τραπέζτης ήταν τόσο εύχρηστος όσον τόν ύπηρετή του, όστε όταν, ύστερα από λίγο, πήγε

ΟΙ ΔΙΑΣΗΜΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

Ο ΑΛΗΘΙΝΟΣ ΣΑΡΛΩ

(Άρθρο τού Ντούγκλας Φαίρμπανκς υιού)

ΕΝ ύπάρχει στον κόσμο άνθρωπος, πού να γνωρίζεται εύκολότερα από τόν Τσάρλι Τσάπλιν, κι' έν τούτοις, ίσως γι' αυτόν ακριβώς τόν λόγο, δέν τόν γνωρίζε κανείς. Ο άνθρωπος αυτός ήταν πάντα έκδοτος σε όνειροπόλ ήσεις

—είναι πού πραγματοποιούνται τού έγέ-
μναν με πίκρα τήν ψυχή του. Ο Τσάρλι Τσάπλιν, ό δημιουργός τού θαυμαστού τύπου τού Σαρλώ, είναι ματαιόδοξος και έξαιρετικά εύθιπτος. Είναι σε βαθμό άπίστευτο εύώ-
πτος κι' όμως, κι' όλα του τά έλαττώματα, τήν έντύπωσι πώς είναι μία ύπαρξη και μεγλειούδης, ένας άνθρωπος πού έμεινε στην ιστορία.

Εν τούτοις, κι' όλες των τις άδυναμίες ή μπορεί κανείς να αφή άγαπήσει τόν Τσάρλι Τσάπλιν άνα τόν γνωρίσει. Ο εγωϊσμός του δεν είναι προκλητικός, άλλα άζαναγκητος και γρηγορικός. Είναι συνολιγής θελκτικός κι' έλκυστικός. Είναι ικανός να περάσει όλη τήν ζωή του σ' ένα θέμα πού τον συζητώντας πάνω σ' ένα θέμα πού τον γνωστό, ή καμιά φορά και άγνωστο σ' αυτόν και δίνει στους συνμιλητές του τήν έντύπωσι καταπληκτικής έξυπνάδας.

Ο Σαρλώ είναι τύπος διανοητικός, χωρίς να παραθερίσει στην Τουραίνη, τόν πήρε μαζί

Τρεις μέρες μετά τήν άφιξή τους εκεί, ό τραπέζτης και ή γυναίκα του έπήγαν στην κη-
λιά μιάς συγγενούς των, πού κατοικούσε σ' ένα κοντινό χωριό. Μά όταν, ύστερα από 24 ώ-
ρες, γύρισαν και μπήκαν στο γραφείο τού τρα-
πέζτη, έβρισκαν κατάληκτικο. Ο ύπηρετής τους βρισκόταν έξαπλωμένος κάτω, δεμένος χει-
ροπόδα και φιομμένος.

Ένα σωράκι, στο όποιο ύπηρεχαν χρεώγραφα και χαρτονομίσματα αξίας 60 χιλιάδων φράγκων, ήταν άνοιγμένο και άδειο.

Ο τραπέζτης είδοποίησε άμέσως τήν αστυνομία, ή όποια άρχισε τις άνακρίσεις.

Ο ύπηρετής, τρέμοντας όλος άκόμη από τήν συγκίνηση, διηγήθηκε πώς, ένοι περνούσε έσα άπ' τό γραφείο, άκουσε άξαφνα ύποπτους ήχοις, πού τόν πάγαναν και τόν κάφωσαν από θέα του. Πριν δέ άκούη άντιλήφθη καλά και τί συνέβαινε, είδε ν' άνοίγην μία πόρτα, και ή πόρτα στο βάθος τού γραφείου, και να έξαπλώνονται τρεις άντρες προσποιδόφοροι, πού κρατούσαν κλεφτοφάναρα.

Ο ύπηρετής έλαμψε έκαμε να φωνάξει, μά τήν στιγμή τού πνίγισε στο λαρόγγι του, γιατί τή στιγμή εκείνη είδε τρία περιστρόφα και στηλό-
ντων μπρος στο πρόσωπό του και νόν ά-
πάλαν.

—Είσαι αίγουρος, τόν ρώτησε άξαφνα ό τρα-
πέζτης, ότι τά πράγματα έγιναν όπως τά διη-
γήσαι ; Από τήν πόρτα τού διαδρόμου θα μπήκαν δίχως άλλο οι λωποδύτες ή από τό παράθυρο πού βλέπει στο πάρκο ;

—Όχι, όχι, κύριε, επέμεινε ό ύπηρετής. Μείναν από κει πέρα, από τήν πόρτα πού βλέ-
πεται στο βάθος τού γραφείου σας.

—Τότε, άπάντησε ψυχράκιμα ό τραπέζτης, έ-
ξήρεσέ μου πώς έγινε δυνατόν να μπήκαν τρεις άντρες από μία πόρτα πού...δέν ύπάρχει ;

Παραγνατικά, ή έλς τό βάθος τού γραφείου πόρτα ήταν κλειστή και είχε κατασκευασθή μόνο και μόνο γιά λόγους ασθητικούς.

Ο ύπηρετής, ό όποιος δέν έμπαινε συχνά στο γραφείο τού κυρίου του και δέν είχε προ-
σέξει τή σοβαρή αυτή λεπτομέρεια, έμεινε άπο-
σβολομένος. Και μπροστά σε μία τέτοια άπί-
στευτη άτυχία, άναγκάστηκε να ύμολογήσει ότι ό ίδιος είχε βουλώσει τό στόμα του και είχε έλθει γιά να κάνει τό λωποδυτικό κόλπο του έκ του τό άσφαλούς.

νάνε πνευματώδης. Σκέφτεται με αυμαστή ταχύτητα. Τού άρέσει να διακρίνεται σ' όλα και παίρνει μία πόσα έντελώς άόρα όταν μιλάει. Έχει άκόμα κάποιον φιλολογικό δε-
νίκι, πού τού έπιτρέπει να συζητή με άθην-
τα γιά τούς μεγάλους συγγραφείς, τούς ό-
ποιους ή αλήθεια είναι πώς πολύ λίγο τούς γνωρίζει. Στο βάθος της ψυχής του είναι ένας επαναστάτης εναντίον της κοινωνίας κι' όμως περιφύεται να ζή έντός τού πλαισίου της

Ο Σαρλώ δέν πιστεύει παρά μόνον στην έντύ του. Τού άρέσει να τόν παραβάλλουν με τόν Ναπολέοντα. Άγαπάει τήν κολακεία κι' έν τούτοις κάνει τήν έντύπωσι ανθρώπου ντροπαλού. Είναι καλλιτέχνης ως τήν άκρη τών νυχτιών του. Θέλει να νάναι όλος ό κόσμος σύμφωνος με τή γνώμη τή δική του και χά-
ρις στο προσωπικό του θέλητρο, ύποχωρύνε όλοι μπρος σ' αυτόν, γιά να μην τόν δυσ-
ρεστήσουν. Άγαπάει πολύ τά παιδιά κι' είναι έξαιρετικά αίσθηματικός, μά όταν τύχη να έκφραση καμιά τρυφερό του συγκίνηση, ά-
μέσως, σαν να ντρέπεται, τό ρίχνει στο γέ-
λιο. Μελετάει κάθε πράμα από τήν επιστη-
μονική του άποψη. Τίς γυναίκες δέν έννοει να τις παραδεχθή ίσες με τόν άνδρα.

Ο ΣΑΡΛΩ
(Γελιογραφία τού Ντούγκλας Φαίρμπανκς υιού)

Άλλως τε, αυτός πρώτος κοροϊδεύει τις ετέλειες του. Δέν έχει άδελφά τί πάει να πη-
χέριμα. Εύχαριστιέται σαν παιδί να κάνει έντύπωσι και έχει τή μεγαλοφύα να δια-
σκεδάσει τούς άλλους. Έχει παγκόσμια θη-
μη πώς μπορεί να διαβάζει τή σκέψη των άλλων και να μιμνήται τούς πάντες. Θάθελε νανε φηλός με γερά μπράτσα, μά κι' όλο πού ή φύση τόν έκανε μικρόσωμο, μπορεί να με-
τρηθή με ανθρώπους πού πού μεγαλώσα-
μους άπ' αυτόν.

Έχει μικρά πόδια και γυναίκα χερσάκια πού έέρει να τά μεταχειρίζεται με τρυφή. Σε ό,τι κάνει έχει μία έμφυτη χαρά. Τού άρέσει να αφή άφην κανέναν άλλον να μιλάει με μια συζήτηση. Είναι, κατά βάθος, φίλος πλάτης, μά έχει διαλείψει, κι' έτσι δέν μπορεί κα-
νείς να βασίλειται σ' αυτόν. Είναι σ' άπίστευ-
τό βαθμό ενοχτικός, μά δέν μπορεί να δουλέ-
ψη μέσα σ' έθνητικό περιβάλλον. Πώς ύπερ-
φυσικός και θίγεται εύκολώτα. Φοβείται ευαίσθητος και θίγεται εύκολώτα. Φοβείται τά γεράματα και με πρόμο βλέπει ν' άσπρί-
ζων τά μαλλιά του, με τήν ηλικία. Τού άρέ-
σει να κάθεται στη γωνιά τού και να ρεμβά-
ζει. Κάνει μακρινούς περιπάτους και πριν από κάθε γεύμα πηγαίνει πεζοπορεία. Είναι άδύνατος κορπικίας και τίποτε δέν τού ά-
ρέσει περισσότερο από τού να τόν παραβάλ-

λουν με τόν Δόν Ζουάν. Έχει άλαφρώς άγ-
γλική προφορά, άλλα θεωρεί τόν εαυτό του Άμερικανό. Είναι ό προστατής των καταπε-
ζομένων, έστω αν είναι κι' αυτός ένας από τούς καταπιέζοντας.

Θαυρεί τό θέατρο ως γηρασμένη και χρε-
ωκοπημένη μορφή τέχνης και πιστεύει ειλι-
χρινώς στο μέλλον τού κινηματογράφου. Ξέ-
ρει από ζωγραφική. Πίνει και καπνίζει με-
ρίως. Άγαπάει τά σπόρ. Τό αγαπημένο του παιγνίδι είναι τό τένις. Δέχεται προθύμως μία συμβουλή, μά σπάνια τήν ακολουθεί. Έπι-
διώκει με άπίστευτη θέληση τήν πραγματο-
ποίησι τών φιλοδογιών του. Έχει πλήρη μου-
σική μόρφωση και στο σπίτι του περνά ώρες όλόκληρες παίζοντας άρμόνιο. Τού άρέσει να τόν παίρνουν στα σοβαρά οι άλλοι, μά ό ίδιος ποτέ δέν παίρνει στα σοβαρά τόν εαυτό του. Ποτέ δέν είναι εύχαριστήμένος άπ' ό,τι κά-
νε, και καταβάλλει άπάνταστη έπιμονή στις προσπάθειές του. Έχει ένα γέλιο έγκάρσιο, πού δείχνει δόντια άρκετά προσέχοντα. Ντύ-
νεται με πολλήν επιμέλεια.

Κατ' ούσίαν είναι άρρενωπός, μά έχει μερι-
κές κλίσεις γυναικείες. Είναι ιδεώδης σύντρο-
φος, εύχάριστος και διασκεδαστικός πάντοτε. Μιλάει συνεχώς και κουνάει φρενιτωδώς τή χέρια του πάνω στη φούρια της κουβέντας.

Ο Τσάρλι Τσάπλιν θα ζήσει χρόνια πολλά, στη μνήμη εκατομμυρίων ανθρώπων. Είναι ίσως κοινοτοπία να μιλήσει κανείς γιά τή μεγάλη-
φύα του, ή όποια είναι μεγαλύτερη και βα-
ρύτερη άπ' όσση πιστεύει κι' ό ίδιος. Ο Τσάπλιν θάνη πάντα ό Τσάρλι κι' ό Τσάρλι θάνη πάντα ό Σαρλώ, ένας μεγάλος άνθρω-
πος γιά όλους, όσους θάβειαν να τόν γνω-
ρίσουν, μά δέν τό κατορθώνουν, ακριβώς ίσως γι'αυτό είναι τόσο εύκολο !

Ντούγκλας Φαίρμπανκς, υιός.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΕΝΑΣ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΟΝΑΡΧΗΣ

Έπί Λουδοβίκου ΙΕ' ένας Γάλλος χημικός, Ντιντρέ όνομαζόμενος, έρευνε μία χημική ού-
σια, πού είχε όλες τις ιδιότητες τού αερίου του υδρογόνου τών Ελβετιών. Όταν όλα ό-
χιόταν σ' έπαρή με τό νερό, ή ύλη αυτή ά-
ναβε άσφαιαίως, βγαίνοντας τεράστιες φλό-
γες, ή όποιες μπορούσαν να κατακαίουν τό κάθε τι.

Έγιναν σχετικές δοκιμές ενώπιόν τού βασι-
λέως και μερικών άνωτέρων άξιωματικών, οι όποιοι έμειναν κατάπληκτοι με τήν έφεύρεσι αυτή.

Λέγεται όμως, ότι ό φιλόδημος και αγα-
θός Λουδοβίκος ΙΕ', αναλογίζόμενος τις κα-
ταστροφές πού θα έπέφερε στην ανθρωπότητα ή διάδοσις τού νέου αυτού υγρού πυρός, διέτα-
ξε τόν Ντιντρέ να κρύψει ύποπτη τήν έφεύ-
ρεσί του και να μη τήν ανακαλύψει σε κανένα βιομηχανικό όκο, μέχρις ότου άπορροισθή τί πρέπει να γίνει. Μολοντί δέ κατόπιν ή Γαλ-
λία περιεπλήθη σε πόλεις, ό Λουδοβίκος δέν θέλησε ούτε και τότε να έκμεταλλευθή τήν κα-
ταπληκτική αυτή έφεύρεσι. Έτσι ό Ντιντρέ πέ-
θανε, παίρνοντας και τό μυστικό μαζί του.

Τά «Παναθήναια» αγοράζουν παλαιά διάφορα βιβλία παντός είδους, έπίσης ειδικότερες βιβλιοθήκες, εις τιμής άρκετά ικανοποιητικές. Γράψατε, άποστέλλοντας σχε-
τικών κατάλογον: Περιοδικών «ΠΑΝΑΘΗ-
ΝΑΙΑ», 'Αθήνας.

Ένα βραχιόλι μέσα...σε μία κατσαρόλα

Μ ΖΕΒΑΚΟ

Ἡ Βασίλισσα ντ' Ἀργκό

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ — Ὁ νεαρός ἱππότης Χοέλ ντὲ Μοντωμπάν, γόνος μεγάλης οἰκογενείας, στὸν ὁποῖο ὁ πατέρας του δὲν ἄφησε παρά μόνο χρέη, φτάνει στὸ Παρίσι, μαζί με τὸν σπῆρτὴ τοῦ Λαγκρόν, γιὰ νὰ κάνει τὴν τύχη του. Ἐκεῖ μὴ συστατικὴ ἐπιστολὴ πρὸς τὸν Καρδινάλιο τῆς Λωρραίνης, τὸν πανίσχυρο ἀδελφὸ τοῦ δουκὸς ντὲ Γκζ, μὰ ἀντὶ νὰ τοῦ τὴν πᾶν ἀμέσως καὶ νὰ ὀρῇ προστασία κοντά του, περνάει τὸν καιρὸ τοῦ μπροστὰ στὸ νεγυλὶ τῆς σοφίτας τοῦ ξενοδοχείου ποὺ μένει, κυττάζοντας κάποιον ἀντικρινὸ σπῆτι. Στὸ σπῆτι αὐτὸ μένει μὴ ἀραιωτὴ νῆα, μετὴν ὁποία ὁ ἱππότης μας εἶνε τρελὰς ἐρωτευμένος, χωρὶς ὅσοσο νὰ τὴν ἔχη πλησιάσει ποτέ... Ἐκτός ὅμως ἀπὸ τὸ Μοντωμπάν, εἶνε, τρελὰς ἐρωτευμένος μετὰ ἀνθρώπου, στὴ καὶ ὁ διάδοχος τοῦ θρόνου Ἑρρίκος Β', ὁ ὁποῖος ἔχει ἀναθέσει στὸν αὐλικὸ του ντὲ Βιλ καὶ τοὺς μπράβδους Κεντενάς καὶ Μπουασέν, νὰ τοῦ τὴν ὀρθοῦν μετὰ κάθε τρόπο. Ἐπίσης ἐρωτευμένος μαζί της εἶνε κι' ὁ καρδινάλιος τῆς Λωρραίνης, ὁ ὁποῖος ἀναθέτει σὲ δύο μοναχοὺς, τὸ Τιμπώ καὶ Λουμπέν, νὰ τὴν παρακολουθοῦν. Ἐπειδὴ δὲ ἀπὸ τὸ ἱσογεῖο πανδοχεῖο τοῦ ξενοδοχείου οὐ μὴν ὁ Μοντωμπάν, μποροῦν νὰ παρακολουθοῦν περὶ τὸ σπῆτι τῆς Πριμερόζας, τόσο οἱ μπράβδου ἔδω κι' οἱ καλὲς τοῦ πριγκιποῦ κι' ὁ ἀπὸ αὐτοῦ, βρίσκονται στὸ πανδοχεῖο κι' ἕνας νεαρὸς κι' ὁρατὸς εὐπατρίδης, μαζί με τέσσερες τρομεροὺς τρανδούς. Καθὼς λοιπὸν παραστέλλονται φαγῆται καὶ κρασί οἱ καλὲς τοῦ, ἐπιδεικνύουν συγχρόνως στὴν ξενοδόχο τὰ μεγαλοπρεπῆ βαλάντια τους.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Αὐτὸ τὸ ἀσημαντὸ ἐπεισόδιον δὲν ἔφρασε ἐντελὼς ἀπαράτητο. Τὸ πρόσβαν οἱ τέσσερες τρανδοί, ποὺ καθόντουσαν πλάι στὸ τραπέζι τοῦ νεαροῦ καὶ κοιμῶν εὐπατρίδων. Οἱ δύο ἀπ' αὐτοὺς, ὁ νεώτερος κι' ὁ πειὸ ἡλικιωμένος, ἔβαιναν ἐντελὼς ἀπαθείς. Μὰ οἱ ἄλλοι δύο ταράχθηκαν, μὴ λάμπει πέρασ ἀπ' τὰ μάτια τους καὶ σκάνοντας πάνω ἀπ' τὸ τραπέζι, ἀλλάζαν τὸν παρακάτω διάλογο :

—Εἶδες, Κοκκινόχερη, τοὺς διαβολοκαλογέρους ; Εἶνε γεμάτοι χρυσάφι !..

—Εἶδα, Καρκοκέφαλε... Ἐχουν τοῦλάχιστον χίλιες λίρες στὸ βαλάντιόν τους.

—Μὰ τὸ διάβολο, αὐτὲς ἡ χίλιες λίρες θὰ ἦσαν καλύτερα στὸ δικό μας πορτοφόλι. Τί λές, Κοκκινόχερη...

—Μὴ τὴν πῆστι μου, ἔχεις δικιο, Καρκοκέφαλε !

Οἱ δύο τρανδοὶ ἔχουν μιλῆσαι πρὸς ἀλλήλους. Ὡστόσο ὁ πειὸ ἡλικιωμένος ἀπ' τὴν συντροφιά τους τοὺς ἄκουσε.

—Ἐσκήψε τότε κι' αὐτὸς καί, δείχνοντας μετὰ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ του, τὸν κομψὸ εὐπατρίδην ποὺ καθότανε κοντὰ στὸ τραπέζι τους, εἶπε :

—Προσέχετε μὴ σὰς ἀκούσει ὁ Ἀλκιντόρ... Ἐσέρετε, τ' αὐτὰ τῆς ἀκούει πρῆγμα καὶ δὲν τῆς ἀρέσει ὁ ἀνθρώπος τῆς νὰ καταπαύωνται μετὰ ἄλλες δουλειές, ὅταν ἐκείνη λαβαίνει τὸν κόπο καὶ διενθύνει μὲ τὴν τῆς μὴ ἐμπεύρη...

Ἐπὶ τὴν κατὰ περισσότερον ἀπὸ σεβασμὸ, ὕψιζε κατὰ τὸν θρησκευτικὴ λατρεία, στὸν τόνο τῆς φωνῆς αὐτοῦ τοῦ τρανδου, ὁ ὁποῖος εἶχε ὀνομάσει τὸν νεαρὸ εὐπατρίδην Ἀλκιντόρ κι' ὁ ὁποῖος μιλοῦσε γι' αὐτὸν σὰν νὰ ἐπρόκειτο γιὰ γυναῖκα. Κ' ἕνας βαρὺς τραγικὸς ἔκτονος ἔξοδος στὸ ἀνίσχυρὸ βλέμμα ποὺ ἔβριζαν ὁμοῦς οἱ ἄλλοι δύο τρανδοὶ πρὸς αὐτὸν — ἡ αὐτὴν — μετὰ τὸν ἔσπε τοὺς ἀπειλοῦσε ὁ σύντροφός τους. Καὶ ὅμως μετὰ τὰ ἀθλητικὰ κοσμήματα, ἦσαν πραγματικὸς κολοσοῖ μπροστὰ στὸν λεπτοκαμωμένον Ἀλκιντόρ.

Μὲ φωνὴν ποὺ ἔδειχνε ἀκόμα περισσότερον τὸν ἀνίσχυρὸ φόβον ποὺ τοὺς ἐνέπνευε τὸ ἀνίσχυρὸ ἔκτονος πρόσωπον, εἶπαν :

— Ποιὸ καλὰ, Ἀνθρωποσφάκτη ! Θὰ καλῶμεν ἡμεῖς καὶ ὁ Ἀλκιντόρ δὲν θὰ ἔχη κανένα παράπονον μαζί μας. Ὁ καλὸς τῆς δουλίας ὅταν δὲν θὰ μᾶς χρειάζεται πειά...

— Ἐτοί, μὲτ' αὐτὸ ! εἶπε ἐπιδομαστικὰ ὁ Ἀνθρωποσφάκτη.

Καὶ σὲ λίγην πρὸςθεσε :

—Ἐσέρετε !.. Ἐχεῖ τὸ χεῖρ τῆς πολὺ βασιλῆ !

Οἱ δύο τρομεροὶ τρανδοὶ Κοκκινόχερης καὶ Καρκοκέφαλος (1) λήγσαν τὴν εἰρήνην σὰν νὰ ἐννοῶσαν μίαν νὰ βαρύνει ἄπάνω τους αὐτὸ τὸ βαρὺ χεῖρ, γιὰ τὸ ὅποιο τοὺς μιλοῦσε ὁ σύντροφός τους.

Ὅσο γιὰ τὸν τέταρτον τρανδόν, αὐτὸν ποὺ δὲν φαινόταν παραπάνω ἀπὸ εὐνοϊα χρόνον, ποὺ ἔβριζε ἀπροσδιόριστα μετὰ τὸν Ἀλκιντόρ καὶ ποὺ ὁ σύντροφός του τὸν ἀποκαλοῦσαν Ἀριστοκράτη (ἀφα-

—Εἶδες, Κοκκινόχερη, τοὺς διαβολοκαλογέρους ; Εἶνε γεμάτοι χρυσάφι !..

λὼς γιὰτὶ ἦσαν ντυμένοι μετὰ κομψότητα) —ἐκείνος δὲν εἶχε ἀκούσει ποτε. Καθόταν ἐξοστατικὸς μπροστὰ στὸν Ἀλκιντόρ, τὸν ὁποῖο δὲν πανε οὔτε στιγμή νὰ κοιτάξῃ.

Ἐννομεταξὺ ὁ Πονταλά εἶλεγε στὸν ἱππότη Μοντωμπάν :

—Κύριε ἱππότη, μολοντὶ δὲν εἶμαι παρὰ ἕνας φτωχὸς ποιητὴς θεατρίνου, μὲ φερθεῖτε ἀπὸ τὴν στιγμή ποὺ εἶχα τὴν τιμὴ νὰ ἐκσυναντήσω σ' αὐτὸ τὸ πανδοχεῖο, μετὰ τὴν ἐγγένεια ἡλικιῆς, ἡ ὁποία συγκίνησε βαθεῖα. Μετὰ τὴν καλοσύνη σας, κύριε, μετὰ τὴν κατὰ φύσιν κληρο. Καὶ γι' αὐτὸ θέλω νὰ σὰς δώσω μὴ ἀπόδειξι τῆς ἐλπίδος φιλίας ποὺ αἰσθάνομαι γιὰ σὰς.

Καί, χαμηλύνοντας περισσύτερον τὴν φωνήν του, ὁ Πονταλά, ὁ ὁποῖος ποιητὴς, ὁ ὁποῖος ἦταν τότε τῆς μόδας, ἐξακολούθησε :

—Μοῦ εἶπατε, κύριε, ὅτι ἐπιστολίζετε στὸν καρδινάλιον τῆς Λωρραίνης γιὰ νὰ σὰς προσλάβῃ στὴν ὑπηρεσίαν του ὁ ἀδελφός του ὁ ἡγεμόντος δούξ ντὲ Γκζ.

—Μάλιστα, ἀπάντησε ὁ Μοντωμπάν.

Μοῦ εἶπατε ἐπίσης πρὸς ὀλίγον, ἐξακολούθησε ὁ Πονταλά, ἐκσκοπεῖτε νὰ πετάξετε ἔξω αὐτοὺς τοὺς δύο μοναχοὺς, τὸν Τιμπώ καὶ τὸν ἀδελφὸ Λουμπέν, κι' αὐτοὺς τοὺς δύο μπράβδους καὶ πέρα, τὸν Κεντενάς καὶ τὸν Μπουασέν.

—Σὰς εὐχαριστῶ, γιὰτὶ μοῦ μαθαίνετε τὰ ὀνόματα τους, τὰ ὅποια ἀγνωστοῦσα. Καὶ σὰς ἐπαναλαμβάνω πὺς θὰ κάνω διὰ σὰς εἰς τὸν ὁποῖον, ὅταν θὰ μοῦ τελειώσετε τὴν κουνέντα σας.

—Ἐλπίζω, κύριε, εἶπε ὁ Πονταλά, ὅτι δὲν θὰ πραγματοποιῶνται τὴν ἀπόφασί σας, ὅμοια θὰ μάθετε ποῖα εἶνε τὰ τέσσερα αὐτὰ πρόσωπα μᾶλλον σὲ ποιους ἀνήκουν. Ἐν πρώτοις ὁ ἀδελφός Τιμπώ κι' ὁ ἀπὸ αὐτοῦ, ὁποῖος ἀνήκει στὸν καρδινάλιον τῆς Λωρραίνης, στὸν ὁποῖον πολογίζετε γιὰ νὰ κάνετε τὴν τύχη σας. Καταλαβαίνετε ;

—Ἀρχίζω νὰ καταλαβαίνω, ἀπάντησε ὁ Μοντωμπάν. Κι' αὐτὰ τὰ δύο μπράβδου ἔχει πέρα, ὁ Κεντενάς κι' ὁ Μπουασέν, ἀντίστοιχοι ἐπὶ στὸν καρδινάλιον ;

—Ὅχι, κύριε. Αὐτοὶ εἶνε τὰ δύο μπράβδου τοῦ βασιλέως νὰ γιὰ τὸν ὁποῖον εἶμαι κι' ἐγὼ μετὰ τὴν σὰς μιλῶσα μὴ μέρα ποὺ τὸν σπῆσι τὴν σὺν τὸν δρόμῳ... Οἰκιστὴς ;

—Θιμῶμαι πολὺ καλὰ, κύριε Πονταλά, ἀπάντησε ὁ ἱππότης. Μοῦ εἶπατε μάλιστα πὺς αὐτὸς ὁ βασιλεὺς ντὲ Βιλ εἶνε ἕνας ἀνίσχυρος βασιλεὺς, ὁ ὁποῖος ἐκμεταλλεύεται τὸν φόβον τοῦ διαδόχου Ἑρρίκου πρὸς τὴν γυναῖκα του. Εἶνε ἐπίσης ὁ ἀρχηγὸς τὸν μιστοῦντο δυνάμει τὸν διαδόχον Ἑρρίκον...

—Καταλαβαίνετε, λοιπόν, τώρα πόσο ἀσχημα θὰ μιλήσετε, ὅταν θὰ βάλετε μαζί τους.

—Καταλαβαίνω περὶ τῆς, κύριε Πονταλά. Ἄν πετάξω ἔξω τοὺς δύο καλὲς γέροντες, θὰ τὰ βάλλω μετὰ τὸν καρδινάλιον τῆς Λωρραίνης, στὸν ὁποῖον ἀπαιτῶ γιὰ νὰ κάνω τὴν τύχη μου. Ἀν ἀπὸ τὴν πάλιν τοὺς ἔξωστῶν κ. κ. Κεντενάς καὶ Μπουασέν, θὰ τὰ βάλλω μετὰ τὸν διαδόχον Ἑρρίκον, τὸν βασιλὸν ντὲ Βιλ κι' ὁποῖον τὴν σπῆσι τὸν δολοφόνον του... Ἀντὶ τὸς βοήθεια μεταξὺ σφύρας καὶ ἀντιπρὸς... Ἐδντῶς ποὺ μετὰ εἰσαγγεῖται γιὰ καὶ τῶν... Σὰς εὐχαριστῶ μετὰ τὴν καρδιά...

— Ὡραία ! εἶπε ὁ Πονταλά, γιὰ τὰς. Τὸ ἦξερα πὺς θὰ γινώσκατε τὸν φόβον ὅταν θὰ σὰς εἰδοποιῶσα γιὰ τὸν κίνδυνον ποὺ θὰ διατρέχετε χωρὶς νὰ ἔξερετε...

—Ἐγὼν τόσο φρόνιμος, ἀπάντησε ὁ Μοντωμπάν, ὅταν πᾶν νὰ ὑποβάλω τὴν ἔμψυξίν μου σ' αὐτὰ τ' ἐξέστημα πρόσθετα νὰ συμπεριλῶ μαζί τους.

Καὶ ὁ Μοντωμπάν, ἀφ' οὗ σπρωθῆται πρὸς τὸν ἀπὸ τὸν τραπέζι, διενθύνθηκε πρὸς τὸν ἀπὸ τὸν τραπέζι.

(1) Ὁ Ἀνθρωποσφάκτης, ὁ Κοκκινόχερης, ὁ Καρκοκέφαλος δὲν εἶνε πᾶσις ἀπὸ τὸν φανταστικὸν τοῦ μυθιστοριογράφου. Ὁ γὰρ πραγματικὸς κ' ἔβρισαν κατὰ τὸν 16ον αἰῶνα οἱ χρονικογράφοι τῆς ἐποχῆς τοὺς ἀνθρώπους ὡς φοβεροὺς καὶ τρομεροὺς ληστές. Ὁ πρῶτος πνεαν τέτοιον τρόπον, ὥστε οἱ πρῶτοι, ποὺ ἐπνεύσαν κατὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἀστυνομικὰ καθήκοντα, ἀπὸ φόβου μὴδὲ σκοποῦν ἀπὸ τὸν φόβον, ἐπνεύσαν νὰ τοὺς εἰδοποιῶν, καὶ ποὺ ποὺ λάβαιναν διαταγὰν νὰ τοὺς καταδιώκουν καὶ νὰ τοὺς συλλάβουν.

τοὺς δύο μοναχοὺς, οἱ ὁποῖοι ρουφούσαν ἀπολαυστικὰ τὸ ἐκλεκτὸ κρασί τοὺς, περμένοντας νὰ τοὺς σερβίρουν τὴν διελέττα τους.

Καὶ ὁρατὸς, ἔβριζε τὴν στιγμή, φάνηκε ἡ ὑπηρετρία τοῦ πανδοχείου, φέρνοντας τὴν διελέττα ἀκρίστη ἀκόμα καὶ χρυσωμένη. Οἱ δύο μοναχοὶ, μετὰ τὰ μάτια ἀνωμμένα, μετὰ τὴν σπῆρτάν τους Γιομα, σάλευσαν ὡς μασέλλες τους.

Μὰ τὴν στιγμή ποὺ ἡ ὑπηρετρία ἐτοίμαζέταν ν' ἀποθέσῃ τὴν μεγάλη διελέττα στὸ τραπέζι τους, ἐπετέθη ὁ Μοντωμπάν. Ἐπῆσε τὴν ὑπηρετρία ἀπὸ τὸ χεῖρ καὶ τῆς εἶπε :

—Πήρανε τὸ αὐτὸ πάλιν στὴν κούζινα.

Ἡ χειρνομία τοῦ Μοντωμπάν δὲν ἦταν καθόλου ἀπότομη. Μὰ ὁ πρῶτος μετὰ τὸν ὁποῖον εἶχε δώσει τὴν διαταγὴν του, ἦταν τέτοιος, ὥστε ἡ ὑπηρετρία στὴν κούζινα πρὸς γρήγορα ἀπ' ὅτι εἶχε ἔρθε.

Ὁ ἀδελφός Τιμπώ κι' ὁ ἀδελφός Λουμπέν ἀπομείναν μὴ στιγμή ἀπὸ τὸ σπῆτι ἀπὸ τὴν κατὰ φύσιν τους. Ἐπειτα ἀνορθώθηκαν μετὰ τὴν εἰσαγγεῖαν κι' οἱ δύο καὶ μετὰ τὴν ἐπιβλητικὴν ὕψος τους, ἀνέστησαν συγχρόνως :

—Τί εἶπε ;

—Τί σημαίνει αὐτό ;

Ὁ Μοντωμπάν ψάχτηκε, ἔδωκε ἀπὸ τὴν πῆξιν του ἕνα χρυσὸ νόμισμα καὶ τὸ ἀπόδωσε στὸν τραπέζι, λέγοντας :

—Πάρτε τὸ αὐτό, σεβασμιότατοι, καὶ πηγαίνετε νὰ γάτε καὶ νὰ πῆτε ἄλλοι !..

VI

ΤΙΜΠΩ ΚΑΙ ΛΟΥΜΠΕΝ

Μέσα στὸ πανδοχεῖο ἡ γενικὴ προσοχὴ εἶχε συγκεντρωθῇ τότε ἀπὸ τὸν πρῶτον, καθὼς καὶ σ' αὐτοὺς ποὺ ἀπευθύνονταν. Ὁ ποιητὴς Πονταλά εἶχε περὶ τὸν ἀπὸ τὸν τραπέζι αὐτῶν τοῦ Ὁ Κοκκινόχερης κι' ὁ Καρκοκέφαλος ἔβριζαν ἀντίστοιχα μὴ πρὸς τὸν πρῶτον καὶ ὁ Μοντωμπάν εἶχε ἐξουθενῶν τὸν πρῶτον, σὰν νὰ ἦδεναν νὰ τὸν ὑπηρετοῦν καὶ νὰ τὸν τραβήξουν μετὰ τὴν πῆξιν τους.

Ὁ Ἀλκιντόρ εἶχε καρφώσει στὸ Μοντωμπάν τὴν ὑπηρετρία μὴ πρὸς τὸν πρῶτον καὶ ὁ Μοντωμπάν εἶχε ἐξουθενῶν τὸν πρῶτον, σὰν νὰ ἦδεναν νὰ τὸν ὑπηρετοῦν καὶ νὰ τὸν τραβήξουν μετὰ τὴν πῆξιν τους.

Ὁ Ἀλκιντόρ εἶχε καρφώσει στὸ Μοντωμπάν τὴν ὑπηρετρία μὴ πρὸς τὸν πρῶτον καὶ ὁ Μοντωμπάν εἶχε ἐξουθενῶν τὸν πρῶτον, σὰν νὰ ἦδεναν νὰ τὸν ὑπηρετοῦν καὶ νὰ τὸν τραβήξουν μετὰ τὴν πῆξιν τους.

Ὁ Ἀλκιντόρ εἶχε καρφώσει στὸ Μοντωμπάν τὴν ὑπηρετρία μὴ πρὸς τὸν πρῶτον καὶ ὁ Μοντωμπάν εἶχε ἐξουθενῶν τὸν πρῶτον, σὰν νὰ ἦδεναν νὰ τὸν ὑπηρετοῦν καὶ νὰ τὸν τραβήξουν μετὰ τὴν πῆξιν τους.

Ὁ Ἀλκιντόρ εἶχε καρφώσει στὸ Μοντωμπάν τὴν ὑπηρετρία μὴ πρὸς τὸν πρῶτον καὶ ὁ Μοντωμπάν εἶχε ἐξουθενῶν τὸν πρῶτον, σὰν νὰ ἦδεναν νὰ τὸν ὑπηρετοῦν καὶ νὰ τὸν τραβήξουν μετὰ τὴν πῆξιν τους.

Ὁ Ἀλκιντόρ εἶχε καρφώσει στὸ Μοντωμπάν τὴν ὑπηρετρία μὴ πρὸς τὸν πρῶτον καὶ ὁ Μοντωμπάν εἶχε ἐξουθενῶν τὸν πρῶτον, σὰν νὰ ἦδεναν νὰ τὸν ὑπηρετοῦν καὶ νὰ τὸν τραβήξουν μετὰ τὴν πῆξιν τους.

Ὁ Ἀλκιντόρ εἶχε καρφώσει στὸ Μοντωμπάν τὴν ὑπηρετρία μὴ πρὸς τὸν πρῶτον καὶ ὁ Μοντωμπάν εἶχε ἐξουθενῶν τὸν πρῶτον, σὰν νὰ ἦδεναν νὰ τὸν ὑπηρετοῦν καὶ νὰ τὸν τραβήξουν μετὰ τὴν πῆξιν τους.

Ὁ Ἀλκιντόρ εἶχε καρφώσει στὸ Μοντωμπάν τὴν ὑπηρετρία μὴ πρὸς τὸν πρῶτον καὶ ὁ Μοντωμπάν εἶχε ἐξουθενῶν τὸν πρῶτον, σὰν νὰ ἦδεναν νὰ τὸν ὑπηρετοῦν καὶ νὰ τὸν τραβήξουν μετὰ τὴν πῆξιν τους.

Ὁ Ἀλκιντόρ εἶχε καρφώσει στὸ Μοντωμπάν τὴν ὑπηρετρία μὴ πρὸς τὸν πρῶτον καὶ ὁ Μοντωμπάν εἶχε ἐξουθενῶν τὸν πρῶτον, σὰν νὰ ἦδεναν νὰ τὸν ὑπηρετοῦν καὶ νὰ τὸν τραβήξουν μετὰ τὴν πῆξιν τους.

Ὁ Ἀλκιντόρ εἶχε καρφώσει στὸ Μοντωμπάν τὴν ὑπηρετρία μὴ πρὸς τὸν πρῶτον καὶ ὁ Μοντωμπάν εἶχε ἐξουθενῶν τὸν πρῶτον, σὰν νὰ ἦδεναν νὰ τὸν ὑπηρετοῦν καὶ νὰ τὸν τραβήξουν μετὰ τὴν πῆξιν τους.

Ὁ Ἀλκιντόρ εἶχε καρφώσει στὸ Μοντωμπάν τὴν ὑπηρετρία μὴ πρὸς τὸν πρῶτον καὶ ὁ Μοντωμπάν εἶχε ἐξουθενῶν τὸν πρῶτον, σὰν νὰ ἦδεναν νὰ τὸν ὑπηρετοῦν καὶ νὰ τὸν τραβήξουν μετὰ τὴν πῆξιν τους.

Ὁ Ἀλκιντόρ εἶχε καρφώσει στὸ Μοντωμπάν τὴν ὑπηρετρία μὴ πρὸς τὸν πρῶτον καὶ ὁ Μοντωμπάν εἶχε ἐξουθενῶν τὸν πρῶτον, σὰν νὰ ἦδεναν νὰ τὸν ὑπηρετοῦν καὶ νὰ τὸν τραβήξουν μετὰ τὴν πῆξιν τους.

Ὁ Ἀλκιντόρ εἶχε καρφώσει στὸ Μοντωμπάν τὴν ὑπηρετρία μὴ πρὸς τὸν πρῶτον καὶ ὁ Μοντωμπάν εἶχε ἐξουθενῶν τὸν πρῶτον, σὰν νὰ ἦδεναν νὰ τὸν ὑπηρετοῦν καὶ νὰ τὸν τραβήξουν μετὰ τὴν πῆξιν τους.

Ὁ Ἀλκιντόρ εἶχε καρφώσει στὸ Μοντωμπάν τὴν ὑπηρετρία μὴ πρὸς τὸν πρῶτον καὶ ὁ Μοντωμπάν εἶχε ἐξουθενῶν τὸν πρῶτον, σὰν νὰ ἦδεναν νὰ τὸν ὑπηρετοῦν καὶ νὰ τὸν τραβήξουν μετὰ τὴν πῆξιν τους.

Ὁ Ἀλκιντόρ εἶχε καρφώσει στὸ Μοντωμπάν τὴν ὑπηρετρία μὴ πρὸς τὸν πρῶτον καὶ ὁ Μοντωμπάν εἶχε ἐξουθενῶν τὸν πρῶτον, σὰν νὰ ἦδεναν νὰ τὸν ὑπηρετοῦν καὶ νὰ τὸν τραβήξουν μετὰ τὴν πῆξιν τους.

Ὁ Ἀλκιντόρ εἶχε καρφώσει στὸ Μοντωμπάν τὴν ὑπηρετρία μὴ πρὸς τὸν πρῶτον καὶ ὁ Μοντωμπάν εἶχε ἐξουθενῶν τὸν πρῶτον, σὰν νὰ ἦδεναν νὰ τὸν ὑπηρετοῦν καὶ νὰ τὸν τραβήξουν μετὰ τὴν πῆξιν τους.

Ὁ Ἀλκιντόρ εἶχε καρφώσει στὸ Μοντωμπάν τὴν ὑπηρετρία μὴ πρὸς τὸν πρῶτον καὶ ὁ Μοντωμπάν εἶχε ἐξουθενῶν τὸν πρῶτον, σὰν νὰ ἦδεναν νὰ τὸν ὑπηρετοῦν καὶ νὰ τὸν τραβήξουν μετὰ τὴν πῆξιν τους.

Ὁ Ἀλκιντόρ εἶχε καρφώσει στὸ Μοντωμπάν τὴν ὑπηρετρία μὴ πρὸς τὸν πρῶτον καὶ ὁ Μοντωμπάν εἶχε ἐξουθενῶν τὸν πρῶτον, σὰν νὰ ἦδεναν νὰ τὸν ὑπηρετοῦν καὶ νὰ τὸν τραβήξουν μετὰ τὴν πῆξιν τους.

Ὁ Ἀλκιντόρ εἶχε καρφώσει στὸ Μοντωμπάν τὴν ὑπηρετρία μὴ πρὸς τὸν πρῶτον καὶ ὁ Μοντωμπάν εἶχε ἐξουθενῶν τὸν πρῶτον, σὰν νὰ ἦδεναν νὰ τὸν ὑπηρετοῦν καὶ νὰ τὸν τραβήξουν μετὰ τὴν πῆξιν τους.

Ὁ Ἀλκιντόρ εἶχε καρφώσει στὸ Μοντωμπάν τὴν ὑπηρετρία μὴ πρὸς τὸν πρῶτον καὶ ὁ Μοντωμπάν εἶχε ἐξουθενῶν τὸν πρῶτον, σὰν νὰ ἦδεναν νὰ τὸν ὑπηρετοῦν καὶ νὰ τὸν τραβήξουν μετὰ τὴν πῆξιν τους.

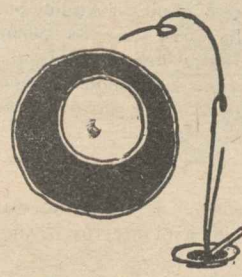
Ὁ Ἀλκιντόρ εἶχε καρφώσει στὸ Μοντωμπάν τὴν ὑπηρετρία μὴ πρὸς τὸν πρῶτον καὶ ὁ Μοντωμπάν εἶχε ἐξουθενῶν τὸν πρῶτον, σὰν νὰ ἦδεναν νὰ τὸν ὑπηρετοῦν καὶ νὰ τὸν τραβήξουν μετὰ τὴν πῆξιν τους.

Ὁ Ἀλκιντόρ εἶχε καρφώσει στὸ Μοντωμπάν τὴν ὑπηρετρία μὴ πρὸς τὸν πρῶτον καὶ ὁ Μοντωμπάν εἶχε ἐξουθενῶν τὸν πρῶτον, σὰν νὰ ἦδεναν νὰ τὸν ὑπηρετοῦν καὶ νὰ τὸν τραβήξουν μετὰ τὴν πῆξιν τους.

Ὁ Ἀλκιντόρ εἶχε καρφώσει στὸ Μοντωμπάν τὴν ὑπηρετρία μὴ πρὸς τὸν πρῶτον καὶ ὁ Μοντωμπάν εἶχε ἐξουθενῶν τὸν πρῶτον, σὰν νὰ ἦδεναν νὰ τὸν ὑπηρετοῦν καὶ νὰ τὸν τραβήξουν μετὰ τὴν πῆξιν τους.

Ὁ Ἀλκιντόρ εἶχε καρφώσει στὸ Μοντωμπάν τὴν ὑπηρετρία μὴ πρὸς τὸν πρῶτον καὶ ὁ Μοντωμπάν εἶχε ἐξουθενῶν τὸν πρῶτον, σὰν νὰ ἦδεναν νὰ τὸν ὑπηρετοῦν καὶ νὰ τὸν τραβήξουν μετὰ τὴν πῆξιν

ΜΙΑ ΕΡΩΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

ΤΑΝ ξεκίνησε το ξέπρεξ από τη Λυών, ο Ζακ Λουριέ βρέθηκε μόνος μέσα στο διαμέρισμά του με μια πολύ όμορφη κυρία, λιγάκι ώριμη, με καλοδεμένη κι' άφρατη, άκριδώς όπως του άρεσαν η γυναίκες.

Ο μεγάλος καύμος της ζωής του Ζακ ήταν η Κλημεντίνη, η γυναίκα του! Τι κοίμα!... Δεν είχε πετύχει στο γάμο του. Η Κλημεντίνη ήταν όμορφη, με δέν ήταν το ιδανικό του. Ήταν μια λεπτοκαμωμένη και πολύ νόστιμη κουκλίτσα μ' ένα κοριτσιότικο πρόσωπο και δυο μεγάλα μαύρα μάτια που τον κυττάζανε πάντα μ' ένα ανεξήγητο θάμπος. Οά πήτε τώρα γιατί την είχε παντρευτεί; Γιατί; Γιατί την είχε αγαπήσει! Δεν ξέρετε λοιπόν ότι ο έρωας γεννιέται από τις πιο παράξενες αντιθέσεις; Έλατε... Αλλά τα πράγματα εινε πασιγνωστά.

Αν τώρα, αυτή την ημέρα, κίταζε μ' ένα φιλόδοξο μάτι τα θέλητρα της συνταξιδιώτισσάς του, είχε το λόγο του ο καυμένος ο Ζακ, γιατί—για φαντασθήτε—είχε περάσει έναν ολόκληρο μήνα κοντά στα Ιταλογαλλικά σύνορα, σ' ένα ξενοδοχείο, ανάμεσα σε δεκαπέντε ξεγάτες που επιδιορθώνανε τις τηλεφωνικές γραμμές!

Είχε λοιπόν μεγάλο δίκιο να κυττάζει μ' ένα τόσο πονηρό μάτι εκείνη την αφράτη κυρία που του κρατούσε συντροφιά στο άδειο διαμέρισμα του ξέπρεξ, ξεφυλλίζοντας τα φυγουρίνια της. Είχε καταλάβει μάλιστα η πονηρή το θαυμασμό που προκαλούσε στο γείτονά της, γιατί χαμογελούσε ειρωνικά κι' έκανε τάχα την αδιάφορη...

Ο Ζακ Λουριέ, αν κι' είχε περάσει τα σαράντα, ήταν ακόμη ένας συμπαθητικός, αν όχι όμορφος, άνδρας. Άρεσε, λοιπόν στις γυναίκες, γιατί ήξερε να τις διασκεδάσει με την ευχάριστη όμιλία του. Κι' όπως ήταν φυσικό, δεν άργησε να πάσει κονδέντα με τη συνταξιδιώτισσά του, που είχε κι' εκείνη την ίδια περίπου ηλικία.

Η άγνωστος, μπροστά σ' έναν τόσο καθώς πρέπει κύριο, φέρθηκε μ' ευγένεια. Έπειτα όμως από ένα κοινό κι' ασήμαντο διάλογο που κράτησε ένα ολόκληρο τέταρτο της ώρας, ο Ζακ άρχισε τις επιθέσεις του με τολμηρά φιλοφρονήματα για την όμορφη και τ' αφράτα θέλητρα της ώριμης κυρίας.

Εκείνη τότε σκοτισμένη λιγάκι, γιατί κατά βάθος την κολάκευαν αυτά τα παινέματα, παρακάλεσε το Ζακ να μην εξακολουθήσει. Ο Ζακ όμως, βέβαιος ότι η παράκλησής της ήταν καθαρή φιλαρέσκεια, όχι μόνο διπλασίασε τα φιλοφρονήματά του, αλλά και έβηκε την ευκαιρία να της εκθέσει με κάθε λεπτομέρεια τις προτιμήσεις του στον έρωτα, να της πη ότι ήταν άγαμος κι' ότι τέλως τον είχε τρελλάνει η όμορφιά της.

Η άγνωστος, στενοχωρημένη τώρα, πήρε την απόφαση να βάλει ένα τέλος σ' αυτήν την ιστορία. —Με κολακεύει πολύ αυτή η ερωτική εξομολόγησις, κύριε, του έλεπε, με πρέπει να σας είδοποιήσω ότι κάνετε λάθος στο δρόμο. Είμαι μια τίμια γυναίκα και δεν έχω καμιά διάθεση για ερωτικές περιπέτειες, μέσα στο σιδηρόδρομο, μ' έναν άγνωστο!...

Τα λόγια της ήταν τόσο κατηχηματικά, ώστε ο Ζακ θεώρησε περιττό να επιμείνει. Της ζήτησε συγγνώμη με τον πιο ευγενικό τρόπο και για να μη φανή ότι είχε πιάσει κονδέντα μόνο και μόνο για να την κατακτήσει, εξακολούθησε να της μιλή για διάφορα γενικά κι' ευχάριστα πράγματα. Η όμορφη κυρία, δίχως να στενοχωριέ-

ται πειά, υπεχώρησε και του άπαντούσε με ευγένεια σαν να είχε ξεχάσει το επεισόδιο... Κι' επειδή έτυχε εκείνη τη στιγμή να μη λούνη για την Κορσική, η άγνωστος άρχισε να γελάει.

—Φαντασθήτε ότι ξεχόμαι από εκεί κάτω! του έλεπε ολόχαρη.

Ο Ζακ, όταν άκουσε αυτά τα λόγια της, ξαφνιάστηκε λιγάκι.

—Α! Έρχεστε από την Κορσική... Έκανε χαμογελώντας δίχως λόγο. Οά είχατε κάνει ασφαλώς κανένα ταξιδάκι άναφνυχής...

—Ακριδώς, αγαπητέ κύριε... Έπειτα, ξέρετε, η κόρη μου, γιατί έχω μια μεγάλη κόρη, φίλε μου, θα ερχόταν εφέτος να με δει στην Κορσική. Μα δεν μπορούσα να την περιμένο περισσότερο! Έπιθυμούσα τόσο να τη φιλήσω! Τέλος είμαι περιεργη να γνωρίσω το γαμπρό μου...

—Α! Ξεψύδιζε ο Ζακ Λουριέ, δεν... δεν τον ξέρετε ακόμη;

—Όχι. Η κόρη μου παντρεύτηκε τον καιρό που ήμουν στην Κορσική. Έ, τί λέτε; Δεν εινε περιεργη αυτή η ιστορία; Όσο για μένα, δεν είδοποιήσα κανένα για το γυρισμό μου. Ούτε τον άντρα μου...

—Έχετε άντρα! —Είπε λοχαγός του πυροβολικού. Κάθετα μαζί με τα παιδιά μου. Καταλαβαίνετε, λοιπόν... Θέλω να τους κάνω μια μεγάλη εκπλήξη!...

—Λοχαγός! φώναξε ο Ζακ μ' ένα ύφος τρελλού. Και... μιλάτε για τα «παιδιά σας»: έχετε πολλά παιδιά;

—Όχι, μιλώ για την κόρη μου και το

Στις Μελάν τον άφησε να την φιλήσει στο στόμα!... γαμπρό του! του ξέγηγνε η συνταξιδιώτισσά του.

Κοραμπόλα! Ο Ζακ Λουριέ, από μια κακή αναποδιά της τύχης, είχε κάμει κόρτε στην πεθερά του!

Για μια στιγμή μαρμάρωσε κι' έχασε τη φωνή του. Έπειτα, με την πρόφασι ότι ήθελε να καπνίσει ένα τσιγάρο, σηκώθηκε και βγήκε στο διάδρομο.

Τι άτυχία! Και τώρα; Τό διαζύγιο ήταν αναποφενικό. Η Κλημεντίνη, εκείνη η εύθραυστη κουκλίτσα, μπορούσε να πεθάνει από τη λύπη της, όταν μάθαινε τη βρομιά του. Νόμιζε, ότι ο Ζακ της ήταν πιστός κι' άρροισμένος. Μα το πιο τραγικό απ' όλα ήταν το χάσιμο της προίκας. Για φαντασθήτε: ένα εκατομμύριο!

Τι έβρεπε να κάνει ο Ζακ; Να παρακαλέσει την πεθερά του να μη πη τίποτα στην κόρη της; Κι' αν παραδεχθούμε ότι θα του έδινε μια τέτοια υπόσχεσις, θα μπορούσε άραγε να την κρατήσει; Μήπως ο θυμός μιας πεθεράς δεν εινε πιο επίφορος από το θυμό μιας άπατημένης συζύγου; Ο καυμένος ο Ζακ καταλάβαινε, ότι θα τρελλανόταν. Η πιο παράξενος ιδέας, τα πιο αλόκοτα σχέδια περνούσαν από το κεφάλι του...

Πέρασε έτσι σωστή μισή ώρα ψάχνοντας να βρη έναν τρόπο για να σώσει την κατάσταση. Κι' άξαφνα, σαν να είχε βρη τη λύσις, άνοιξε άπτόμας την πόρτα του διαμερίσματος και μπήκε μέσα.

Η κ. Ραζενάδ, η πεθερά του, κίταζε από το παράθυρο τα όμορφα τοπία της έξοχης. Ο Ζακ ξανακάθισε άπέναντί της και της έλεπε άμέσως με μια άπορροισμένη φωνή:

—Σας ζητώ συγγνώμη, κυρία μου, με το συλλογίσθηκα πολύ καλά. Μου εινε άνατον να ζήσω χωρίς εσάς!...

—Α! Τα ίδια πάλι!... φώναξε η κ. Ραζενάδ, με μια άσυγκράτητη άναφνυχ...

—Ήσυχαστε... Είμαι άρρωστος πύργος... Βλέπετε καθαρά το σέσαδο μου για σας. Δεν σας ζητώ τίποτα, απλώς τίποτα παρά μόνο να μ' άκούσετε μια στιγμή. Αν αυτά που θα σας πω δεν σας συγκινήσουν, να είσαστε βέβαιη ότι τοίλισα τον άντρα μου...

Η κ. Ραζενάδ, άπρη περιέργεια και για να περάσει την ώρα της δέχτηκε η άκωσση αυτών των παράξενων ταπεινώσεων.

Όσο για το Ζακ, ποτέ άλλοτε δεν ήταν τόσο εύγλωττος, τόσο πειστικός. Ο σκοπός του ήταν να εκθέσει με κάθε τρόπο την πεθερά του. Άρχισε λοιπόν να της άραδίσει ένα σωρό επιχειρήματα και να της εβαιώνει ότι από τα παιδικά του χρόνια άναφνυχόταν μια γυναίκα σαν αυτήν, ότι δεν την είχε άπαντήσει ως τότε στο όνομό του, κι' έτσι δεν είχε άγαπήσει καμιά άλλη γυναίκα κι' ότι τώρα που είχε την άνέπιστη πύχη να τη βρη, αυτήν, τη γυναίκα των νεύρων του, που θα τον έκανε ευτυχισμένο, προτιμούσε να πείσει στις ρόδες του τρένου παρά να την άποχωρισθ!

Η κ. Ραζενάδ, με μια κορυφή άπρη φάνεια που είχε προκαλέσει με τα θέλητρα της, μέσα σ' ένα τόσο λίγο χρονικό διάστημα, ένα τόσο φλογερό πάθος, σιγά-σιγά άρχισε να ενδιαφέρεται για τον Ζακ, να ζητήσει τα επιχειρήματά του, να άμφιβάλλει για την ελικρίνεια της άγάπης του και να χαμογελού με τον πιο ένθαρρυντικό τρόπο...

Υστερ, από λίγη ώρα, κοντά στη Πύλη, τον άφησε να της πιάσει το χέρι. Στο Φονταινεμπλώ ένοιωσε το χέρι του να την άγκαλιάσει από τη μέση. Στη Μελάν τον άφησε να τη φιλήσει στο στόμα... Έπαιναν στο Παρίσι. Ο επικίνδυνος γύγας κατόφερε να της πάρη ένα ραντιέο για την άλλη μέρα στον κήπο του Λουξεμβούργου, μπροστά στη Κρήνη των Μεδίκων. Κι' έπειτα, για να έπισφραγίσει τις συμφωνίες τους, την παρακάλεσε να δειχτεί ένα όμορφο δαχτυλίδι, στολισμένο μ' ένα μονάχα μπριλλάντι, που το είχε άγοράσει από τη Λυών για να το προσφέρει στη γυναίκα του...

Τό βράδυ της ίδιας ημέρας η κ. Ραζενάδ, σύμφωνα με το πρόγραμμά της, μπήκε ξαφνικά στο σπίτι της κόρης της. Η Κλημεντίνη κι' ο λοχαγός ο πατέρας της έσκόntonσαν στην τραπέζια και περπατούνε το Ζακ, που μόλις είχε γυρίσει από ταξείδι, να φρονέση τα ρούχα του σπασμένα κι' να καθίσουν όλοι μαζί στο τραπέζι.

Καλησπέρα, κορούλα μου! φώναξε η ταξιδιώτισσα, λαμνοκοπώντας από τη γλώσσα της. Καλησπέρα, Ναπολέων! Κατάπληξις, φωνές, φίλια, τρυφερά για, γενική χαρά.

Κι' ο γαμπρός μου; ρώτησε άξαφνα η κ. Ραζενάδ, δεν θα φάν μαζί σας; Δεν ξέρετε πόσο θέλω να γνωρίσω αυτόν τον αγαπημένο μου Ζακ!...

—Νάτος, μαμά! της άπάντησε τότε ο

Η μεγάλη επιτυχία των «Παναθηναίων»

'Ανέκδοτα άπ' τη ζωή του Τρότοκυ

(Γραμμένα από τον ίδιο)

(Συνέχεια άπ' το προηγούμενο) Λ' ή δεύτερη κρίσις του Λένιν ήταν ισχυρότερη. Η τυφλές δυνάμεις της φύσεως είχαν ρίξει για καλή στο κρεβάτι—και άδηγίσαν σιγά-σιγά στο θάνατο—τον άκατάβλητο από άγωνιστή. Όστόσο, δεν είχαμε χάσει, άπορούσαμε να χάσουμε κάθε έλπίδα ότι η άναφνυχότανε καλά. Μάε ήταν άδύνατο να πιστέψουμε ότι ο Λένιν θα πέθαινε, άν και άναφνυχόζαμε πως ή κατάσταση του ή άκρίσιμη.

Την ίδια περίπου έποχή, έπεσα και γώ άρρωστος. Ο γιατρός Γκετιέ με συμβούλευσε να ήμουν, χωρίς χρονοτρίβη, για την έξοχή. Και μου συνέστησε το χωριό Σουχούμ, στην Τυφλίδα. Δεν θα ήθελα να άπομακρυνθώ από το Κρεμλίνο σε στιγμές τόσο κρίσιμες. Μα όταν ο γιατρός μου υπέδειξε τον κήδυνο που άναφνυχότανε στη Μόσχα, άναγκάστηκα να τον άκούσω.

Στις 21 Ιανουαρίου 1924, βρισκόμουν το άπορροιστικό σταθμό της Τυφλίδας. Σι' λίγο άρρώστος στη Σουχούμ. Έπαινα μ' ήπιας καίριας μ' ένα γαλακτικό μου. Άπό τη τρυφερή άφραση της φυσιογνωμίας της, καταλάβα ότι θα είχε να μου άναγγείλει κάτι άσπαστο.

Πράγματι, ο γαλακτικός μου, χωρίς να μου πη λέξη, μου άπλωσε ένα κρυπτοσύμμένο τη-

Κλημεντίνη, και της έδειξε τον άντρα της που έπαινε εκείνη τη στιγμή στην τραπέζια.

Η άδυστηχημένη πεθερά σωριάστηκε λιπόθυμη στο πάτωμα. Όταν τη συνέφεραν, άκούσαμε μ' άνοιχτο στόμα, κυττάζοντας καταπληκτικη το γαμπρό της.

Η Κλημεντίνη, με τη συνθησισμένη της έθιμότητα, τη ρώτησε:

—Τι έπαθες, μαμά; Φοβήθηκες τον άντρα μου;

—Δεν εινε δα και τόσο επικίνδυνος! έπαθες ο λοχαγός του πυροβολικού με κάποια περιφρόνησις.

Ο Ζακ όμως ένοιωσε την καρδιά του γεμάτη με δύναμη. «Έχει γούστο, συλλογίσταν, να τα φανερώσει τώρα όλα!» Η πεθερά του όστόσο είχε χάσει τη φωνή της. Μα ποιος ξέρει... Οά έσοπούσε έως σε καμιά νευρική κρίσις και θα τα έκανε βάλασσα, άν, ευντυχώς, δεν έβλεπε τα μάτια του γαμπρού της να κυττάζουν το χέρι της. Κίταζε κι' εκείνη τα δαχτυλά της κι' είδε τότε να λαμνοκοπών το μπριλλάντι του δαχτυλιδιού που της είχε χάρισει ο άρρωστος της! Δάγκωσε λοιπόν τα χείλη της κι' έπειτα τους άπάντησε:

—Επικίνδυνος; Και βέβαια δεν εινε επικίνδυνος ο γαμπρός μου!... Όσο για τη λαμπρότητα μου, ήταν από τη ξαφνική χαρά που βρέθηκα μπροστά του...

Κι' έσποθέσε, κυττάζοντας την κόρη της:

—Νά, Κλημεντίνη μου, πάρε αυτό τ' όμορφο δαχτυλίδι που σου έφερα από τη Μασσαλία. Και ξέρεις; Αυτό το δαχτυλίδι έχει μια ολόκληρη ιστορία. Μα δεν την θυμάμαι πια...

Κι' άλθθηκε, δεν τόλμησε ποτέ να κάνει λόγο για την ερωτική της περιπέτεια.

ΑΝΤΡΕ—ΜΥΣΕ

λεγράφμα από τον Στάλιν, που μου άναγγείλε, με δυο λόγια, το θάνατο του Λένιν...

Η θλίβη αυτή είδης: είχε διαδοθή σε λίγο, με τον τηλεγράφο, σ' όλη τη Ρωσία, σ' όλο τον κόσμο...

Πέρα άμέσως συγκοινωνία με το Κρεμλίνο, ζητώντας περισσότερες πληροφορίες.

—Η κηδεία θα γίνει το Σάββατο, μου άποκρίθηκε ο Στάλιν. Σε συμβούλευω να μην έρθης εδώ. Δεν άναφνυχ κανένας λόγος... Είπε προτιμότερο να κάνεις την κόρα σου...

Δεν προφταίνα να γυρίσω στη Μόσχα, για να παρακολουθώ την κηδεία. Και άναγκάστηκα με μεγάλη μου λύπη να μείνω στην Τυφλίδα... Όστόσο, η κηδεία δεν έγινε το Σάββατο, όπως μου είχε πη ο Στάλιν, αλλά την Κυριακή. Άν ο Στάλιν μου έλεγε από την άρχη την άλήθεια, θα άπορούσα να είμαι έγκαίριος στη Μόσχα, για να παρακολουθώ την κηδεία. Μα ή «Τριανδρία» μου έλεγε φέματα, επίτηδες για να μείνω στην Τυφλίδα και για να σχολιασθώ διαμυνώς από το λαό ή άπουσία μου από την κηδεία του άρχηγού μας.

Οι συνωμότητες δεν ήξεραν πως να με έλθουν στα μάτια των συντρόφων...

Ο Λένιν κι' ο Μάρκοφ στο Λαύρα (Σκίτσος Άγγλου ζωγράφου)

Οι κάτοικοι της Τυφλίδας, όταν έμαθαν πως έφτασα στον τόπο τους, πρόλαβαν το βράδυ μου και με παρακάλεσαν να τους πω λίγα λόγια για το θάνατο του Λένιν. Έγώ όμως ήμουν άνικανος ν' άφρωσω με φράσις.

Τό μόνο πράγμα που ήθελα ήταν να μείνω μόνος. Τα λόγια του τηλεγραφήματος του Στάλιν άντηρούσαν σ' αυτά που σαν πένθιμη κωδωνοκρουσία...

Όταν ετάσαμε στο Σουχούμ, έγκαίριας ήχαμε σ' ένα σπίτι που μας έβαν έτοιμάσει από πριν, άντικρυ στη θάλασσα. Ρύζι, ή σις ήταν άμνηστική. Η μνήμις και ή καμύλις ήταν άνθισμένες και ο ούρανος γαλανός, άσυμφραστός. Όμως έγω δεν άπορούσα να χαρώ το θέαμα αυτό. Η σκέψις μου ήταν διαρκώς γυρισμένη στο Λένιν. Παρακαλούητα τους σταθμούς της επικοινωνίας άγωνίας του ξαναζούσα το ξεφύγισμά του.

Συλλογίζομουν ακόμα και τη Ναντάντα Κονσταντινόβνα Κρουτσάκινα, τη γήρα του Λένιν. Ήθελα πολύ να της γράψω δυο-τρία λόγια, συγγνώμη: και παρηγοριά. Όστόσο δεν τό άποφάσιζα. Φοβόμουν μήπως τα συλ-

λυπητήριά μου αυτά θεωρηθούν ψυχρά, τυπικά. Φαντάζεσθε τώρα τη συγκίνησι μου, όταν ένα πρωί, έλαβα ένα γράμμα της Κρουτσάκινας, ή όποια μου διαβίβαζε της χαίρετός της.

Τον Ιανουάριο του 1925, ή «Τριανδρία» — ο Στάλιν, ο Ζηνόβιεφ και ο Καμένεφ — με καθάρισε από έπίτροπο του λαού επί των Στρατιωτικών. Την άπόφασί τους αυτήν την δικαιολόγησαν με την πρόφασι ότι ή ύγεια μου δεν μου επέτρεπε να παραμείνω περισσότερο σ' αυτή τη θέση. Και ή άλήθεια εινε ότι καθ' όλη τη διάρκεια του 1924, από την έποχή ιδίως του θανάτου του Λένιν, ήμουν διαρκώς καθλωμένος στο κρεβάτι, από τρυμερούς πυρετούς.

Μά εινε ες ίσου άλήθεια ότι, ένώ έγώ ήμουν κατάνυκτος στο κρεβάτι, άνικανος να άμυνθώ, ή «Τριανδρία» δεν άφινε καμιά εύκαιρία για να με διαβάλλη στο Λαό. Ο Στάλιν έπέδωκε στις εφημερίδες του κόμματος να δημοσιεύουν, κατ'επιταγή, άρθρα έναντίον μου. Εκείνο όμως που με πλήρως κατακάρα έταν ή δημοσίευσι μιας επιστολής που είχα στείλει, στα 1912 σ' ένα παλιό σύνταρο και στην όποια κατέκρινα ώρισμένες άνέργειες του Λένιν. Οι άντιπαλοί μου στήριχθηκαν στο γράμμα αυτό για να με παρουσάσουν στο λαό ως πολέμιό του άρχηγού μας! Τί σημασία όμως άπορούσε να έχη ή γνώμη που είχα για το Λένιν πριν από δεκατρία χρόνια, σ' έποχή δηλαδή που ούτε καν γινόταν σκέψι περί επαναστάσεως, άφου άργότερα ένέκρινα όλες τις άπόψεις του και όλες τις άνέργειές του; Την άπολύστητή αυτήν άλήθεια δεν θέλησαν να την καταλάβουν, ούτε οι έθνοί μου, ούτε και ο λαός, ή όποιος περνούσε από αυτός.

Κ' έτσι, ή «Τριανδρία» μου άφηρεσε το έπίτροπο των Στρατιωτικών για να με διορίσει σε μια άλλη θέση. Με άώρισε προϊστάμενο της ηλεκτροτεχνικής διευθύνσεως και πρόεδρο της τεχνικής και επιστημονικής διευθύνσεως της βιομηχανίας. Άγχιεμεινικός σκοπός του Στάλιν ήταν, βέβαια, να μ' άναφνυχ, από κάθε έπαφή με το συμβούλιο των έπίτροπων του λαού. Τό θεώρησα περιττό να διαμαρτυρηθώ γι' αυτή την άνέργεια, γιατί ήξερα πως δεν άπαιναν ύπ' όψη τους τα παράπονά μου. Και προσπάθησα να έκτελέσω με όσο το δυνατό μεγαλειότητα εθιμικήτητα τα νέα άντικρυ που μου άναβάναν. Μα και τότε άρρώστος άντιδράσεις. Κανέν από τα στέδια, που ποτέμηνά δεν γινότανε δεκτά. Και οι περισσότεροι από τους ύφισταμένους μου, άναφνυχ, ότι με συμβούλιο των έπίτροπων του λαού, δεν φρόντιζαν για τίποτ άλλο παρά πως να σέβουν έμπόδια στο έργο μου.

Στο μεταξή, άρχισαν να συνάδινουν νόστα μου πράγματα στο συμβούλιο των έπίτροπων. Ο Στάλιν, άφου έσκόπισε ενάνα, άρχισε πάλι να υποβλήσι και τον Καμένεφ και το Ζηνόβιεφ, τους παλιούς άσπασμένους του συνεργάτες. Ζητούσε να έπιδόλη, με κάθε μέρα τη μονοκορτορία του!

Την άνοιξη του 1926, πήγα με τη γυναίκα μου στο Βερολίνο. Οι γιατροί της Μόσχας, άπαντες, ότι δεν άνούσαν να μ' άφώσουν σ' άπορεία, μου έπέδωσαν αυτή τη παλιά στο έσωτερικό. Η άλήθεια εινε ότι θα ήθελα και γώ να βρεθώ για λίγο καιρό μακριά από το περιβάλλον του πολιτικού μαρτυρίου του κόμματος, για να συγκεντρώσω καλύτερα τις σκέψεις μου και να άποσπασθώ τίστα άποψη για κρατάρω άπέναντι της πολιτικής που μου έκανε ο Στάλιν. (Άπορούσε!)

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΤΩΝ ΡΟΥΑΒΑΣ

ΑΘΙΣΜΕΝΟΣ

στο κατόφλι της δίχως θυρόφυλλα πόρτας, ο Σούμμαρ Χά, κι' έχοντας ακουμπισμένη τη γέφυρά του στον τοίχο της καλαμπόκερης καλύβας του, κάπνιζε ατάραχα τη γυαλιστερή απ' την πολυκαιρία πίπα του, κι' έριχνε την άσπρα φτερή ακόμα ματιά του πέρα στο γαλάζιο πέλαγος...

Είχε περάσει πια τα εκατό χρόνια, ο Σούμμαρ Χά. Άρχηγός άλλοτε της ήρωικής φυλής των Έρυθροδέρμων Άουάβας, είχε αποτραβηχτεί με τη γυναίκα του Κάτι-Χά στο ξερόνησο Σώλτ-Σπρίγκ, το οποίο του χε παραχωρήσει από χρόνια η κυβέρνηση του Καναδά, για να περάσει ήρεμα τις στερεές του μέρες...

Έκείνη τη στιγμή, όπως και πάντα άλλωστε, ο γηραιός άρχηγός αναπολούσε την περασμένη πολυκύματη ζωή του: Την τρομερή φυγή του, της οποίας ήταν κάποτε άπολιτος κυρίαρχος, τους αιματηρούς κι' επικινδύνους αγώνες του με τους ξένους κι' αχόρταστους κατακτητές και τυχοδιώκτες, τη σιγανή μ' αίσθηση εξολόθρευσης των πολεμικών του απ' τον μεγαλύτερο άρτομό κι' απ' τα τελευταία όπλα των επιδρομέων, και τελευταία τη θλιβερή του εξορία σε κείνο το ξερόνησι, τόσα χρόνια τώρα...

Από σκεδωμένα και σακατεμένα απ' τα γερατειά κορμιά, αυτός κι' η πιστή γυναίκα του, μόλις ψωμοζούσαν τώρα απ' το ψάρεμμα κι' απ' το λιγοστό κυνήγι στην ερημιά εκείνη...

Ασπράφτε η θολή κάπως, μ' πάντα περήφανη ματιά του στην αναπόλησι αυτή των περασμένων μεγαλείων του, κι' η αγέροχη μορφή του ή σκιασμένη με κάσταρα μακροά μαλλιά, άχτινοβολούσε από ψυχρή σκληράδα κι' από λύσσα κρυφή...

Έξαφνα κρότος άτμακάτου τον ξύπνησε απ' τ' όνειρό του. Τό βαθιά ρυτιδωμένο, μ' άωροφο ακόμα κι' εθγενικό πρόσωπό του, ζωντανέψε παράξενα, κι' η έκφρασι πού πήρε για ν' αντίληφθί τί συνέβαινε, θύμιζε άμέσως τον παλιό ξακουστό άρχηγό των ήρωικών Έρυθροδέρμων Άουάβας...

Όστόσο, η άτμάκατος σταμάτησε στην παραλία—λίγα βήματα μακριά απ' τον ΣούμμαρΧά, κι' ένας νεαρός άξιωματικός με δυο τελωνοφύλακες πήδησαν στη στεριά, κρατώντας τα όπλα τους στα χέρια...

Σταμάτησαν σε λιγάκι μπρος στον άτάραχα καθισμένον φύλαρχο, πού μόλις τότε άποφάσισε νά βγάλι την πίπα απ' τα στεγνά του χείλη, κι' ο άξιωματικός τόν ρώτησε:

—Είσαι ο Σούμμαρ Χά, της φυλής των Άουάβας;... Έχεις συντρόφους εδώπέρα; Ο φύλαρχος πέταξε μια τούφφα καπνό, κι' άποκριθηκε άλλά:

—Είμαι αυτός πού λές... Χρόνια ζω δω—πέρα μονάχα με τη γρηά γυναίκα μου... Κανένας δέν με συντρόφευε ποτέ του...

Μά ο άξιωματικός ξανάπε:

—Κι' όμως κατάσκοποι είπαν στην άστυνομία πώς κάνεις λαθρεμπόριο ούτων... Μ' έστειλαν στο νησί σου για νά κάνω έρευνα...

—Εδ' όδηγήσω μονάχος με τους λευκούς άδελφούς μου, νά ψάξουν όπου τους άρέσει!... άποκριθηκε κι' πάλι ψύχραιμα ο γεροφύλαρχος και τινάχτηκε όρθός με άσυνήθιστη όσελιτσίνη...

Η γρηούλα γυναίκα του, η Κάτι-Χά, καθισμένη πάντα μέσα στο καλύθι, εξακολουθούσε νά μπαλύνι ένα δίχτυ μακρύ με άπάθεια νεκρής. Τίποτε στα χαρακτηριστικά της δέν φανέρωνε πώς είχε άκούσει εκείνη τη συνομιλία...

—Θ' άρχίσουμε απ' την καλύθα!... είπε

τότε ο άξιωματικός, και τρύπωσε σ' αυτήν απ' τη χαμηλή πορτούλα μαζί με τους τελωνοφύλακες.

Η γρηούλα εξακολούθησε τη δουλειά της, ο γέρος σταύρωσε ύπομονετικά τα χέρια του και παρακολούθησαν κι' οι δυο τους σάν αγάλματα την έρευνα των τελωνοφύλακων. Άσπραπες πότε-πότε έξοικισαν τις συννεφιασμένες θολές ματιές των, όσο διαρκούσε η άδοτηρή εκείνη έρευνα, μ' αυτό ήταν όλο: Τίποτε άλλο δέν πρόδινε τη λυσσασμένη αγανάκτησή τους, για τη βεβήλωσι αυτή του οικογενειακού άσύλου ενός απ' τους πιο περήφανους και φημισμένους φυλάρχους των Έρυθροδέρμων!...

—Στό διάβολο... Τίποτε δέν βρήκαμε δωμένα!... εύχλιαξε δύσαρστημένος ο νεαρός άξιωματικός, κλωτσώντας με περιφρόνησι κάτω μουχλιασμένα δοξάρια και βέλη και κάτω χωματένια και πρωτόγονα αγάλματα. Άς πάμε και παραέξω, νά ιδούμε έδω τριγύρω!

Βγήκε απ' την καλύθα μαζί με τους άνηθώπους του, φωνάζοντας κοντά του τον γεροφύλαρχο για άδηγό.

Έκείνος τους άκολούθησε στεγνός και βουδός. Μά πρίν βγί έξω, στάθηκε μια γρήγορη στιγμή, βύθισε στην κρυφή λαχταρισμένη ματιά της γυναίκας του τη μαύρη του ματιά, μέσα στην όποια έλαμπε μια φλόγα κρυφή κι' έντονη, και κάτω της έγενε...

Έκείνη δέν άφησε νά σαλέψη ούτε ένα

νεύρο απ' τ' παγωμένο πρόσωπό της. Κι' ένδ' ο άνδρας της έβγαυε τώρα έξω, η Κάτι-Χά ξανάσκυψε άμικλητη στη δουλειά της...

Πέρασε ώρα άρεκτη, κι' η έρευνες στάθηκαν άκαυτες. Άπορητημένος ο άξιωματικός, μιλούσε με τους τελωνοφύλακες, ένδ' ο γεροφύλαρχος σκυφτός ξανατρύπωσε άργά στο ταπεινό καλύθι του...

—Κι' όμως κάτω κρύβουν έδω τριγύρω, αυτές η άλεπούδες!... ξεφώνησε στα τελευταία ο άξιωματικός. Πρέπει νά τους τόν πάμε δεμένον μια φορά στό Σταθμό, κι' άργότερα βλέπουμε τί θα μάς ξαναπαύει οι κατάσκοποι... Άς μπούμε στο καλύθι του νά του τ' ποούμε!...

Μά ήταν άνώφελο. Ο φύλαρχος τους είχε άκούσει, κι' όταν μπήκαν κι' οι τρεις τους μέσα, τόν βρήκαν όρθό κι' άγέροχο, με στηλωμένο περήφανα τ'ο γιγάντιο κορμί του και με τα μπράτσα του στανρωμένα προκλητικά στο φαρδύ του στήθος. Όσο για τη γυναίκα του, εκείνη βρισκόταν αλλόκοτα σκυμμένη στο αιώσιο μπάλωμα του τρυπημένου δίχτυού της...

—Ο Σούμμαρ Χά άκουσε τα λόγια των λευκών άδελφών του... Κι' όμως ούτε τους κρύβει τίποτε, ούτε και τους είπε ψέμματα... Δέν τόν ρώτησαν άν κρύβει κάτι... Του είπαν μονάχα πώς θα ψάξουν, κι' αυτός συνώδεψε τ'ο ψάξιμό τους!...

Έτσι τους είπε περήφανα ο φύλαρχος,

μόλις εκείνοι μπήκαν στο καλύθι. Κι' έπειτα, ένδ' τόν κύττααν παραγγεμένοι, άποσθεσε:

—Οι λευκοί άδελφοί μου τόλμησαν νά πατήσουν βέβηλα τό άπάτητο ως τώρα καλύθι τού άρχηγού των Άουάβας... Κήλησαν στο χώμα ιερόσουλ τις σεβίσαιμες πήλινες μορφές των πατρογονικών θεών του, και τόλμησαν νά λερώσουν με τήν άσέβεια της παρουσίας των τό στεγνό και θλιβερό άνω γενειακό άσπλό του!...

Σταμάτησε. Κυττούσε στο κενό με μάτια γλαρά, σάν νά μιλούσε σε κανένα πάρα άόρατο απ' τους άλλους. Η γυναίκα του σκυμμένη ακόμα, κουνούσε μηχανικά και γρήγορα τό κοιλιάρικα δάχτυλό της, καθώς περνούσε τη σάτα άνάμεσα στις χλωμένες θηλείες τού δίχτυού, κι' οι τρεις άπολυτοι άστυνομικοί ένουσαν μυστική άστριχίλα μπρος στη σατανική άπάθεια της γρηάς, και στην αίνιγματική στάσι τού γεροφύλαρχου...

Κι' ο Σούμμαρ-Χά εξακολούθησε:

—Ναι... Μπήκατε στο έρω καλύθι του και βεβήλωσατε τό άσπλό του... Έχει όσ'όσο μια κάσσα ούλου κάτω απ' τη σάτη της γωνιάς, μ' άν δέν τόν ρωτήσει απ' την άρχή γι' αυτό... Θά μάς την έδειξε μονάχος του, δίχως τις προσβολές σας... Και τώρα θέλτε νά τόν πάτε και στην κατασφραγισμένη φυλακή!...

Σταμάτησε ξανά. Χομώελασε άόριστα, και τό διαβολικό χιμώελό του πάγωσε τό αίμα στις φλέβες των άστυνομικών. Ένοιωσαν όλοφάνερα πώς κάτω τό τρομερό θά ξεσπούσε σε λιγάκι, μ' ά τ' άκριβώς, δέν ήξεραν. Ο γέρος εκείνος κυριαρχούσε επιβλητικά, με την άπόκοστη γαλήνη του.

Κι' ένδ' κανένας ακόμα δέν τολμούσε νά τόν διακόψει, εκείνος ξανάπε με τη στεγνή και ήρεμη φωνή του:

—Οι λευκοί άδελφοί μου θέλουν νά με φυλακίσουν... Άδικα όμως... Έπιασε ούλου για νά ξεχνάω τις πίκρες του... Δέν τό έμπορευόμουν. Φοβίται τη φυλακή ο Σούμμαρ Χά, μ' ά καταργονεί διότι τό θάνατο... Κι' έπειδή κανένας μεγάλος άρχηγός απ' τη φυλή των Άουάβας δέν πέθανε ποτέ του, δίχως νά έκδικηθί ένένους πού τόν πρόσβαλαν, οι λευκοί άδελφοί μου θά με άκολουθήσουν παρευθής στό αιώσιο ταξίδι μου...

Μυστικά τρομαγμένος ο άξιωματικός, μ' ήσυχους φαινομενικώς—τι μπορούσε νά φοβίται από έναν αιώσιό γέρο, κι' από μια γρηά σακάτισσα;— ξεφώνισε επιτικούς άπότομα:

—Έλα... Μπρός... Φτάνουν τα λόγια... Άποχαρέτα τη γρηά σου κι' άκολουθήσε μας... Άρκετά χάσαμερήσαμε!...

Ο φύλαρχος τόν λοξοκίταξε με ύπουλη ματιά. Μούγκρισε:

—Σούμμαρ Χά θά πη 'Εκείνος πού περστάζει... Και Κάτι Χά θά πη 'Εκείνη πού ύπακούει!... Άκουσες, πιστή μου γυναίκα, άκριβή μου Κάτι Χά!... Συμμερφώσε άμέσως με τ' όνομά σου!...

Η σκυφτή ως τη στιγμή εκείνη Κάτι Χά παράτησε τη διαβολική άπάθειά της και σήκωσε τό κεφάλι περήφανα κι' βία. Τά χωματόχρωμα στεγνά της χέρια κουνήθηκαν σάν άσπραση, κι' η λάμψη ενός σπινού τού φώτισε για μια στιγμή τη καλύθα...

Και πρίν προλάβη κανένας ν' άνασάνη, η Κάτι Χά ζύγωσε τη κοκκινωπή φλογίτσα σ' ένα κασόνι με μπαρούτι, κρυμμένο ίσως ήδη κάτω απ' τό δίχτυ της και βροντή, φρεχτό άστροπελιά κομμάτιασε τά κορμιά των πέντε άτυχων ύπάδων...

Ο Έρυθροδέρμος άρχηγός είχε έκδικηθί σκληρά και θανάσιμα τη δεινή προσβολή των λευκών έχθρών του!...

Η ΛΗΣΤΑΡΧΙΝΑ ΜΕ ΤΑ ΧΡΥΣΑ ΜΑΛΛΙΑ

Τά παιδικά χρόνια της ωραίας Μαριόν Φαουέτ. Πείνα και δυστυχία. Η άπόφασις της Μαριόν νά γίνη λησταρχίνα. Τά πρώτα της κατορθώματα. Όπου ή άστυνομία τ' ά βρίσκει μπαστούνια.

αυτής ληστοσυμμορίας, της γυναικάς που τ' όνομα: «η λησταρχίνα με τα χρυσά μαλλιά».

Πολλές γυναίκες άφησαν όνομα στην ιστορία, είτε για τη θηριωδία τους, είτε για τα κατορθώματά τους. Σπάνιες όμως ήσαν ή γυναίκες πού είχαν νά παρουσιάσουν ένωμια την τόλμη, την γενναίότητα και, πρ'όπανός, την άωροφία της Μαριόν. Άν ή γυναίκα αυτή έξεδήλωνε τη δρ'άσι της σ' άλλο έπίπεδο, θά μπορούσε νά παρασύρει ή ληστική λαό μαζί της. Κατείχε στην έντέλεια την τέχνη της γοητείας και της έπιβολής. Άλλ' η Μαριόν, για την κακή της τύχη, πήρε τον κακό τό δρόμο. Και ήταν έπιμενο νά καταλήθι εκεί πού κατέληξε, ήπει' από μια ζωή γεμάτη όργια και περιπέτειες.

Από μια νεωτάτη βιογραφία της λησταρχίνας με τα χρυσά μαλλιά, παραλαυδάνουμε τα παρακάτω χαρακτηριστικά άνέκδοτα, πού θά έπιτοήνουν στους άναγνώστες μας νά παρακολουθήσουν τό διάφορα στάδια της καταληκτικής ζωής αυτής της γυναίκας.

Η Μαριόν γεννήθηκε στο χωριό Φαουέτ, στις 6 Μαΐου 1717. Οι γονείς της ήσαν άπλοί και ταπεινοί χωρικοί. Όλη την ήμερα μοιλούσαν στον κάμπο, όργώνοντας ένα μικρό χωροάκι και τό βράδυ, όταν γυρνούσαν στην καλύθα τους, έτρωσαν βιοτικά κι' έπειτα άδύσως νά κοιμηθύν. Κι' έτσι η Μαριόν κι' τ' άδελφία της, κορίτσια και άνδρα, μεγάλωσαν χωρίς την άμεση επίβλεψη των γονέων τους.

Σε ηλικία δέκα όγτώ έτών, η ήρωίδα μας ήταν μιά όμοια κοπέλα, υψηλή και εύσωμη, με κατάξανθα χρυσά μαλλιά, τόσο σκληρά ότε θά υπορούσανε νά κόψουν σάν άσάλι και τό κάγκελλο της φυλακής. Όπως έλεγαν οι χωριανοί της. Οι άφελείς αυτοί άνηθοποι δέν φανταζόντουσαν ότι μια μέρα η Μαριόν θά φυλακίζτανε ως καπετάνισσα ληστοσυμμορίας.

Όταν πέθανε ο πατέρας της Μαριόν, η μητέρα της, νέα ακόμα σχετικώς, ξαναπαντρεύτηκε κι' έκανε πολλά παιδιά και με τό δεύτερο άντρα της. Τό άποτέλεσμα όμως ήταν νά περιέλθι η οικογένεια σε μεγάλη δυστυχία, άφού ο προστάτης της δέν μπορούσε, όσο και άν δούλευε, νά θρέψη τόσα σόματα. Φαίνεται, λοιπόν, ότι τό θέαμα αυτής της άδυστυχίας θά έκανε την Μαριόν νά άπορροισίη στο τέλος νά όργανώσει μια ληστοσυμμορία. Άφού δέν μπορούσανε νά κερδίσουν με την όργασία τους τό χρήματα πού τους χρειαζόντουσαν για νά συντηρηθύν, θά τά έβγαζαν ληστεύοντας τους πλουσίους!

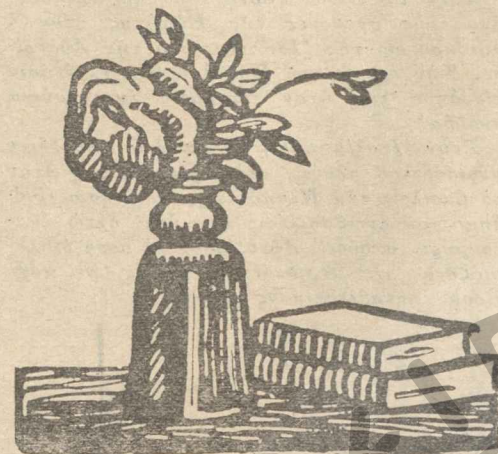
Η Μαριόν δέν δυσκολεύτηκε διόλου νά στρατολογήσιν συντρόφους για την «δουλειά» πού σκεδίαζε νά βάλι μπροστά. Τά πρώτα μέλη της συμμορίας της τά στρατολόγησε με

ταξύ των... άδελφών της και των φίλων της. Γιατί πρέπει νά σημειωθί ότι η όραία αυτή νέα ήταν εξαίρετικά θερμοαίμη και ότι είχε φίλους όλα σχεδόν τά παλληκάρια τού χωριού. Και, σιγά-σιγά, κατόρθωσε έτσι νά σχηματίσι μια συμμορία με εκατό περίπου μέλη—άνδρες, γυναίκες, παιδιά, άλγες, ζητιάνους, πλανοδίους ήθοποιούς, παληούς στρατιωτικούς, χωρικούς κλπ.

Και ή συμμορία αυτή άρχισε άιέσως την δράσι της. Τά παλληκάρια της Μαριόν λήστευαν τους στατόκόπους στους δημοσίους δρόμους, λεηλοτούσαν έκκληρίες, έκαναν έπιδρομές στις ταβέρνες, γδύνοντας όλους τους πιδάτες απ' ήτι πολύτιμο είχαν απάνω τους, έξεβίαζαν τους έμπορους...

Υστερ' από λίγο καιρό, η «λησταρχίνα με τα χρυσά μαλλιά»—έτσι είχαν έπονομάσει την Μαριόν—τρομοκρατούσε με τη συμμορία της όλη τη Βρετάνη.

Και ή άστυνομία θά μάς ρωτήσει; Δέν έλαβε γνώσι ότι διεπράχθησαν τόσες ληστείες, τόσο έμπρηστοι και τόσο τραυματισμοί στην περιφέρειά της; Όσο παράξενο και άν σ' άς φανή αυτό, θά σ' άς άπανήσουμε στο έρώτημά σας μ' ένα όχι. Οι ληστευόμενοι δέν τολμούσαν ν' άνασάνουν στην άστυνομία τό πάθιμά τους, για τόν άπλούστατο λό-

γο ότι τά παλληκάρια της Μαριόν, άφού τους γυνώναν, τους έβάζαν την μισούκα τού πιστολιού κάτω από τη μύτη και τους προειδοποιούσανε ότι άν έκαναν κανένα άστέιο νά τους καταδώσουν, τους περιμενε σκληρή τιμωρία.

Μά δέν ήταν δυνατόν νά μείνουν έπ' άπειρον κρυφά τ' άλληπαλλά αυτά ληστοκ' ά κρούσματα. Η άστυνομία έπληρωφορήθι επί τέλους μια μέρα νά κατορθώσιν της λησταρχίνας με τα χρυσά μαλλιά. Όταν όμως έζητησε νά συλλάβη τους ληστές, έοήκε άντιόρασι στο έργο της από τό ίδια θύμα, τό όποιο δέν ήθελε νά μαρτυρήσιν ματα, τό όνομα τού άρχηγού της σπείρας, όντε και τό πρόσωπο πού άποτελούσανε την έπικινδυνή αυτή συμμορία! Τότες ήταν ο φόβος πού τους είχε κυριεύσει μήπως οι κοκοιοι τους έκδικηθύν.

Και ή άστυνομία, βλέποντας ότι δέν θά μπορούσε ν' άποσπάσιν καμιά όμολογία από τους τρομοκρατημένους χωρικούς της Βρετάνης, άναγκάστηκε νά καταγγίλνι σε άστατικώτερα μέσα για ν' άνακαλύψιν τους δραστές. Έβλεπε την έκκλησία νά άπορίσιν όλους έκείνους πού δέν ύποδοχόνησανε τό έργο της άναρχείας για τη σύλληψη των κοκοιόν. Αδίκη τήν φορά λύθηκε ο γλωσσόδετης των θρησκοθήπων Βρετάνων. Ο φόβος τους μήπως καταδικαστούν στο αιώ-

νιο πυρ της Κολάσεως ήταν ισχυρότερος από τόν τρομό πού τους προξενούσανε οι λησταί. Και ένας-ένας άρχισαν νά προβαίνουν σε δειλές όμολογίες.

Από τη στιγμή αυτή η Μαριόν ήταν χαμένη.

Τήν συνέλαβαν σε λίγες μέρες μαζί με τους περισσότερους από τους συντρόφους της. Και της μαρκάρσαν άιέσως τους κάτασπρους όμους της με τό άτιμωτικό σημάδι πού άπέθεταν, μ' ένα πυρωμένο σίδερο, στο σώμα όλων των ληστών. Προτού όμως γίνη ή δίκη της, η λησταρχίνα είχε δραπετεύσει από τη φυλακή, συνοδευόμενη από όλους τους συντρόφους της! Η άλήθεια είναι ότι ή φυλακές της Βρετάνης ήσαν κατασκευασμένες τότε έτσι, όστε άνοιγαν την όρεξι τού κρατουμένου ν' άποδράσιν. Η πόρτες ήσαν χαλασμένες, τά παράθυρα χωρίς κάγκελλα και οι σκοποί τό εύρισκαν πύδ εύχόριστο νά πίνων κρασί στις ταβέρνες παρά νά ξεγυχατούν φυλάγοντας τους καταδίκους.

Μετά την δραπετεύσι της από τη φυλακή, η Μαριόν έγινε πάλι τολμηρή. Συγκέντρωσε τά μέλη της σπείρας της, πού είχαν σκορπισθί δεξιά και άριστερά για λίγο καιρό, και ξανάρχισε τις ληστοκ' έπιθέσεις και τις λεηλασίες με καταπληκτική προκλητικότητα, άμνημώντας και τό στρατό και την άστυνομία. Τό όνομα της—γυναίκας αυτής—έχει γίνει πιά θόρυβος σ' όλη τη Βρετάνη και ή σήψη της άρχισε νά εξαπλώνεται και σ' όλη τη Γαλλία.

Μια μέρα όμως οι χωροφύλακες συνέλαβαν και πάλι την Μαριόν. Και της έπέβαλαν άιέσως την τιμωρία της μαστιγώσεως, σάν μια προεισαγωγή στην άλλη, τη βασύτηρη ποινή πού την περιμενε... Δέν πρόφτασαν όμως νά άπολαύσουν τό θέαμα της θανατικής έκτελέσεως της λησταρχίνας, έπειδή η Μαριόν τά κατάφερε νά δραπετεύσει και πάλιν από τη φυλακή. Η ιστορία αυτή επανέληθι τρεις ακόμα φορές.

Κατά τό διάστημα αυτό οι δικασταί κατάδικαν άλύπητα όσους συντρόφους της Μαριόν κάθιζαν στο σταμνί. Άπ'όι όμως άνέβαιναν στην άρχή, κινδυνεύοντας με ληστεία τό όνομα της λησταρχίνας—της λησταρχίνας με τα χρυσά μαλλιά!...

*** Τό κράτος όμως τού νόμου επέβηθι στο τέλος.

Η Μαριόν συνέλήφθη μια μέρα στο λημέρι της. Έδικάστηκε γρήγορα-γρήγορα και καταδικάστηκε σε θάνατο.

Στις δύο Αύγουστου 1755, η Μαριόν Φαουέτ άνέβαινε με πταβερό όχημα στο λαμόυ. Πέρασε μόνη της τη θλιβή στο λαμόυ της και κλώτσισε τό σκαμνί κάτω από τά πόδια της, χωρίς νά δείξει την παραμικρή μετάνοια για τό πολυτάραχο παρελθόν της... Μ'ά μακριά χρυσάφια μαλλιά της λύθησαν και σκέπασαν τους όμους της... Μόλις έμεινε άκίνητη, ο δήμιος την άπαξε από τά δυο πόδια και τράβηξε με δύναμι τό σώμα της πρ'ός τά κάτω, για νά έπιταχύνι τό τέλος της.

Υστερα, κατέβασαν τό πτώμα της Μαριόν και τό κρέμασαν σ' ένα δέντρο, σε μια έρημική τοποθεσία. Και τά κορμιά χυμώσαν πεινασμένα στο σώμα της γυναίκας πού τρομοκράτησε άλόκληρη τη Βρετάνη, τό σώμα της λησταρχίνας με τα χρυσά μαλλιά.

ΤΑ ΠΛΟΥΤΗ ΚΑΙ ΤΑ ΕΙΣΟΔΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΝ

Ποιός είχε ο πλουσιώτερος μαχαραγιάς των 'Ινδιών. Τά μυθώδη μαργαριτάρια του μαχαραγιά της Μπαρόντα. Τά ετήσια έσοδα της Ρωμοϊκής αυτοκρατορίας. Η κολοσσιαία επιχορήγησης του Καίσαρος στους στρατιώτες του. Τά πλούτη των Παπών κ.λ.π.

ΝΑΣ μανιώδης λάτρης της στατιστικής, ο 'Αμερικανός καθηγητής 'Εντουαρντ Σκίν, κατέγραψε πρό ημερών ένα από τα πιο παράδοξα ρεκόρ του Νέου Κόσμου. 'Ο 'Εντουαρντ Σκίν κατόρθωσε να υπολογίσει τα εισοδήματα των διαφόρων βασιλέων του κόσμου και

ατέλεξε στο συμπέρασμα ότι ο πιο πλούσιος απ' όλους είναι ένας νεαρός κι' όμορφος μονάρχης, μόλις δεκαεπτά χρόνων, ο μαχαραγιάς της Γαίπου, ενός μικρού ινδικού κράτους, υποτελούς στην 'Αγγλία, ο οποίος έχει —ό τρισευχρισμένος!— ένα εισόδημα από διακόσια περίπου εκατομμύρια χρυσά φράγκα το χρόνο.

Μά και οι άλλοι μαχαραγιάδες των 'Ινδιών, οι οποίοι είναι περισσότεροι από επτακόσιους, έχουν μυθώδη πλούτη, με τη διαφορά όμως ότι τα πλούτη τους αυτά αντιπροσωπεύονται από ακίνητα κι' από κοσμήματα ανυπολόγιστου αξίας. 'Ο μαχαραγιάς της Μπαρόντα, παραδείγματος χάριν, έχει περιδέραια από μαργαριτάρια, ή αξία των οποίων υπερβαίνει το ένα δισεκατομμύριον χρυσά φράγκα!

Κατά τους υπολογισμούς τώρα των ειδικών, ή Ρωμαιο-Αυτοκρατορία στίς αρχές της παντοδυναμίας της, αν κι' είχε απάλλαιβε δόκλωση την 'Ιταλία από κάθε φόρο, συγκέντρωνε από τις κτήσεις της μόνον διακόσια εκατομμύρια σκούδα, όπως υπολογίζει ένας οικονομολόγος του 16ου αιώνα, δηλαδή περισσότερα από τέσσερα δισεκατομμύρια χρυσά φράγκα. 'Η επιχορήγησης του Καίσαρος στους στρατιώτες του, πριν φτάσει στη δικτατορία, υπολογίσθηκαν σε 750 εκατομμύρια. Κανείς άλλος ηγεμόν δεν θα μπορούσε ποτέ να ξοδέψει με τόση άπλοχερία για τους στρατιώτες του ένα τέτοιο μυθώδες ποσό. 'Ο 'Οκταβιανός πάλι έδωσε μόνο σε όχτω λεγεώνες του τριάντα εκατομμύρια χρυσά φράγκα! 'Ο Τιβέριος άφησε μέσα στο δημόσιο ταμείο 330 εκατομμύρια, όσο δη για τον Τριδάτη, τον βασιλέα της 'Αρμενίας, μόνο για να πάη στη Ρώμη ξόδεψε στο ταξίδι του όχτω μήνες, σαράντα εκατομμύρια χρυσά φράγκα! 'Ο Νέρων, κατά τη διάρκεια της αυτοκρατορίας του, χάρισε έδω κι' εκεί στους φίλους του και στους θανουσάδες του 250 εκατομμύρια. 'Ο 'Ηλιογάβλος ξόδεψε σε μυθώδη συμπόσια περισσότερα από 160 εκατομμύρια κι' ένα μόνο απ' αυτά, το ιστορικό συμπόσιο που έκανε για μια καινούργια γυναίκα του, του έσοτρίχισε πέντε εκατομμύρια!

Η αυτοκρατορία της 'Ανατολής, εξ άλλου, δεν απέκτησε ποτέ τα φανταστικά πλούτη, τα οποία κατόρθωσε να συγκεντρώει ή αυτοκρατορία της 'Ασίας και

μόνο οι Παπαι —κρατώντας πάντα τις απαραίτητες αναλογίες— έφτασαν τους Ρωμοίους αυτοκράτορες στην πολυτέλεια και στη μεγαλοπρέπεια του πλούτου.

Ένας απ' αυτούς, ο Πάπας Σίξτος 4ος, συνήθιζε να λέη ότι όταν θέλει να θησαυρίσει ένας Πάπας, δεν έχει να κάνει τίποτ' άλλο παρά να πάρη την πέννα στο χέρι... Από τότε όμως έχουν αλλάξει τα χρόνια και τα εισοδήματα του Πάπα είναι υπολογισμένα με τη μεγαλειότητα ακρίβεια. 'Ο Πάπας Σίξτος 5ος όσπου ξόδεψε περισσότερα από τριάντα εκατομμύρια χρυσά φράγκα σε δημόσια έργα κι' άφησε ακόμη στον περίφημο θησαυρό του Καστέλ Σάν 'Αντζελο (το όποιο σήμερα μπορεί όλος ο κόσμος να το θαυμάση...άδριο) πέντε σωστά εκατομμύρια σκούδα, σε χρυσάφι και σίδημο. Τα μυθώδη τώρα πλούτη, τα όποια συγκεντρώνουν κατά καιρούς οι Παπαι, δεν χάνθηκαν για πάντα. Βρίσκονται ανάμεσα στον 'Αγιο Πέτρο και στο Βατικανό, καθώς και μέσα σ' όλες τις παλιές εκκλησίες της Ρώμης. Είναι ή τοιχογραφίες του Ραφαέλλο, του Μιχαήλ 'Αγγέλου, του Μπραμάντε...

Κατά τον 16ον αιώνα, ο πιο πλούσιος από τους ηγεμόνες της Ευρώπης ήταν ο αυτοκράτορας της 'Ισπανίας και της Αυστρίας. Την εποχή του Καρόλου 5ου το ετήσιο εισόδημά του ήταν τριακόσια εκατομμύρια σκούδα!

Στην 'Ιταλία πάλι, το βασίλειο που έδινε περισσότερα πλούτη στον ηγεμόνα του ήταν το βασίλειο της Νεαπόλεως. Το ετήσιο εισόδημα του αντιβασιλέως του ήταν όχτω εκατομμύρια σκούδα. Αυτό όμως το ποσό διπλασιάζονταν τις περισσότερες φορές, με κάθε είδους καταθλιπτικούς φόρους.

Πιο περίεργο όμως απ' όλα είναι το εισόδημα του βασιλέως του Σιάμ, που μοιάζει με τα πρωτόγονα εισοδήματα των μαύρων βασιλέων της 'Αφρικής: όλες ή γυναίκες του βασιλείου του είναι δικές του! Και συνεπώς, εκτός από την μητέρα του, όλες ή γυναίκες του Σιάμ του ανήκουν ως σκλάβοι. 'Επειδή δέ σ' αυτό το βασίλειο υπάρχουν πέντε περίπου εκατομμύρια γυναίκες, οι τελευταίοι βασιλείς του, οι όποιοι έχουν ευρωπαϊκή μορφή, σε, προτίμησαν να έχουν μια μόνο γυναίκα κι' ένα ετήσιο εισόδημα από εξήντα εκατομμύρια χρυσά φράγκα...

Μά κι' οι βασιλείς της Γιάβας και της Σουμάτρας, οι όποιοι είναι υποτέλεις στην 'Ολλανδία, έχουν το όνομα σ τ ι κ ο δικαίωμα να παντρεύονται όλα τα κορίτσια των υπηκόων τους! Κι' έτσι, όλες ή Γαβανέζες χορεύτριες, ή όποιες σήμερα έχουν κατακλύσει την Ευρώπη και την 'Αμερική, ήταν, ειν ή θα γίνουν, όταν το θέλσει, γυναίκες του βασιλέως των, ο όποιος έχει ως σύμβολο της εξουσίας του μια κίτρινη διαμάντι με τέσσερα... πατάματα!

Ξέρετε τώρα τί αποζημιώσει ζητούσε ο τώος Κάιζερ από τον Ράιχ για τα χτήματά του, τα ό-

Επίσης ο αυτοκράτορας της Κίνας έχει πάντα κολοσσιαίους θησαυρούς ανυπολόγιστου αξίας γιατί ήταν δικά του όλα τα κρατικά έσοδα! Τα έσοδά του όσπου ήταν τεράστια. 'Αρκεί να συλλογισθί κανείς ότι το 1910 ο αυτοκρατορικός όικος της Κίνας άπετελείτο από εξ χιλιάδες πρίγκιπες κι' ότι είχε στην ύπηρεσία των άνακτόρων τεράντα χιλιάδες ευνούχους και ύπηρετες!

'Ο Σάχης της Περσίας ήταν άλλοτε ο πιο εύτυχιμένος μονάρχης του κόσμου. Είχε ως ιδιοκτησία του όλο το έδαφος του κράτους του. 'Ο σημερινός όμως Σάχης της Περσίας παίρνει μόνο ο μίς επιχορήγηση από δέκα εκατομμύρια χρυσά φράγκα.

Το ίδιο σύστημα ιδιοκτησίας επικρατούσε και στην Τουρκία μέχρι το 18ον αιώνα, καθώς και στο 'Αφγανιστάν και στην 'Αμερική την εποχή της ανακάλυψής της από τον Κολόμβο. 'Ο βασιλέας ήταν ιδιοκτήτης όλων των έδαφών της χώρας του! 'Ο Μανγκο Καπάκ, ο περίφημος αυτοκράτορας των 'Ινκας της Νοτίου 'Αμερικής, είχε μ' αυτόν τον τρόπο —όπως υπολογίζει ένας 'Ισπανός χρονικογράφος, στη μαγιστρία του όποιου στηρίζεται ο 'Εντουαρντ Σκίν— ένα εισόδημα από πενήντα δισεκατομμύρια χρυσά φράγκα!...

Από τον περίεργο αυτόν κατάλογο δεν λείπουν τώρα και τα κομικά εισοδήματα. Ένας μικρός ηγεμόν της 'Ιταλίας κατά τον 16ον αιώνα, ο δούξ της Μράντολας, είχε το δικαίωμα να παίρνη τα μισά... γουρουνάκια που γεννιόντουσαν στο δουκάτο του! Μά κι' ο Δόγης της Βενετίας έπαιρνε ως ένδειξη ύποτελούς από τη Μάρκα Τρεβιζιάνα μια γουρουνά και δυο γουρουνάκια κάθε πρωτοχρονιά...

Πιο περίεργο όμως απ' όλα είναι το εισόδημα του βασιλέως του Σιάμ, που μοιάζει με τα πρωτόγονα εισοδήματα των μαύρων βασιλέων της 'Αφρικής: όλες ή γυναίκες του βασιλείου του είναι δικές του! Και συνεπώς, εκτός από την μητέρα του, όλες ή γυναίκες του Σιάμ του ανήκουν ως σκλάβοι. 'Επειδή δέ σ' αυτό το βασίλειο υπάρχουν πέντε περίπου εκατομμύρια γυναίκες, οι τελευταίοι βασιλείς του, οι όποιοι έχουν ευρωπαϊκή μορφή, σε, προτίμησαν να έχουν μια μόνο γυναίκα κι' ένα ετήσιο εισόδημα από εξήντα εκατομμύρια χρυσά φράγκα...

Μά κι' οι βασιλείς της Γιάβας και της Σουμάτρας, οι όποιοι είναι υποτέλεις στην 'Ολλανδία, έχουν το όνομα σ τ ι κ ο δικαίωμα να παντρεύονται όλα τα κορίτσια των υπηκόων τους! Κι' έτσι, όλες ή Γαβανέζες χορεύτριες, ή όποιες σήμερα έχουν κατακλύσει την Ευρώπη και την 'Αμερική, ήταν, ειν ή θα γίνουν, όταν το θέλσει, γυναίκες του βασιλέως των, ο όποιος έχει ως σύμβολο της εξουσίας του μια κίτρινη διαμάντι με τέσσερα... πατάματα!

Ξέρετε τώρα τί αποζημιώσει ζητούσε ο τώος Κάιζερ από τον Ράιχ για τα χτήματά του, τα ό-

Επίσης ο αυτοκράτορας της Κίνας έχει πάντα κολοσσιαίους θησαυρούς ανυπολόγιστου αξίας γιατί ήταν δικά του όλα τα κρατικά έσοδα! Τα έσοδά του όσπου ήταν τεράστια. 'Αρκεί να συλλογισθί κανείς ότι το 1910 ο αυτοκρατορικός όικος της Κίνας άπετελείτο από εξ χιλιάδες πρίγκιπες κι' ότι είχε στην ύπηρεσία των άνακτόρων τεράντα χιλιάδες ευνούχους και ύπηρετες!

'Ο Σάχης της Περσίας ήταν άλλοτε ο πιο εύτυχιμένος μονάρχης του κόσμου. Είχε ως ιδιοκτησία του όλο το έδαφος του κράτους του. 'Ο σημερινός όμως Σάχης της Περσίας παίρνει μόνο ο μίς επιχορήγηση από δέκα εκατομμύρια χρυσά φράγκα.

Είχαν κατασχεθί κατά την ανακήρυξη της δημοκρατίας. 'Ο Γουλιέλμος Β' ζητούσε, ούτε λίγο ούτε πολύ, όχτω δισεκατομμύρια χρυσά φράγκα! Περισσότερο, βέβαια, κι' επιχορήγηση κανείς ότι, ύστερ' απ' αυτές τις φανταστικές απαιτήσεις, δεν πήρε τίποτα. Γιατί δεν είχε σκοπό να χρεωκοπήσει ή Γερμανία για να πλουτίσει τον τρελλό αυτοκράτορά της.

'Ο βασιλέας της 'Ιταλίας, καθώς και ο βασιλέας του Βελγίου, δεν ζήτησαν, μετά τον πόλεμο, καμιά αύξηση της ετήσιας επιχορήγησης τους, για πολλούς και διαφόρους εύνοήτους λόγους... 'Ο 'Αλφόνσος 13ος της 'Ισπανίας όμως, αν κι' είχε άμύθητα πλούτη, χάλασε τον κόσμο για να τα καταλάβει και το αποτέλεσμα είναι γνωστό: έφτασε το θρόνο του.

'Ο αυτοκράτορας της 'Ιαπωνίας έχει μια επιχορήγηση από δώδεκα περίπου εκατομμύρια χρυσά φράγκα. 'Οσο για τον 'Αχιμέτ 5ον, τον άρχηγό του μικρότερου κράτους της Ευρώπης, της 'Αλβανίας δηλαδή, παίρνει κάθε χρόνο από το δημόσιο ταμείο ένα έκατομύριο έκατομύριο!

'Ο Χίντεμπεουργκ, ο πρόεδρος της Γερμανικής Δημοκρατίας, πληρώνεται με 600 χιλιάδες χρυσά φράγκα το χρόνο. 'Ο πρόεδρος των 'Ηνωμένων Πολιτειών έχει μια ετήσια επιχορήγηση από 200 χιλιάδες δολάρια, δηλαδή πενήντα περίπου εκατομμύρια δραχμές. 'Ο βασιλέας του Βελγίου 'Αλβέρτος παίρνει 14 εκατομμύρια χρυσά φράγκα. 'Η Μεγάλη Δούκισσα του Λουξεμβούργου έχει μια ετήσια επιχορήγηση από 740 χιλιάδες χρυσά φράγκα! 'Η βασίλισσα της 'Ολλανδίας, ή όποια θεωρείται ως ή πλουσιότερη βασίλισσα του κόσμου, γιατί έχει κολοσσιαίες ιδιοκτησίες άκινήτων, παίρνει 4 εκατομμύρια χρυσά φράγκα ως κρατική επιχορήγηση. 'Ο βασιλέας της Σουηδίας άρχίζει μόνο σε 3 εκατομμύρια χρυσά φράγκα. 'Ο πρόεδρος της Πολωνικής Δημοκρατίας πληρώνεται μ' ένα εκατομμύριο φράγκα και τέλος ο πρόεδρος της Τσεχοσλοβακίας με τρία εκατομμύρια χρυσά φράγκα.

'Ο 'Αμερικανός καθηγητής 'Εντουαρντ Σκίν, σ' αυτό το ενδιαφέρον άρθρο του, δεν άναφέρει, όπως βλέπετε, παρά μόνο τους βασιλείς και τους άρχηγούς των κρατών. 'Αν άνέφερε και τους σημερινούς 'βασιλείς' του έμπορίου, θα έβλεπε κανείς ότι μιστά στα μυθώδη ετήσια εισοδήματα του βασιλέως των αυτοκινήτων ή του βασιλέως των πετρελαίων, χάνουν τη λάμψη τους κι' είναι ακόμη οι θησαυροί των 'Ινδών μαχαραγιάδων.

ΕΝΔΕΙΚΝΥΕΤΑΙ

ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Τά ρόδα της ζωής είναι ή γυναίκες. Πάρεχον όμως πολλοί άνδρες που παραπονιούνται ότι τά ρόδα έχουν άγκάθια. Πρέπει όστόσο να είναι ευχαριστημένοι, που και τ' άγκάθια έχουν ρόδα.

—'Η γυναίκες έπλάσθησαν για ν' αγαπούν και ν' αγαπιώνται. Ζούν μόνον για τον έρωτα και πεθαίνουν μόνον χάριν αυτού. Για τον άντρα ο έρωας είναι άπασχόλησος στιγμών μόνον, για τη γυναίκα είναι ύπόθεσις άνεξάντλητου ενδιαφέροντος.

—'Ολα τά ύψη είναι μόνηση. 'Η πρώτη λαίλαπα εντύπωσης που σχηματίζουμε όταν άϊσθουμε σε μια από τις κορυφές της φήμης, είναι ή συναισθησις της υπερβολικής μοναξιάς μας σ' αυτήν.

—Κάθε άνθρωπος έχει δυο άνατροφές. 'Εκείνη που παίρνει από τους γονείς του κι' εκείνη που δίνει ο ίδιος στον έαυτό του. Και άκριβώς ή τελευταία αυτή έχει μεγαλύτερη αξία από την πρώτη.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΣΤΑΣ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

(Σταχυολογημένα απ' τα Ευρωπαϊκά και 'Αμερικανικά Κινηματογραφικά περιοδικά).

Το Χόλλυγουντ εν κινδύνω! 'Η πρωτεύουσα του κινηματογράφου κινδυνεύει να εγκαταλειφθί από τους μεγαλειότερους καλλιτέχνες της θόνης και από τους διασημότερους σκηνοθέτες, μηχανικούς κ.λ.π. 'Απειλείται, δηλαδή, σωστή καλλιτεχνική επανάστασις. Οι λόγοι της γενικής δυσανεκτίας είναι πολλοί, μα δυο είναι οι σπουδαιότεροι, πρώτον ότι ή κινηματογραφική επιχορήγησης, ένεκα της οικονομικής κρίσεως, από την όποιαν επηρεάστηκε και ο κινηματογράφος, θύλουν να ελαττώσουν και πάλιν τους μισθούς και τά ήμερομίσθια των καλλιτεχνών και των μηχανικών κ.λ.π., και δεύτερον ότι οι ήθοποις, σκηνοθέτες κ.λ.π., 'Εθροισαίσι οι περισσότεροι, δεν ήμπαρουν να υποφέρουν την τυραννία του άμερικανικού γένους και θέλουν να πάνε να γυρίσουν τά φιλμ τους στην 'Αγγλία ή την 'Ηπειρωτική Ευρώπη.

Οι δυο Ντούγκλας Φάιρμπαγκς, μάλιστα, όπως διεδόθη, εγκαθίστανται όριστικώς στην 'Αγγλία. 'Από τους άρχηγούς του επαναστατικού αυτού κινήματος στο Χόλλυγουντ είναι κι' ο Μωρίς Σεβαλλιέ, ο Ρόναλντ Κόλλμαν, ή Μπέμπε Ντάνιελς, ο Μπέν Λάβον, ή 'Αννα Μαίρη Βόγκ, ο Κόνραντ Φόρτ και οι σπουδαιότεροι σκηνοθέτες, ο Φρόνκ Λόυντ, ο Χένρυ Κίγκ, ο Τζών Φόρντ κι' άλλοι πολλοί.

Στο Χόλλυγουντ ψιθυρίζεται νέο ειδύλλιο της Αίλιαν Χάρβεϊ με το Γκάβιν Κούπερ. Το παράξενο σχετικάς είναι ότι ο μόν Γκάβιν Κούπερ είναι ο υψηλότερος ήθοποιός του κινηματογράφου, ή δέ Αίλιαν Χάρβεϊ ή παύ κοινή, ύστερ' από τη Ζανέτ Γκαίνορ.

Μιά δημοσιογράφος για να εξακριβώσει την αλήθεια της διαδόσεως αυτής...επετέθη εναντίον των δύο άστέρων την άρα ενός ρομαντικού των περιπάτου. Δεν τής έρωτησεν απ' ευθείας αν ήσαν έρωτευμένοι, αλλά τους εξήτησε συνέντευξι και τους παρέκαλεσε να της εκθέσουν τη γνώμη τους, χωριστά ο καθένας για τον ιδανικόν άνδρα και για την ιδανική γυναίκα.

'Η Αίλιαν Χάρβεϊ, ύστερ' από τα συνήθισμένα νάτια, έδωσε την εικόνα του ιδανικού άνδρος κατά τη γνώμη της.

—Για μένα, έλεε, ο άνδρας πρέπει να είναι ψηλός...

Βλέποντας όμως τον Γκάβιν Κούπερ να χαμογελά πονηρά, έφώνασε:

—...Δεν το λέω για σένα, Γκάβιν. 'Ηταν πάντα το ιδανικό μου ο ψηλός άνδρας...

Κατόπιν έσυνέχισε:

—...Ψηλός, εξή πόδια σχεδόν άνάστημα και ώρατος, φυσικά. Νάχη ξανθά καλλία και μάτια γαλανά σκούδα. Είχε πάντα προτίμησι στους ξανθούς άντρες. Νάχη καλό χαρακτήρα, να είναι γλυκομίλητος, άκάμψ κι' όταν

δουλεύη όλην την ήμέρα, να είναι εύθυμος κι' ευγενικός. Να μέλη πρώτος αυτός με τις άτυχίες του, να διηγείται διασκεδαστικές ιστορίες, να έφευρίσκη άστεία και να πειράζη τους φίλους του. Να δημιουργήη δηλαδή γύρω του μίαν άτμόσφαιρα χαράς που κάνει την εργασία ελαφρότερη. Να σκέπτεται τους άλλους πριν από τον έαυτό του, να είναι προσηκτικός και γενναίος, να ξέρη ν' αγαπάη και ν' αγαπιέται, χωρίς να είναι φαντασμένος. Νάται λίγο σκεπτικιστής, μα λίγο, τόσο όσο φτάνει να μη παίρνη τη ζωή στά σοβαρά, μα όχι και τόσο ώστε να μη πιστεύη στον έρωτα. Νάται ένθουσιώδης και ν' αγαπάη τη φύση.

—Αυτό είναι όλο το ιδανικό σου, Αίλιαν; τη δέκομεν ο Γκάβιν Κούπερ, γελώντας.

—'Οχι. 'Ο ιδανικός για μένα άντρας πρέπει ναχη πρό πάντων χαρί. Αυτό είναι το σπουδαιότερο...

—Και ποιός από τους γνωστούς σας άντρες αντιπροσωπεύει τελειότερα αυτό το ιδανικό σας; έρωτησε πονηρά ή δημοσιογράφος.

—'Ο Βίλλν Φόιτς! άπάντησεν ή Αίλιαν, αλλά νοιώθοντας έγκαίρως τη γκάφφα της, έπρόσθεσε: —Θεωρούσα το Βίλλν Φόιτς για τον ιδανικότερον άντρα πριν...γνωρίσω τον Γκάβιν Κούπερ!

Κατόπιν ο Κούπερ, πιεζόμενος κι' αυτός να πη πως θέλει την ιδανική γυναίκα, έδήλωσε τα εξής:

—'Η γυναίκα που όνειρεύομαι πρέπει ναχη δέμα μαύρο, μαλλιά καμάρια και κατσαρά σαν άγριος θάμνος, πύτη πασαιλωτή, χοντρά χείλη. Νάται κοινή και

στρουμπουλή, ναχη άθώα ψυχή και καμμία θέλησι δική της. Θέλεις της ναται ή θέλησις του άντρός της, του άφέντη και κυρίου της, τον όποιον να θεωρή Θεό της. Να παραλαβή τις παραμικρότερες επιθυμίες του, να...

—Γκάβιν! έφώνασε τότε άνωμένη ή Αίλιαν Χάρβεϊ, πως τοιμάς να με κοροϊδέυης;

—'Ο Κούπερ έσκαψε στα γέλια.

—Κακέ! Ζηλιάση! του έφώνασε, φοβερίζοντάς τον ή Αίλιαν.

Και ή συνέντευξι σταμάτησε.

'Εντωμεταξύ όμως, με όσα είπα, έδηκάζουν τις φήμες που κυκλοφορούν γύρω από το νέο τους έρωτικό ειδύλλιο.

Πολύς λόγος γίνεται τελευταίως για τά φορέματα που έφραπεν ή Μάρλεν Ντήτριχ στο Παρίσι. Γυρίζει στο Χόλλυγουντ με... πλήρη κακοπία για τη καλλιτεχνική μορφή της με τη Γκρέτα Γκάρμπο.

Η Μάρλεν Ντήτριχ

ΚΑΛΩΣ ήρθες, λιποτάκτη μου!... Καλώς ήρθες! Δεν μπορούσα να το πιστέψω σήμερα το πρωί, ότι ήσουν εδώ που μου μιλούσες στο τηλέφωνο... Δέκα δολοφονίες χρόνια πού λείπεις, δεν έδωσες ποτέ το παραμικρό σημείο ζωής!

—Ω, Θεέ μου, πόσα πράγματα συνέβησαν και στους δυό μας από την ημέρα που αποχωριστήκαμε!... Έλα, έλα, κάθισε κοντά μου και διηγήσου μου πώς τα πέρασες τόσα χρόνια!...

Και μιλώντας η κυρία Μίκ, έπιασε τον "Ερριχ Γκάστνερ" απ' το μπράτσο και τον ώδηγησε στο ντιβάνι, κοντά στη θερμάστρα, που ήταν η αγαπημένη της θέσι.

—Πού ήσουν λοιπόν; Βρισκόσουν πραγματικά όλο αυτό το διάστημα στη Σουμάτρα, όπως μου είπες το πρωί στο τηλέφωνο;

—Εννέα δολοφονίες χρόνια άναπητή μου κυρία, έμεινα στο νησί αυτό, ως διαχειριστής σε μια μεγάλη φυτεία.

—Ω! Μα θα ήταν πολύ πληκτική η ζωή σου εκεί κάτω... Είχες, τουλάχιστο, συντροφιά άλλους Εθνοπαίους;

—Όχι! Ο πλησιέστερος Εθνοπαίος, ένας "Ολλανδός άποικος", έμενε σ' απόσταση δυο ημερών μ' τ' αλόγο... Οι άνθρωποι που είχα γύρω μου, ήταν όλοι ιθαγενείς. Άλλα η ζωή μου δεν ήταν και τόσο πληκτική όσο νομίζετε. Είχα ριχτεί με τα μούτρα στη δουλειά, κι' έτσι εύρισκες γαλήνη κι' ανακούφιση.

—Και δεν αισθάνθηκες ποτέ νοσταλγία για τις λευκές γυναίκες;

—Μη μου θυμώστε γι' αυτό που θα σας πω. Η μόνη λευκή γυναίκα που είχε αξία για μένα, ήταν η πριγκίπισσα... Σέρετε καλά ποιά είναι... Τι να τις έκανα λοιπόν τις άλλες αφού είχα χάσει αυτή;

Η κυρία Μίκ έμεινε αμίλητη. "Ήξερε καλά ότι ο "Ερριχ την έλάτρευε τον καιρό που εκείνη ήταν έρωτευμένη με τον Φράντς Βέλφρινγκεν, κι' ότι ακριβώς η απελπισμένη αγάπη του γι' αυτήν τον είχε κάνει να ξενητευτεί.

—Ακόμη και τώρα, εξακολούθησε ο "Ερριχ" έπειτα από μια σύντομη σιωπή, δεν θα είχα ξαναγυρίσει, αν δεν μ' έστειλε η διεύθυνσή μου στην Εθρώπη για να διαπραγματευθώ μερικές υποθέσεις της στο "Αμστερνταμ". Έποφελήθηκα λοιπόν της ευκαιρίας για ναρθώ να ρίξω μια ματιά στην αγαπημένη μου πατρίδα, την Αυστρία. Δεν ήθελα όμως για ν' ανοίξω παλιές πληγές. Πήγα στο Γκρατς να περάσω καμιά βδομάδα, κι' εκεί έμαθα το άτυχημα-τί σας, το θάνατο του Φράντς και το δεύτερο γάμο σας με τον Κάρλ Μέλλερ. Τότε θέλησα να σάς ιδώ μια φορά πριν ξαναγυρίσω στη Σουμάτρα και να μάθω πώς είσαστε εντυχιμένη.

—Σ' ευχαριστώ πολύ που ήρθες... Ωστε έμαθες τις δυστυχίες μου; Ναι, δυο εβδομάδες ύστερ' απ' το γάμο μας, ο Φράντς αυτοκτόνησε ένα βράδυ ξαφνικά. Ποτέ μου δεν μπόρεσα να εξηγήσω την ατμόσφαιρα της αυτοκτονίας... Έμιαστε τόσο αγαπημένο, τόσο τακταμένο!

—Δεν άφησε κανένα γράμμα;

—Τίποτε απολύτως. Το ίδιο βράδυ, λίγη ώρα πριν απ' την αυτοκτονία του, μου επανέλαβε για χιλιστή φορά πώς ήταν τριστεντυχιμένος κοντά μου... "Έπειτα από μια ώρα, σκοτώθηκε.

Ο "Ερριχ πήρε το χέρι της Μίκ, γιατί είχε δη δυο δάκρυα να λάμπουν στα μάτια της.

—Και τον Κάρλ πότε τον παντρεύτηκες; τη ρώτησε.

Η Μίκ αναστέναξε βαθειά κι' απάντησε: —"Έπειτ' από δυο χρόνια. Ο Κάρλ βοσκοτάνε κοντά μου σ' όλο το διάστημα εκείνο κι' έκανε τ' αδύνατα δυνατά για να με

Η ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ

παρηγορήσει και να με κάνει να ξεχάσω... "Ένοιωθα τόσο μοναξιά, τόσο ερημιά... Κι' εσύ ήσουν τόσο μακριά!... Δεν ήξερα ούτε τη διεύθυνσή σου.

—Αν ξέρατε τη διεύθυνσή μου θα μου γράφατε; ρώτησε ο νέος με τρεμάμενη φωνή.

—"Ισως, απάντησε η Μίκ, γελώντας μελαγχολικά. Μήπως ξέρει κανείς τι του επιφυλάσσει η Μοίρα; Παίρνουμε τη ζωή όπως μας έρχεται και όχι όπως τη θέλουμε εμείς.

—Θα ήθελα να σάς ρωτήσω ακόμη κάτι, αγαπητή κυρία Μίκ, είπε ο "Ερριχ, ενώ τα χείλη του τρεμούλιαζαν. Θα παντρευόσαστε τον Κάρλ, αν ήμουν τότε κι' εγώ στη Βιέννη;

Η Μίκ δεν του απήντησε. Είχε ακούσει, στο διαπλόκο δωμάτιο τη φωνή του συζύγου της, ο οποίος, έπειτ' από μια στιγμή, μίληκε μέσα στο σαλόνι και χαιρέτησε με μεγάλη διαχτυκτικότητα τον ξένο.

—Καλώς ήρθες, "Ερριχ! του είπε. Με συγχωρείς που άργησα. Προσπάθησα ναρθώ

νωρίτερα, αλλά μ' εμπόδιζε κάποια βιαστική δουλειά. Όσοιδήποτε, θάχουμε καιρό να τα πούμε, γιατί πιστεύω πώς θα μείνεις πειά για πάντα στη Βιέννη...

—Κάθε άλλο. Σε δυο βδομάδες ξαναφεύγω για τη Σουμάτρα.

—Λοιπόν; Διηγήθηκε στη Μίκ τις περιπέτειές σου εκεί κάτω;

—Όχι ακόμη. Μιλούσαμε για τον Φράντς. Δεν πιστεύω να σου κακοφανή, γιατί ο μακαρίτης ήτανε και δικός σου φίλος.

Ο Κάρλ προσπαθούσε να γελήσει, αλλά δεν μπόρεσε. "Ήτανε φανερόν πώς δεν του άρεσε να του μιλούν για τον προκατόχό του. "Ωστόσο είπε:

—Θα έμαθες, βέβαια, ότι αυτοκτόνησε δυο βδομάδες μετά τον γάμο του.

—Ναι, το έμαθα στο Γκρατς. Άλλα θα ήθελα ν' ακούσω από σάς τους δυο τις λεπτομέρειες της αυτοκτονίας του. "Όταν ξφυγα, ήξερα πώς ήταν εντυχιμένος, γιατί θα παντρευότανε τη Μίκ.

—Και ήτανε πράγματι, είπε αναστενάζοντας ελαφρά η νέα γυναίκα. Σου είπα ότι λίγη ώρα πριν απ' την αυτοκτονία του, μου δοκίμαζαν πώς ήταν τριστεντυχιμένος. Κατά τις όχτ'ό, βγήκε από το σπίτι μαζί με μερικούς φίλους του. "Ήταν κι' ο Κάρλ

με να καθήση σε κανένα πάγκο στο πάρκο, σπύτι του.

—Και πότε τον βοήθησε σκοτωμένος; Τό πρωί της επομένης, την άλλη, έμένα με είδοποισε η αστυνομία και τίς έννέα. Τον είχαν βοηθούσανε σ' ένα πάγκο με μια σφαίρα στην καρδιά. Διότι του ήταν το πιστόλι του. Οι γιατροί που ήσανε τη νεκροψία, είπανε πώς ο θάνατος είχε επέλθει πριν από πολλές ώρες.

—Τι πιστόλι ήταν αυτό που βρέθηκε δίπλα του; ρώτησε ο "Ερριχ.

—Ήταν εκείνο που φέριε μαζί του απ' το μέτωπο, μετά το τέλος του πολέμου, και στο οποίο είχε βάλει το σημείο μονόγραμμά του, απήντησε η Μίκ.

—Μα αυτό δεν είναι δυνατόν! φώναξε ο "Ερριχ. Τό πιστόλι εκείνο δεν το είχε πειά ο Φράντς, γιατί το είχε πουλήσει σ' ένα!

Ο Κάρλ έγινε καταχλωμός ακούγοντας τα λόγια αυτά.

—Σε μένα! Σε μένα! τραυλίζει. "Όχι, κανείς λάθος, "Ερριχ! Τό πιστόλι εκείνο σ' έτε το είχα ιδη ποτέ μου.

—Μα τί λές, Κάρλ; Σέρεω καλά γιατί τ' αν επρόκειτο να φύγω για τη Σουμάτρα, είχα παρακαλέσει τον Φράντς να μου πουλήση το πιστόλι, επειδή θα μου χρειαζόταν εκεί κάτω. Και ο Φράντς μου είπε ότι πριν από λίγες μέρες τόχε πουλήσει σ' ένα.

—Δεν είν' αλήθεια! φώναξε κατάχλωμος και τρέμοντας δολοφόνος ο Κάρλ. Πας μπορεί να σου είχε τέτοιο πράγμα και πώς μπορεί... Μπα... Φαίνεται ότι το κλίμα των τροπικών σ' έχει πειράξει στο κεφάλι!

Κι' εξακολούθησε να λέη, ταραγμένος, για ασυνάρτητα, προσεληνικά για τον "Ερριχ.

Η Μίκ είχε παρακολουθήσει αμίλητη όλη αυτή τη συνομιλία με ζωηρό ενδιαφέρον. Μια ξαφνική σκέψη πέρασε έξωρα απ' το μυαλό της. Τότε σηκώνθηκε απότομα, προχώρησε δυο βήματα και στάθηκε μπροστά στον Κάρλ.

—Ωστε σ' είσαι ο δολοφόνος; το φώναξε.

Ο Κάρλ την ένκνταξε άφωνος με μείλα γουελωμένα.

—Δολοφόνος! Δολοφόνος! φώναξε πάλι η Μίκ. Τώρα τα καταλαβαίνω όλα. "Όταν ο Φράντς, το μοιραίο εκείνο βράδυ, πήγε και κάθισε στο παγκάκι του πάρκου, πήγες και σ' και κάθισες κοντά του. "Έκείνος... ο δυστυχισμένος... δεν υποψιάστηκε τίποτα... Μα εσύ, όταν βρήκες κατάλληλη τη στιγμή, τον σκότωσες κι' έφυγες, αφήνοντας δίπλα του το πιστόλι. Τον εκκένωσες, έχοντας το πιστόλι σου στη δεξιά τσέπη του σακακιού σου, όπως οι γυάκστερ. Θυμήμαι μάλιστα ότι την άλλη μέρα φορούσες άλλο κοστούμι κι' όταν, ύστερα από μέρες ξαναβρήκες το ίδιο κοστούμι, είχες μια τρύπα στη δεξιά τσέπη του σακακιού σου. Σε ρώτησα μάλιστα πώς είχε γίνει η τρύπα αυτή και σ' έμεινε ότι είχε καίη απ' το τσιγάρο. Δολοφόνος!...

Ο Κάρλ είχε σοριασθή εκμηδενισμένος σε μια καρέκλα. Τα χείλη του έτρεμαν, τα δόντια του χτυπούσαν και δεν καθότανε να βγάλη λέξη από το στόμα του.

—Δολοφόνος! του ξαναφώναζε η Μίκ. Φέρει με πάνω με την ιδέα ότι όχτ'ό διό Κάρλ είχε αυτοκτονήσει, αφήνοντας ένα γράμμα, στο οποίο φαινότανε το έγκλημα.

Τό ίδιο βράδυ, ενώ ο "Ερριχ και η Μίκ έτοιμαζόντουσαν για το ταξίδι τους, έμαθαν ότι ο Κάρλ είχε αυτοκτονήσει, αφήνοντας ένα γράμμα, στο οποίο φαινότανε το έγκλημα.

—Τι έγραψε; την ρώτησε.

—Με τρέλανε ο πυρετός, που γάχη την κατάνα του "Αλλάχ! του αποκρίθηκε κείνη.

—Δεν κάνεις καλά να καταριέσαι τον πυρετό! της είπε τότε ο Προφήτης. Ο πυρετός καθαρίζει το σώμα του ανθρώπου από πολλές αρρώστειες, όπως το φυτό του

μαζύ. "Έμειναν παρταί ως τις ένδεκα.

—Δεν παρατήρησες τίποτε το ασυνήθιστο στη στάση του; ρώτησε ο "Ερριχ, απευθυνόμενος προς τον Κάρλ.

—Όχι. "Ήταν όπως πάντα. Λίγο νευρικός, αλλά φαινότανε χαρούμενος. "Όταν τον αφήσαμε, μάς είπε πώς θα πήγαινα να πάρη λίγο αέρα πριν γυρίση στο σπίτι του.

—Και πότε τον βοήθησε σκοτωμένος; Τό πρωί της επομένης, την άλλη, έμένα με είδοποισε η αστυνομία και τίς έννέα. Τον είχαν βοηθούσανε σ' ένα πάγκο με μια σφαίρα στην καρδιά. Διότι του ήταν το πιστόλι του. Οι γιατροί που ήσανε τη νεκροψία, είπανε πώς ο θάνατος είχε επέλθει πριν από πολλές ώρες.

—Τι πιστόλι ήταν αυτό που βρέθηκε δίπλα του; ρώτησε ο "Ερριχ.

—Ήταν εκείνο που φέριε μαζί του απ' το μέτωπο, μετά το τέλος του πολέμου, και στο οποίο είχε βάλει το σημείο μονόγραμμά του, απήντησε η Μίκ.

—Μα αυτό δεν είναι δυνατόν! φώναξε ο "Ερριχ. Τό πιστόλι εκείνο δεν το είχε πειά ο Φράντς, γιατί το είχε πουλήσει σ' ένα!

Ο Κάρλ έγινε καταχλωμός ακούγοντας τα λόγια αυτά.

—Σε μένα! Σε μένα! τραυλίζει. "Όχι, κανείς λάθος, "Ερριχ! Τό πιστόλι εκείνο σ' έτε το είχα ιδη ποτέ μου.

—Μα τί λές, Κάρλ; Σέρεω καλά γιατί τ' αν επρόκειτο να φύγω για τη Σουμάτρα, είχα παρακαλέσει τον Φράντς να μου πουλήση το πιστόλι, επειδή θα μου χρειαζόταν εκεί κάτω. Και ο Φράντς μου είπε ότι πριν από λίγες μέρες τόχε πουλήσει σ' ένα.

Κι' εξακολούθησε να λέη, ταραγμένος, για ασυνάρτητα, προσεληνικά για τον "Ερριχ.

Η Μίκ είχε παρακολουθήσει αμίλητη όλη αυτή τη συνομιλία με ζωηρό ενδιαφέρον. Μια ξαφνική σκέψη πέρασε έξωρα απ' το μυαλό της. Τότε σηκώνθηκε απότομα, προχώρησε δυο βήματα και στάθηκε μπροστά στον Κάρλ.

—Ωστε σ' είσαι ο δολοφόνος; το φώναξε.

Ο Κάρλ την ένκνταξε άφωνος με μείλα γουελωμένα.

—Δολοφόνος! Δολοφόνος! φώναξε πάλι η Μίκ. Τώρα τα καταλαβαίνω όλα. "Όταν ο Φράντς, το μοιραίο εκείνο βράδυ, πήγε και κάθισε στο παγκάκι του πάρκου, πήγες και σ' και κάθισες κοντά του. "Έκείνος... ο δυστυχισμένος... δεν υποψιάστηκε τίποτα... Μα εσύ, όταν βρήκες κατάλληλη τη στιγμή, τον σκότωσες κι' έφυγες, αφήνοντας δίπλα του το πιστόλι. Τον εκκένωσες, έχοντας το πιστόλι σου στη δεξιά τσέπη του σακακιού σου, όπως οι γυάκστερ. Θυμήμαι μάλιστα ότι την άλλη μέρα φορούσες άλλο κοστούμι κι' όταν, ύστερα από μέρες ξαναβρήκες το ίδιο κοστούμι, είχες μια τρύπα στη δεξιά τσέπη του σακακιού σου. Σε ρώτησα μάλιστα πώς είχε γίνει η τρύπα αυτή και σ' έμεινε ότι είχε καίη απ' το τσιγάρο. Δολοφόνος!...

Ο Κάρλ είχε σοριασθή εκμηδενισμένος σε μια καρέκλα. Τα χείλη του έτρεμαν, τα δόντια του χτυπούσαν και δεν καθότανε να βγάλη λέξη από το στόμα του.

—Δολοφόνος! του ξαναφώναζε η Μίκ. Φέρει με πάνω με την ιδέα ότι όχτ'ό διό Κάρλ είχε αυτοκτονήσει, αφήνοντας ένα γράμμα, στο οποίο φαινότανε το έγκλημα.

Τό ίδιο βράδυ, ενώ ο "Ερριχ και η Μίκ έτοιμαζόντουσαν για το ταξίδι τους, έμαθαν ότι ο Κάρλ είχε αυτοκτονήσει, αφήνοντας ένα γράμμα, στο οποίο φαινότανε το έγκλημα.

—Τι έγραψε; την ρώτησε.

—Με τρέλανε ο πυρετός, που γάχη την κατάνα του "Αλλάχ! του αποκρίθηκε κείνη.

—Δεν κάνεις καλά να καταριέσαι τον πυρετό! της είπε τότε ο Προφήτης. Ο πυρετός καθαρίζει το σώμα του ανθρώπου από πολλές αρρώστειες, όπως το φυτό του

μαζύ. "Έμειναν παρταί ως τις ένδεκα.

—Δεν παρατήρησες τίποτε το ασυνήθιστο στη στάση του; ρώτησε ο "Ερριχ, απευθυνόμενος προς τον Κάρλ.

—Όχι. "Ήταν όπως πάντα. Λίγο νευρικός, αλλά φαινότανε χαρούμενος. "Όταν τον αφήσαμε, μάς είπε πώς θα πήγαινα να πάρη λίγο αέρα πριν γυρίση στο σπίτι του.

—Και πότε τον βοήθησε σκοτωμένος; Τό πρωί της επομένης, την άλλη, έμένα με είδοποισε η αστυνομία και τίς έννέα. Τον είχαν βοηθούσανε σ' ένα πάγκο με μια σφαίρα στην καρδιά. Διότι του ήταν το πιστόλι του. Οι γιατροί που ήσανε τη νεκροψία, είπανε πώς ο θάνατος είχε επέλθει πριν από πολλές ώρες.

—Τι πιστόλι ήταν αυτό που βρέθηκε δίπλα του; ρώτησε ο "Ερριχ.

—Ήταν εκείνο που φέριε μαζί του απ' το μέτωπο, μετά το τέλος του πολέμου, και στο οποίο είχε βάλει το σημείο μονόγραμμά του, απήντησε η Μίκ.

—Μα αυτό δεν είναι δυνατόν! φώναξε ο "Ερριχ. Τό πιστόλι εκείνο δεν το είχε πειά ο Φράντς, γιατί το είχε πουλήσει σ' ένα!

Ο Κάρλ έγινε καταχλωμός ακούγοντας τα λόγια αυτά.

—Σε μένα! Σε μένα! τραυλίζει. "Όχι, κανείς λάθος, "Ερριχ! Τό πιστόλι εκείνο σ' έτε το είχα ιδη ποτέ μου.

—Μα τί λές, Κάρλ; Σέρεω καλά γιατί τ' αν επρόκειτο να φύγω για τη Σουμάτρα, είχα παρακαλέσει τον Φράντς να μου πουλήση το πιστόλι, επειδή θα μου χρειαζόταν εκεί κάτω. Και ο Φράντς μου είπε ότι πριν από λίγες μέρες τόχε πουλήσει σ' ένα.

Κι' εξακολούθησε να λέη, ταραγμένος, για ασυνάρτητα, προσεληνικά για τον "Ερριχ.

Η Μίκ είχε παρακολουθήσει αμίλητη όλη αυτή τη συνομιλία με ζωηρό ενδιαφέρον. Μια ξαφνική σκέψη πέρασε έξωρα απ' το μυαλό της. Τότε σηκώνθηκε απότομα, προχώρησε δυο βήματα και στάθηκε μπροστά στον Κάρλ.

—Ωστε σ' είσαι ο δολοφόνος; το φώναξε.

Ο Κάρλ την ένκνταξε άφωνος με μείλα γουελωμένα.

—Δολοφόνος! Δολοφόνος! φώναξε πάλι η Μίκ. Τώρα τα καταλαβαίνω όλα. "Όταν ο Φράντς, το μοιραίο εκείνο βράδυ, πήγε και κάθισε στο παγκάκι του πάρκου, πήγες και σ' και κάθισες κοντά του. "Έκείνος... ο δυστυχισμένος... δεν υποψιάστηκε τίποτα... Μα εσύ, όταν βρήκες κατάλληλη τη στιγμή, τον σκότωσες κι' έφυγες, αφήνοντας δίπλα του το πιστόλι. Τον εκκένωσες, έχοντας το πιστόλι σου στη δεξιά τσέπη του σακακιού σου, όπως οι γυάκστερ. Θυμήμαι μάλιστα ότι την άλλη μέρα φορούσες άλλο κοστούμι κι' όταν, ύστερα από μέρες ξαναβρήκες το ίδιο κοστούμι, είχες μια τρύπα στη δεξιά τσέπη του σακακιού σου. Σε ρώτησα μάλιστα πώς είχε γίνει η τρύπα αυτή και σ' έμεινε ότι είχε καίη απ' το τσιγάρο. Δολοφόνος!...

Ο Κάρλ είχε σοριασθή εκμηδενισμένος σε μια καρέκλα. Τα χείλη του έτρεμαν, τα δόντια του χτυπούσαν και δεν καθότανε να βγάλη λέξη από το στόμα του.

—Δολοφόνος! του ξαναφώναζε η Μίκ. Φέρει με πάνω με την ιδέα ότι όχτ'ό διό Κάρλ είχε αυτοκτονήσει, αφήνοντας ένα γράμμα, στο οποίο φαινότανε το έγκλημα.

Τό ίδιο βράδυ, ενώ ο "Ερριχ και η Μίκ έτοιμαζόντουσαν για το ταξίδι τους, έμαθαν ότι ο Κάρλ είχε αυτοκτονήσει, αφήνοντας ένα γράμμα, στο οποίο φαινότανε το έγκλημα.

—Τι έγραψε; την ρώτησε.

—Με τρέλανε ο πυρετός, που γάχη την κατάνα του "Αλλάχ! του αποκρίθηκε κείνη.

—Δεν κάνεις καλά να καταριέσαι τον πυρετό! της είπε τότε ο Προφήτης. Ο πυρετός καθαρίζει το σώμα του ανθρώπου από πολλές αρρώστειες, όπως το φυτό του

μαζύ. "Έμειναν παρταί ως τις ένδεκα.

—Δεν παρατήρησες τίποτε το ασυνήθιστο στη στάση του; ρώτησε ο "Ερριχ, απευθυνόμενος προς τον Κάρλ.

—Όχι. "Ήταν όπως πάντα. Λίγο νευρικός, αλλά φαινότανε χαρούμενος. "Όταν τον αφήσαμε, μάς είπε πώς θα πήγαινα να πάρη λίγο αέρα πριν γυρίση στο σπίτι του.

—Και πότε τον βοήθησε σκοτωμένος; Τό πρωί της επομένης, την άλλη, έμένα με είδοποισε η αστυνομία και τίς έννέα. Τον είχαν βοηθούσανε σ' ένα πάγκο με μια σφαίρα στην καρδιά. Διότι του ήταν το πιστόλι του. Οι γιατροί που ήσανε τη νεκροψία, είπανε πώς ο θάνατος είχε επέλθει πριν από πολλές ώρες.

—Τι πιστόλι ήταν αυτό που βρέθηκε δίπλα του; ρώτησε ο "Ερριχ.

—Ήταν εκείνο που φέριε μαζί του απ' το μέτωπο, μετά το τέλος του πολέμου, και στο οποίο είχε βάλει το σημείο μονόγραμμά του, απήντησε η Μίκ.

—Μα αυτό δεν είναι δυνατόν! φώναξε ο "Ερριχ. Τό πιστόλι εκείνο δεν το είχε πειά ο Φράντς, γιατί το είχε πουλήσει σ' ένα!

Ο Κάρλ έγινε καταχλωμός ακούγοντας τα λόγια αυτά.

—Σε μένα! Σε μένα! τραυλίζει. "Όχι, κανείς λάθος, "Ερριχ! Τό πιστόλι εκείνο σ' έτε το είχα ιδη ποτέ μου.

—Μα τί λές, Κάρλ; Σέρεω καλά γιατί τ' αν επρόκειτο να φύγω για τη Σουμάτρα, είχα παρακαλέσει τον Φράντς να μου πουλήση το πιστόλι, επειδή θα μου χρειαζόταν εκεί κάτω. Και ο Φράντς μου είπε ότι πριν από λίγες μέρες τόχε πουλήσει σ' ένα.

Κι' εξακολούθησε να λέη, ταραγμένος, για ασυνάρτητα, προσεληνικά για τον "Ερριχ.

Η Μίκ είχε παρακολουθήσει αμίλητη όλη αυτή τη συνομιλία με ζωηρό ενδιαφέρον. Μια ξαφνική σκέψη πέρασε έξωρα απ' το μυαλό της. Τότε σηκώνθηκε απότομα, προχώρησε δυο βήματα και στάθηκε μπροστά στον Κάρλ.

—Ωστε σ' είσαι ο δολοφόνος; το φώναξε.

Ο Κάρλ την ένκνταξε άφωνος με μείλα γουελωμένα.

—Δολοφόνος! Δολοφόνος! φώναξε πάλι η Μίκ. Τώρα τα καταλαβαίνω όλα. "Όταν ο Φράντς, το μοιραίο εκείνο βράδυ, πήγε και κάθισε στο παγκάκι του πάρκου, πήγες και σ' και κάθισες κοντά του. "Έκείνος... ο δυστυχισμένος... δεν υποψιάστηκε τίποτα... Μα εσύ, όταν βρήκες κατάλληλη τη στιγμή, τον σκότωσες κι' έφυγες, αφήνοντας δίπλα του το πιστόλι. Τον εκκένωσες, έχοντας το πιστόλι σου στη δεξιά τσέπη του σακακιού σου, όπως οι γυάκστερ. Θυμήμαι μάλιστα ότι την άλλη μέρα φορούσες άλλο κοστούμι κι' όταν, ύστερα από μέρες ξαναβρήκες το ίδιο κοστούμι, είχες μια τρύπα στη δεξιά τσέπη του σακακιού σου. Σε ρώτησα μάλιστα πώς είχε γίνει η τρύπα αυτή και σ' έμεινε ότι είχε καίη απ' το τσιγάρο. Δολοφόνος!...

Ο Κάρλ είχε σοριασθή εκμηδενισμένος σε μια καρέκλα. Τα χείλη του έτρεμαν, τα δόντια του χτυπούσαν και δεν καθότανε να βγάλη λέξη από το στόμα του.

—Δολοφόνος! του ξαναφώναζε η Μίκ. Φέρει με πάνω με την ιδέα ότι όχτ'ό διό Κάρλ είχε αυτοκτονήσει, αφήνοντας ένα γράμμα, στο οποίο φαινότανε το έγκλημα.

Τό ίδιο βράδυ, ενώ ο "Ερριχ και η Μίκ έτοιμαζόντουσαν για το ταξίδι τους, έμαθαν ότι ο Κάρλ είχε αυτοκτονήσει, αφήνοντας ένα γράμμα, στο οποίο φαινότανε το έγκλημα.

—Τι έγραψε; την ρώτησε.

—Με τρέλανε ο πυρετός, που γάχη την κατάνα του "Αλλάχ! του αποκρίθηκε κείνη.

—Δεν κάνεις καλά να καταριέσαι τον πυρετό! της είπε τότε ο Προφήτης. Ο πυρετός καθαρίζει το σώμα του ανθρώπου από πολλές αρρώστειες, όπως το φυτό του

μαζύ. "Έμειναν παρταί ως τις ένδεκα.

—Δεν παρατήρησες τίποτε το ασυνήθιστο στη στάση του; ρώτησε ο "Ερριχ, απευθυνόμενος προς τον Κάρλ.

—Όχι. "Ήταν όπως πάντα. Λίγο νευρικός, αλλά φαινότανε χαρούμενος. "Όταν τον αφήσαμε, μάς είπε πώς θα πήγαινα να πάρη λίγο αέρα πριν γυρίση στο σπίτι του.

—Και πότε τον βοήθησε σκοτωμένος; Τό πρωί της επομένης, την άλλη, έμένα με είδοποισε η αστυνομία και τίς έννέα. Τον είχαν βοηθούσανε σ' ένα πάγκο με μια σφαίρα στην καρδιά. Διότι του ήταν το πιστόλι του. Οι γιατροί που ήσανε τη νεκροψία, είπανε πώς ο θάνατος είχε επέλθει πριν από πολλές ώρες.

—Τι πιστόλι ήταν αυτό που βρέθηκε δίπλα του; ρώτησε ο "Ερριχ.

—Ήταν εκείνο που φέριε μαζί του απ' το μέτωπο, μετά το τέλος του πολέμου, και στο οποίο είχε βάλει το σημείο μονόγραμμά του, απήντησε η Μίκ.

—Μα αυτό δεν είναι δυνατόν! φώναξε ο "Ερριχ. Τό πιστόλι εκείνο δεν το είχε πειά ο Φράντς, γιατί το είχε πουλήσει σ' ένα!

Ο Κάρλ έγινε καταχλωμός ακούγοντας τα λόγια αυτά.

—Σε μένα! Σε μένα! τραυλίζει. "Όχι, κανείς λάθος, "Ερριχ! Τό πιστόλι εκείνο σ' έτε το είχα ιδη ποτέ μου.

—Μα τί λές, Κάρλ; Σέρεω καλά γιατί τ' αν επρόκειτο να φύγω για τη Σουμάτρα, είχα παρακαλέσει τον Φράντς να μου πουλήση το πιστόλι, επειδή θα μου χρειαζόταν εκεί κάτω. Και ο Φράντς μου είπε ότι πριν από λίγες μέρες τόχε πουλήσει σ' ένα.

Κι' εξακολούθησε να λέη, ταραγμένος, για ασυνάρτητα, προσεληνικά για τον "Ερριχ.

Η Μίκ είχε παρακολουθήσει αμίλητη όλη αυτή τη συνομιλία με ζωηρό ενδιαφέρον. Μια ξαφνική σκέψη πέρασε έξωρα απ' το μυαλό της. Τότε σηκώνθηκε απότομα, προχώρησε δυο βήματα και στάθηκε μπροστά στον Κάρλ.

—Ωστε σ' είσαι ο δολοφόνος; το φώναξε.

Ο Κάρλ την ένκνταξε άφωνος με μείλα γουελωμένα.

—Δολοφόνος! Δολοφόνος! φώναξε πάλι η Μίκ. Τώρα τα καταλαβαίνω όλα. "Όταν ο Φράντς, το μοιραίο εκείνο βράδυ, πήγε και κάθισε στο παγκάκι του πάρκου, πήγες και σ' και κάθισες κοντά του. "Έκείνος... ο δυστυχισμένος... δεν υποψιάστηκε τίποτα... Μα εσύ, όταν βρήκες κατάλληλη τη στιγμή, τον σκότωσες κι' έφυγες, αφήνοντας δίπλα του το πιστόλι. Τον εκκένωσες, έχοντας το πιστόλι σου στη δεξιά τσέπη του σακακιού σου, όπως οι γυάκστερ. Θυμήμαι μάλιστα ότι την άλλη μέρα φορούσες άλλο κοστούμι κι' όταν, ύστερα από μέρες ξαναβρήκες το ίδιο κοστούμι, είχες μια τρύπα

ΟΙ ΑΤΥΧΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΟΥ ΤΟΜ ΜΙΞ

(Ένα άποκαλυπτικό άρθρο του 'Αμερικανού δημοσιογράφου Δ. Μ. Μοντγκόμερυ, του βιογράφου των «άστέρων» για τις έρωτικές άποτυχίες του «βασιλέως του Φάρ-Ούεστ»)

ΠΟΛΥΤΩΣ κανείς μέχρι σήμερα δεν έχει κάνει λόγο για τους έρωτες του Τόμ Μιξ. Γιατί άραγε; Μήπως ο «βασιλεύς του Φάρ-Ούεστ» δεν θεωρείται κι' αυτός απ' όλες τις φιλαθλές 'Αμερικανίδες ως ένας από τους γόη-τας της δόξης; Την εξήγησι λοιπόν αυτού του περιέργου μυστηρίου μου την έδω-σε ο ίδιος ο Τόμ Μιξ.

—Είμαι ο πιο άτυχος άνθρωπος του κό-σμου στον έρωτα! μου παραπονέθηκε το είδωλο των κάμων μπόνι, μία ημέρα στο «στούντιο» της «Ουίνιβεرسال».

Κι' επειδή εγώ τον έκνιταζα κατάπλη-κτος, μου πρόσθεσε μένα άπογορευτικό χα-μόγελο:

—Ελάτε άπόψε στην έσπερίδα μου. Θα έρω την ευκαιρία να σάς διηγήθώ μερικές περιπέτειές μου. Έπειτα θα σάς γνωρίσω και σέ δυο-τρεις γυναίκες που έχουν την πιο σκληρή καρδιά απ' όλες!...

Αυτή ή τόσο άπρόοπτη πρόσκλησις του Τόμ Μιξ όμολογώ ότι μ' έκανόδαλεις, μιά και μ' άπογοήτευσε. Πώς θα μπορούσε να ερ-χθί τον καιρό ο φίλος μου για να μου έμπιστευθί τα μυστικά του; Κι' οι καλεσμένοι του; Ήταν δυνατόν να τον άφήσουν ήσυχο, έ-στω και για μία στιγμή;

Κανείς ωστόσο δεν μπορούσε να ξέρη τί θα συνέβαινε. Ή έσπερίδες του Τόμ Μιξ είνε ένα από τα μεγαλύτερα κοσμικά γε-γονότα του Χόλλυγουντ και φυσικά δεν θα έ-χανα μία τέτοια ευκαιρία. Θα πήγαινα λοι-πόν στη βίλλα του, έστω κι' αν έπρόκειτο να πιω μόνον μαζί του ένα ποτήρι ούισκυ.

Ή βίλλα του Τόμ Μιξ είνε στα ύψόμενα του Μπέβερλι Χιλς, ανάμεσα στις βασιλι-κές επάυλεις του Τσάρλι Τσάπλιν, του Χά-ρολντ Λόιντ, του Ντούγκλας Φάιρμπαנקς και του Μπάρνστον Κήτον.

Από εκεί άπάνω βλέπει κανείς όλο το φαντασμαγορικό πανόραμα του Χόλλυγουντ από τό ένα μέρος και του Λός Άντζελες από τ' άλλο. Το βράδυ αυτό το θέαμα είνε σαν ένας όνειροδής άντικατοπτρισμός. Χιλιάδες χερσά φωτά λαμπρίζουν ως τα σκοτεινά βάθη του δρίζοντος. Ή κορυφές των ούρα-νοξυστών σαν φάροι ξεχύνουν προς όλα τα σημεία μεγάλες κι' έντυφλωτικές δέσμες φωτός. Ή κόκκινες, πράσινες, μπλε και μωβ ρελάμες δίνουν μία μαγική όνι στους δρόμους, με τις έναλλασσόμενες λάμψεις τους. Τέλος στον θερμό ούρανο περνούν φω-ταγωγημένα άεροπλάνα σαν διάττοντες άστέ-ρες...

Το Μπέβερλι Χιλς έκείνη τή νύχτα είχε πάρει μία γιορτάσιμη όνι. Όλες ή άνθιμέ-νες λεωφόροι του ήταν γεμάτες από πολυ-τελή αυτοκίνητα, που τραβούσαν για τή βίλλα του Τόμ Μιξ. Μερικοί δυνατόι προ-βολείς από τό στούντιο της «Ουίνιβεرسال» φωτίζαν έντυφλωτικά την πρόσοψί της. Άπάνω στους κάτασπρους τοίχους της, ή σιλουέτες των δέντρων νόμιζε κανείς ότι ήταν ζωγραφισμένες με σινικό μελάνι. Ή δεικτοστοιχίες του άπείραντου κήπου της ήταν στολισμένες με πολύχρωμα φαναράκια. Σε κάθε σταυροδρόμι στεκόταν ένα κάου-μπόυ κι' έδειχνε στους καλεσμένους ποιο δρόμο έπρεπε ν' ακολουθήσουν.

Στο βάθος του κήπου ήταν ένα τεράστιο 'Ισπανικό «πάτιο» με άφίδες. Στή μέση

του δέ άνοιγόταν μία μεγάλη «πίστα» χο-ρού, τά άκρα της οποίας ήταν θαμμένα μέσα ζωηρό κόκκινο χρώμα. Όσο για τις μασαί-νες πλάκες της, ήταν σκεπασμένες μ' ένα τριχοτό άσπρο χαλί σαν δέμα άκούδας... Ο Τόμ Μιξ ανάμεσα στους φίλους του έμοιαζε άκριβώς σαν ένας «βασιλεύς του Φάρ-Ούεστ». Φορούσε τή θρυλική στολή του κι' είχε ρίξει στους ώμους του έναν ποδή-ρη άσπρο μανδύα. Τα μάτια του, κάτω από τα πυκνά και μαύρα φρύδια, ήταν σκληρά, μιά τή χείλη του φωτιζόντουσαν από ένα ά-θώο και φιλικό χαμόγελο.

Όταν με είδε, άνάμεσα σέ μία συντροφιά καλεσμένων του, ήρθε κοντά μου και με χτύπησε βαρετά στον ώμο μένα έξεπασμα χαράς.

—Όλντ μπόυ, μου είπε, έκανες καλά πού ήρθες!... Έλα να σε γνωρίσω στήν μίς Τζόαν Ράλτον!... Οά την ερωτώ σέό μπάρ...

Ή μίς Τζόαν Ράλτον, ένας από τους νέους «άστέρες» της «Ουίνιβεرسال», είνε μία ξανθεία καλλονή που θα μεσουρανήση

Ο Τόμ Μιξ κι' ο άγαπημένος του Τόνυ (Σκίτσο του Φαμπιάνο)

ροήγορα στή στερέωμα του Χόλλυγουντ. Ο Τόμ Μιξ ήταν τρελλά έρωτευμένος μαζί της. Τόσο μάλιστα την εξήλευε, ώστε κά-θε βράδυ έοτελνε τρία από τα κάου-μπόνις της ύπηρεσίας του να φιλάνε με τό πιστόλι στο χέρι στο κήπο της βίλλας της. Παρ' ό-λες όμως αυτές τις προφυλάξεις ή Τζόαν Ράλτον δεν δυσκολεύτηκε διόλου να τον ά-πατήση με τον Φίλιπς Χόλμ, τον πιο μεγα-χολικό απ' όλους τους «άστέρες»!

—Είνε μία από τις γυναίκες πού δεν έ-χουν καρδιά! μου πηθύθηκε ο φίλος μου, καθώς φεύγαμε από τό μπάρ για ν' άφήσω-με την Τζόαν Ράλτον να συνεχίση τό μεθό-σι της με τον Λή Τραού και τον Μάκ Κέν-να.

Κι' έπειτα, κινώντας άπογορευμένα τό κεφάλι του:

—Φαίνεται πώς δεν άρέσω στις γυνί-κες του Χόλλυγουντ, μου εξήγησε. Όσο

για τις άλλες, τό ταχυδρομίο μου κάθε ή-μέρα είνε γεμάτο από έρωτικές έξομολογή-σεις. Τά κορίτσια του Φάρ-Ούεστ, της Άριζόνας και της Νεβάδα με λατρεύουν σαν είδωλο... Κανένα όμως δεν άποφασίζει νάρθη στο Χόλλυγουντ... Όσο γιά μένα, ή-λη μου ή ζωή περνάει εδώ στο Μπέβερλι και μέσα στά «στούντιο» της «Ουίνιβεرسال».

Ο Τόμ Μιξ στεριζόταν τώρα σέ μία κα-λόνα του «πάτιο» και κνιταζε με τό σκλη-ρό έλέμμα του τις ώμορφες γυναίκες που χορεύανε στήν «πίστα».

—Εδώ κι' ένα χρόνο, μου είπε, σέ λιν, είχα μία αίσθηματική περιπέτεια με τήν Άλνις Χουάιτ... Μά κι' αυτός ο έρωσ μου ήταν άτυχος. Ή Άλνις εύρισκε τή ζωή μου μονότονη, κουραστική, δίχως κανένα βέλη-γο. Ήθελε να της μιλώ διαρκώς με τρυ-φερότητα, να της λέω από τό πρωί ως τό βράδυ ότι την αγαπώ και τέλος να δείξω-μαι σέ' όνομά της!... Σας θυά, ήταν σοβαρό αυτό; Έγώ νομίζω, ότι ό τωσ δεν πρέπει να είνε τόσο επιπόλαιος. Πιστεύω, ότι είνε ένα βαθύ αίσθημα που δεν έκφράζε-ται με λόγια, αλλά με άμοιβαία έμπιστοσύ-νη και πρό πάντων με μεγάλες θυσίες.

Ή Άλνις Χουάιτ δεν μπόρεσε να με κατα-λάβη. Κι' ωστόσο θα μπορούσε να τήση εν-τυχισμένη κοντά μου. Της ήμουν τελείως άφοσιωμένος... Έκείνη όμως προτιμούσε τις ψευτιές του έρωτος, τις ιδιοτροπίες του, τή παιγνίδια του και δεν έβλεπε διάλογο ή άγάπη μας ήταν τό πιο σοβαρό αίσθημα της ζωής μας... Σέρετε τώρα πώς δικαιω-λογούσε τις άπιστίες της στους γνωστούς μας ή Άλνις; Άκούστε: «Ο Τόμ, έλεγε, δεν ξέρει ν' αγαπήση μία γυναίκα! Δεν ζητάει ποτέ ένα φιλή της και δεν την παί-νει ποτέ στήν άγκαλιά του! Είνε σιωπη-λός, σοβαρός και μονότονος. Όλη τήν ή-μέρα παίζει με τό πιστόλι του και χρί-δενει τό άγαπημένο του άλγο, τον Τόνυ... Ο Τόμ δεν θα μωρέση ποτέ να τήση με μία γυναίκα. Είνε ένας άγριάνθρωπος!»

Πώς σάς φαίνονται αυτά τά λόγια; Έ-χει δίκιο άραγε ή Άλνις; Έγώ βέβαια ο-τι είνε υπερβολική. Ή γυναίκες δεν γί-νονται εύτυχισμένες όταν ερουν άπλάς στο δρόμο τους έναν εύθυμο και διασκεδαστικό άνδρα, για να μην πώ επιπόλαιο... Έγώ τή γνωμί, ότι ή γυναίκες άγαπών κατά βά-θος τους σοβαρούς και τους λιγνυμένους άν-δρες. Τους άρέσουν βέβαια οι εύθυμοι, μιά δεν τους εμπνέουν ποτέ έμπιστοσύνη...

Αυτή τή στιγμή ήρθε κοντά μας ή Μάιη Γουέστ, ή πιο επικίνδυνη γυναίκα του Χό-λλυγουντ.

—Έλα! Τόμ! τό φώναζε με τήν έ-ρωτική φωνή της. Πότε λοιπόν θ' άποφ-σίσης να μου κάνης μία έρωτική έξομολο-γήσι;... Δεν έλένεις, ότι έμεινα μόνη κι' ότι κανείς δεν με προσέχει; Έξακολουθείς να είσαι έρωτευμένος με τή μικρούλα σου από τό Λός Άντζελες;...

Ο Τόμ Μιξ τήν κνιταζε σοβαρός στο μάτι κι' έπειτα χαμογέλασε μ' άφέλεια: —Γιές, Μάιη... της άπάντησε. Είμαι έ-κόνη έρωτευμένος με τή μικρούλα από τό Λός Άντζελες... Είνε ή μόνη γυναίκα που ήθελε μόνη της κοντά μου...

—Κι' εγώ; Μι' έξάσεις λοιπόν τόσο γρήγορα; τον είρωνεύθηκε πάλι ή Μάιη Γουέστ.

—Ά! Έσείς δεν μ' αγαπάτε ποτέ, Μάιη... της είπε με παρόνοιο άτυχος Τόμ. Θυμάστε; Θέλατε να σάς πάρω και

να φύγωμε για τό Φάρ-Ούεστ, σαν να εί-μαστε δυο παιδιά που έπαιζαν μία πολύ ά-σχημη κωμωδία! Μά ήταν δυνατό αυτό; Και τό συμβόλαιό μου με τήν «Ουίνιβερ-σαλ»!...;

—Μου ντάρ, τού είπε τότε γελώντας ή Μάιη Γουέστ. Θα σού δώσω μία συμβούλη: Όταν αγαπάς, δεν πρέπει να συλλογίζεσαι τίποτα! Μπροστά στον έρωτα δεν ύπάρχει τίποτ' άλλο!...

—Μπορεί να έχετε δίκιο, Μάιη... Έκα-νε στενοχωρημένος ο Τόμ Μιξ. Έγώ όμως δεν μωρά ν' αγαπήσω έτσι...

Και σκύβοντας τό κεφάλι προχώρησε πάλι μαζί μου προς τό μπάρ. Εκεί ερρήκαμε τή μικρούλα από τό Λός Άντζελες. Ήταν μία μικρή χορεύτρια με πολύ έξυπνα μάτια και ρούσα μαλλιά, σαν τά μαλλιά της Κλά-ρας Μπου. Ο Τόμ Μιξ φαινόταν ότι ή-ταν τρελλά έρωτευμένος μαζί της...

Ή μικρούλα από τό Λός Άντζελες, όταν τον είδε, έτρεξε κοντά του κρατώντας ένα χαρτί, άπάνω στο οποίο ήταν γραμμένες με-ρικές λέξεις.

—Τόμ! τού φώναζε. Μιά κυρία θέλει να αυτόγραφο...

Ο Τόμ Μιξ έβγαλε τό στυλό του κι' έ-βαλε τήν ύπογραφή του άπάνω στο χαρτί, χωρίς να τό πολυπροσέξη. Τήν ίδια στιγμή όμως ένας από τους γραμματίς του πήρε τό χαρτί από τά χέρια της φίλης του και τό επέστρεψε στον Τόμ Μιξ. Ήταν μία έν-τολή για 10.000 δολάρια, πληρωτέα στήν τήν Ντόρθον Μάκ Άλνιν, δηλαδή στή μι-κρούλα από τό Λός Άντζελες.

Ο «βασιλεύς του Φάρ-Ούεστ» χαμογέλα-σε τότε με μία πίκρα.

—Βλέπετε; μου είπε. Δεν είμαι ο πιο άτυχος άνθρωπος του κόσμου στον έρωτα; Κι' αυτή ή μικρή που μ' αγαπάει, κνιτάει πώς να με μαδηρή.

Όστόσο ο καλόκαρδος Τόμ φίλησε εύγε-νικά τό χέρι της φίλης του και της έπέ-στρεψε τό...αυτόγραφο» του, τό τσέκ δη-λαδή.

Δ. Μ. ΜΟΝΤΓΚΟΜΕΡΥ

ΜΙΚΡΑ — ΜΙΚΡΑ

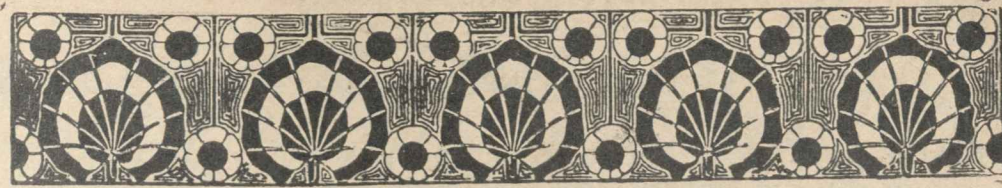
ΜΙΑ ΣΠΟΥΔΑΙΑ ΕΦΕΥΡΕΣΙΣ

Στήν καλλιέργεια και τήν εκμετάλλευσι της σποροφύρας έγινε πρό καιρού μία ε-φεύρεσις, για τήν όποία πολλά έχουν γρα-φί στις έφημερίδες της Κίνας και της Ία-πωνίας. Έφευρέτης είνε ο Ίάπων Καβα-χίτο, διευθυντής του μεγάλου σποροφυικού σταθμού τό Αισι-Κίν, του σπουδαιοτέρου της Άπω Άνατολής.

Είνε γνωστόν, ότι οι Κινέζοι και οι Ίά-πωνες μεταχειρίζονται για τήν άνάπτυξι των μεταξοσκωλήκων, κοινάκια από χαρτό-νι, τά όποια κρεμούν μισκλειστα στις μου-σές όταν άρχίζουν να βγαίνουν τά νέα φύλ-λα των. Στά κοινάκια αυτά ύπάρχουν μα-ζεμένα τά αυγά των σκουλικιών. Μόλις, λοιπόν, άρχίσουν ή έστρες, βγαίνουν τά μι-κρά σκουλικάκια, τά όποια βρισκουν άμέ-σως τήν τροφή τους στα τρυφερά φύλλα της νορυάς.

Με τή νέα όμως μέθοδο του Καβαχίτο, τά κοινάκια, δέκα μέρες πριν άνοιξουν τ' αυγά, ευθίζονται μέσα σέ χλωρεικό δξύ. Έ-τσι τά σκουλικάκια που θα βρουν γίνονται πιο γερά κι' άντέχουν περισσότερο στις διά-φορες άσθενείες και τό μετάξι που θα εγώ-λουν κατόπιν θα είνε άνώτερο ποιοτικώς και ποστικώς από τό μετάξι των άλλων σκουλικιών που δεν υπεβλήθησαν σέ λουτρό του χλωρεικού δξέος.

Ο Καβαχίτο, άποβλέποντας στο γενικό καλό της βιομηχανίας της μετάξης, δεν θέλησε να πάρη δίπλωμα εφευρετικής για τή σπουδαιότατη αυτή εφευρεσί του.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΞΕΝΟ ΤΥΠΟ

ΕΙΔΗΣΟΥΛΕΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Τό σύγγραμμα ενός καμπούρη για τους... καμπούρηδες. Τό πάδημα ενός φιλαργύρου. Οί τρελλοί όλου του κόσμου.

Πέθανε πρό καιρού στο Παρίσι ένας καμπούρης, ο όποιος έθεωρείτο ότι έχει κερμμένη μεγάλη χρηματική περιουσία. Γι' αυτό, μόλις έμαθαν τό θάνατό του οι πλησιέ-στεροι συγγενείς του, έτρεξαν για να παρα-λάβουν τήν κληρονομία τους. Φαντασθήτε όμως τήν έκπληξί τους, όταν άνοιγοντας έ-να σιδερένιο κιώτιο, βρήκαν, αντί για λί-ρες, ύπως φανταζόντουσαν, μία στίδα από χιλιάδες περίπου χειρόγραφα.

Τά χειρόγραφα αυτά ήταν ένα τελειωμέ-νο σύγγραμμα του μακαρίτη, στο όποιο έ-ξέταζε τους καμπούρηδες από ιστορικής, φυσιολογικής, ψυχολογικής και...αισθητικής άπόψεως.

Ο καμπούρης αυτός από πολ-λά χρόνια ζούσε έντελώς μόνος, άσכולούμενος άποκλειστικώς με τό έργο του. Είχε κληρονομήσει από τον πατέρα του άκετή πε-ριουσία, τήν όποία όμως είχε ξεδοψει στα διάφορα ταξείδια που έκανε χάριν επιστημονικών παρατηρήσεων και μελετών και ειδικώς χάριν της συγκεντρώσε-ως πληροφοριών σχετικώς με τους καμπούρηδες ύλης της ύ-φρηλου.

Κατά τις παρατηρήσεις, λοι-πόν, του παρόδου αυτού άν-θρώπου, ο όποιος άφιέρωσε τή ζωή του στή μελέτη της κα-μπούρας, οι περισσότεροι κα-μπούρηδες έν αναλογία με τον πληθυσμό των διαφόρων χωρών, ύπάρχουν στήν Ίσπανία και ι-δίως στήν περιοχή της Σιέβρα-Μορένα. Έκει οι καμπούρηδες αναλογούν ένας προς δεκατρείς. Στή Γαλλία οι περισσότεροι κα-μπούρηδες ζουν στήν περιοχή του Λεγκρός.

Από τις παρατηρήσεις τέλος που έγιναν και στις πέντε ή-πειρους της γής εξάγεται τό συμπέρασμα, ότι οι καμπούρηδες κατά κανόνα αναλογούν ένας προς χίλιους κατοίκους.

Ο σποός καμπούρης, παρ' ό-τι οσηεν επίσης, ότι ύπάρχει κά-ποια σχέση μεταξύ του σχήμα-τος της καμπούρας και της δια-μορφώσεως του εδάφους της χώρας στήν όποία ζή ο καμπο-ύρης. Οί καμπούρηδες των Πυρηναίων, π. χ., έχουν καμπούρες ψηλές και μυτερές σαν πυραμίδες, όποιες δηλαδή με τό σχήμα των βονών της παρ' όδους των. Ένώ ή καμπούρα των ανθρώπων που ζουν σέ χα-μηλότερα μέρη, σέ πεδιάδες ή άκροναλίες, είνε μάλλον ύαλη, στρογγυλή και κάπως συμπιεσμένη.

Κατά μέσον όρον τό ύψος μιας κανονι-κής καμπούρας είνε είκοσι εκατοστά του γαλλικού μέτρου.

Αν ύποτεθί δέ, ότι ο πληθυσμός της ή-δροςείου είνε έναμιση δισεκατομμύριο, οι καμπούρηδες κατ' αναλογία θα είνε έναμι-ση εκατομμύριο και τό συνολικό ύψος των καμπούρων των θα είνε 300.000 μέτρα, δηλαδή όσο ύψος έχουν όλα μαζί τά

ύψηλότερα όρη της γής, όλες ή πυραμίδες της Αιγύπτου κι' όλα τά ύψηλότερα κοδω-νοστάσια της Εύρώπης!

Ζούσε πρό έτών στο Παρίσι ο' ένα σπί-τι της όδου Στίν-Ντομινιάκ ένας πλούσιος φιλάργυρος, μόνος του με τήν πιστή του ύ-πηρέτρια. Μιά μέρα, φιλάργυρος αυτός πήγε στήν έξοχή, όπου θα έλειπε δυο-τρεις μέ-ρες, άφίνοντας στήν ύπηρέτρια του τήν έ-πιτήρησι του σπιτιού του και των θησαυ-ρών του. Τήν επομένη της άναχωρήσεως του κυρίου της, παρουσιάστηκαν στήν άφελή ύ-πηρέτρια δυο δικαστικοί ύπάλλη-λοι, οι όποιοι της άνήγγειλαν τον άίρνηδίο θάνατό του.

Ή ύπηρέτρια έβγαλε άμέσως τά κλέμματα κι' οι δυο δικαστι-κοί ύπάλληλοι, άφού τήν παρη-γόρησαν, εξήτησαν άμέσως από τους οδηγούς να καταγράψουν τήν κινήτη περιουσία του μακα-ρίτου, γιατί δεν είχαν καιρό να χάσουν. Κατέγραψαν, λοιπόν, πρώτα τά έπιπλα και κατόπιν έ-ζήτησαν τά κλειδιά για να κα-ταγράψουν και τή χρηματική πε-ριουσία. Ή πιστή άλλ' άφελής ύπηρέτρια, με δάκρυα στα μά-τια, άνοιξε ένα σιδερένιο κιώ-νιο, μέσα στο όποιο ο μακαρίτης έκρυβε τά χρυσά νομίσματα, τά διαμάντια και ό,τι άλλα τιμαλφή είχε συγκεντρώσει. Οι ύπάλλη-λοι της προτείναν τότε ν' άνα-λάβη τήν εύθύνη της διατηρή-σεως των θησαυρών.

Πρόσεξε όμως, της είπαν, μέχρις ότου ν' άνοιχτή ή διαθή-κη, νάχης τά μάτια σου δεκατέ-σσερα γιατί είσαι μόνη και μπο-ρεί να υποπνί τίποτα λοποδύτες καμιά βραδιά και σέ κλέψουν.

—Ά! όχι, δεν αναλαβένω εγώ μία τέτοια εύθύνη! ήταν ή άπάντησι της ύπηρετρίδας. —Τότε πρέπει να πάρουμε τους θησαυρούς και να τους φυλάξου-με στο δικαστικό μέγαρο! είπαν οι δικαστικοί.

Και χωρίς να χάσουν καιρό, γέμισαν τή βάλιτσα τους λίρες, διαμάντια και ρουμπίλια κι' έ-φυγαν.

Μετά τρεις μέρες ύπας ο «μα-κρίτης» χτυπούσε τήν πόρτα του σπιτιού του.

Μόλις είδε τον κύριο της από τό παρ-θυρο ή ύπηρέτρια, έβγαλε τις φωνές κι' άρ-χισε να σταυροκομείται, νομίζοντας ότι πρό-κειται περί βουκόλας.

Και όσον άφορά τήν άφελή γυναίκουλα, συνήλθε βέβαια, γιατί έπέισθη ότι δεν είχε πεθάνει διόλου ο κύριός της. Πώς να σν-είλθη όμως ο δυστυχής φιλάργυρος, όταν άκουσε τήν ιστορία των δυο λοποδύτων που μεταμφιεσμένοι σέ δικαστικούς ύπαλ-λήλους είχαν σκεπώσει τό άίμητο αυτό κόλλο.

Ακόμα ο δυστυχής χτυπάει τό κεφάλι του!

Η ΑΦΗΡΗΜΑΔΑ ΤΟΥ ΔΟΣΤΟΓΙΕΦΣΚΥ

Πώς ο μεγάλος μυθιστοριογράφος ξεχνοῦσε τὰ ὀνόματα τῶν ἡρώων του. Ἡ παρεξηγήσει του με τούς γνωστούς του ἐξ αἰτίας τῆς ἀφηρημάδας του. Ὅπου δὲν ἀναγινώζει ἕναν πολὺ ῥό του συνεργάτη. Ἡ νουὰ τῆς γυναίκας του κί' ὁ Δοστογιέφσκυ, κ.τ.λ.

Ὁ ἀναγνώστης μας θὰ ξέρουν, βέβαια, ἀπὸ τὶς ἀπειρες σελίδες πού ἔχουν δημοσιεύσει ὡς τώρα σχετικὰ μετὰ τὴν δραματικὴν ζωὴν τοῦ περὶ τοῦ οὐ Ρώσου συγγραφέως Φεοντόρ Δοστογιέφσκυ, ὅτι ὁ μέγας αὐτὸς μυθιστοριογράφος ἔπασχε ἀπὸ ἐπιληψία. Πολλοὶ μάλιστα κριτικοὶ τὸν ἰσχυρίζονται ὅτι στὴν τρομερὴ αὐτὴ πάθησι χρωστοῦσε ὁ δημιουργὸς τοῦ «Εὐκλήματος καὶ τῆς Τιμωρίας» τὴν καταπληκτικὴν του συγγραφικὴν δύναμιν, τὴν δευτέραν διαίσθησίν του καί, πρὸ παντός, τὴν ξεχωριστὴν του προτίμησιν γιὰ τοὺς ἀρρώστους καὶ νοσηροὺς τύπους πού διέλεγε γιὰ ἡρώες του. Δὲν προκρίνεται ὅμως νὰ μᾶς ἀπασχολήσῃ τώρα τὸ θέμα αὐτό. Σήμερα, θὰ σὰς ἀναφέρουμε μερικὰ περιστατικὰ τῆς ζωῆς τοῦ συγγραφέως, ἀπὸ τὰ ὁποῖα φαίνεται καθαρότατα τί καταστρεπτικὴ ἐπίδρασις εἶχε στὴν μνήμην τοῦ ἡ ἐπιληψία.

Πράγματι, ἡ ἀλλεπάλληλος κρίσις τῆς ἐπιληψίας ἔκαναν τὸν Δοστογιέφσκυ νὰ μὴ θυμᾶται καλὰ ὀνόματα καὶ πρόσωπα. Ἀναφέρει καὶ ὁ ἴδιος σὲ μιὰ ἐπιστολὴν τοῦ πρὸς ἕνα φίλον του, ὅτι ἐνῶ ἔγραφε στὴ Ζυρίχη, στὰ 1871, τὸν «Ἡθίο» — τὸ ἀριστουργηματικὸν αὐτοῦ μυθιστόρημα πού μεταφράστηκε καὶ στὴ γλῶσσά μας — τοῦ συνέβαινε πολλὰς φορές νὰ λησμονῇ... τὰ ὀνόματα τῶν ἡρώων του καὶ τὴν δρᾶσιν αὐτῶν! Ἦταν, λοιπόν, τότε ὑποχρεωμένος νὰ ξαναδιαβάσῃ τὰ προηγουμένα χειρόγραφα γιὰ νὰ θυμῇ τὰ ὀνόματα εἰς δώσει στοὺς πρωταγωνιστὰς τοῦ μυθιστορήματος καὶ τί εἶχαν κάνει στὰ περασμένα κεφάλαια!...

Τὸ δυστύχημα ὅμως γιὰ τὸ Δοστογιέφσκυ ἦταν ὅτι μετὰ τὴν ἴδια εὐκολίαν μετὰ τὴν ὁποῖαν λησμονοῦσε τὰ ὀνόματα τῶν ἡρώων του, πλασματικῶν φανταστικῶν στὸ κάτω τῆς γραφῆς, ξεχνοῦσε καὶ τὰ ὀνόματα προσώπων πραγματικῶν, ζωντανῶν. Καὶ αὐτὴ ἀκριβὴς ἡ λησμονοῦν στάθηκε ἀφορμὴ νὰ δυσαρεστήσῃ ὁ συγγραφεὺς πολλοὺς γνωστούς του, οἱ ὁποῖοι νόμιζαν ὅτι ὁ Δοστογιέφσκυ τοὺς περιφρονοῦσε καὶ δὲν ἐλάμβανε τὸν κόπον νὰ συγκρατῇ στὴ μνήμην του τ' ὀνόματάς τους.

Ἐννοεῖται ὅτι οἱ φίλοι του, πού ἤξεραν τὴν ἀρρώστειάν του, δὲν τὸν παρεξήνουσαν. Μὰ οἱ ἄλλοι, οἱ ξένοι, δὲν μπορούσαν νὰ γνωρίζουν ὅτι ὁ Δοστογιέφσκυ διέφερε πρῶτος αὐτὸς γιὰ τὴν καταραμένη λησμονοῦν του, καὶ θυμῶναν μαζί του, νομίζοντας πὺς εἶχαν νὰ κάνουν μ' ἕνα περήφανον καὶ ἀκατάδεχτον ἄνθρωπον.

Μιὰ μέρα ὁ Δοστογιέφσκυ συναντήθηκε στὸ σπίτι ἑνὸς φίλου του, μετὰ τὸν ποιητὴ Μπέργκ, παλιὸν τὸν συνεργάτην ὅταν ἔγραψε τὴ φιλοσοφικὴν ἐπιθεώρησιν «Χρόνος». Ὁ Μπέργκ θυμῶταν βέβαια τὸ μυθιστοριογράφον, ὁ ὁποῖος, ἄλλωστε, ἦταν πειὰ διάσημος στὴ Ρωσσία. Μὰ ὁ Δοστογιέφσκυ εἶχε ξεχάσει ἐντελῶς τὸν Μπέργκ. Ὅταν λοιπόν ὁ ποιητὴς χαιρέτησε μετὰ μεγάλην διάχυσιν τὸν Φεοντόρ, ἐκείνος τὸν κύνταξε παραξενεμένος ὅταν νὰ τὸν ἀντίκρυε γιὰ πρώτη φορά στὴ ζωὴν του.

— Δὲν με θυμόσατε, Φεοντόρ, Μιχαή-

λοβιτς; ῥώτησε τότε, κατάπληκτος ὁ ποιητὴς.

— Σὰς ξητῶ συγγνώμην, ψιθύρισε ὁ μυθιστοριογράφος, μὰ εἰμαι ἀναγκασμένος νὰ σὰς ὁμολογήσω ὅτι τὰ χαρακτηριστικὰ σὰς δὲν μοῦ εἶνε γνωστά...

— Εἰμαι ὁ Μπέργκ...

— Ὁ Μπέργκ; εἶπε ὁ Δοστογιέφσκυ ἀπορώτως.

— Ναι, ὁ Μπέργκ, ὁ ποιητὴς, ὁ παλαιὸς σὰς συνεργάτης... Εἶνε δυνατόν νὰ μὴ με θυμόσατε;...

— Ἐσεῖς εἰστε, λοιπόν, ὁ Μπέργκ; Χαίρω πολὺ, χαίρω πολὺ!...

Μὰ ὁ Μπέργκ εἶχε πειὰ σχηματίζει τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ὁ Δοστογιέφσκυ ἔκανε ἐπίτηδες πὺς δὲν τὸν θυμᾶται. Καὶ ἀπὸ τότε μολοῦσε πάντα μετὰ μίσος καὶ περιφρόνησιν γιὰ τὸν μέγαν μυθιστοριογράφον. Καὶ δὲν ἦταν ὁ μόνος. Ὁ Δοστογιέφσκυ εἶχε δημιουργήσει πολλοὺς ἄλλους ἐχθροὺς στοὺς φιλολόγους κί κύκλους μετὰ τὴν ἀφηρημάδα του. Ἦταν

Ὁ Δοστογιέφσκυ

ἱκανὸς νὰ συνομιλῇ ὥρες ὀλόκληρες μ' ἕναν ἄνθρωπον καὶ τὴν ἐπομένη νὰ τὸν συναντήσῃ στὸ δρόμον καὶ νὰ μὴ τὸν ἀναγνωρίξῃ!

Θὰ σὰς ἀναφέρουμε τώρα καὶ ἕνα κομικὸ περιστατικὸν πού συνέβη κάποτε στὸν ἀφηρημένον συγγραφέα.

Μιὰ μέρα, ἡ γυναῖκα του, ἡ Ἄννα Γεργοριέβνα, ἀνήγγειλε στὸ Δοστογιέφσκυ ὅτι κάλεσε σπύτι τῆς τῆς νουὰ τῆς, τὴν Ἀλεξάνδρα Παυλόβνα. Ἡ Ἄννα Γεργοριέβνα ἤξερε πὺς ἡ νουὰ τῆς, μιὰ γυναῖκα μορφωμένη, δὲν συμπαθοῦσε διόλου τὸν Φεοντόρ. Ἐκείνη ἦταν σοσιαλιστρία, ἐνῶ ὁ μυθιστοριογράφος εἶχε κληρονηθῇ κατὰ τῶν ἀριστερῶν ιδεῶν. Ὡστόσο, ἡ Ἄννα παρακάλεσε τὸν ἄντρα τῆς νὰ κἀνν θεομὴν ὑποδοχὴ τῆς νουὰς τῆς καὶ νὰ τῆς πῇ μερικὰ κομπλιμέντα, γιὰ νὰ διαλυθῇ ἐπὶ τέλος ἡ ψυχρότης πού διήρχε μεταξὺ τους.

— Ὅπως ἀγαπᾷς, ὡς ἀγαπᾷς! ἀποκρίθηκε προθυμῶτα ὁ Δοστογιέφσκυ, ὁ ὁποῖος δὲν χαλοῦσε ποτὲ τὸ κατῆρι τῆς γυ-

ναίκας του.

Μὰ ὅταν ἔφτασε, ἐπὶ τέλος, στὸ σπίτι ἡ Ἀλεξάνδρα Παυλόβνα, συνοδευομένη ἀπὸ μερικὸν συγγενεῖν, ὁ Δοστογιέφσκυ τὴν χαιρέτησε ἐδνεέστατα καί... καθύστε ἀμύλητος σὲ μιὰ γωνιά, γιὰ νὰ μὴ ἀνοίξῃ διόλου τὸ στόμα του ὡς τὴ στιγμὴ πού ἔφυγε ἡ Ἀλεξάνδρα Παυλόβνα — θυμωμένη, φυσικὰ, περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά μετὰ τὸν ἀνάγωνο μυθιστοριογράφον.

Ἡ Ἄννα Γεργοριέβνα παραπρόκειναι τότε στὸν ἄντρα τῆς γιὰ τὴν ἀδιαφορίαν πού εἶχε δεῖξει ἀπέναντι τῆς νουὰς τῆς.

— Καὶ ὅμως — συμπλήρωσε — σὲ εἶχε παρακαλέσει νὰ φανῇς εὐγενικὸς καὶ περιποιητικὸς μαζί της. Καὶ σὺ, δὲν τῆς εἶπες οὔτε ἕνα λόγον! Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι ἔκανες ἐπίτηδες...

— Ὄχι, ὀχι, δὲν τὸ ἔκανα ἐπίτηδες! ψιθύρισε, στενοχωρημένος ὁ Δοστογιέφσκυ. Μὰ τὴν τελευταίαν στιγμὴν λησμονῶσα καί...

— Τί λησμονῶσε πάλι;

— Ποιὰ ἀπὸ τὶς δύο σὰς εἶνε νουὰ τῆς ἄλλης; Εἰσάγετε καὶ ἡ δύο σκεδὸν συνομιλίες... Καὶ ἐπειδὴ δὲν μπορούσα νὰ θυμῶμαι ἂν εὐὸν ἔβαφτες τὴν Ἀλεξάνδρα Παυλόβνα ἢ ἐκείνη εὐὸνα, προτίμησα νὰ μὴ τῆς πῶ λέξι ἀπάνω, γιὰ νὰ μὴ κάνω καμμὴ γκάφα καὶ γελᾶνε εἰς βάρος μου!

Ἡ Ἄννα Γεργοριέβνα ἀναστήναξε βεβαίως καὶ σήκωσε τὰ μάτια τῆς ψηλά, ὅταν νὰ παρακαλοῦσε τὸ Θεὸ νὰ κἀνν καλὰ τὸν ἄντρα τῆς...

«Υστερ» ἀπὸ λίγο καιρὸς, τὸ ζεύγος Δοστογιέφσκυ ἐπρόκειτο νὰ συναντηθῇ μετὰ τὴν Ἀλεξάνδρα Παυλόβνα σ' ἕνα συγγενικὸ σπίτι. Μετὰ τὴν εὐκαιρίαν αὐτήν, ἡ Ἄννα Γεργοριέβνα παρακάλεσε τὸν ἄντρα τῆς νὰ θυμῇ αὐτὴ τὴν φορά πὺς ἡ Ἀλεξάνδρα Παυλόβνα ἦταν νουὰ τῆς καὶ νὰ τῆς πῇ μερικὰ καλὰ λόγια.

— Α! Ἐχεις τώρα τὸ λόγον μου ὅτι δὲν θὰ τὸ ξεχάσω! τὴν καθησύχασε ὁ Δοστογιέφσκυ.

Ὅταν ὅμως βρέθηκε μὲρος στὴν Ἀλεξάνδρα Παυλόβνα, τὴν χαιρέτησε μετὰ μεγάλην εὐγένειαν καί, ὕστερ» ἀπὸ μερικὰ δεινὰ λόγια τῆς εἶπε:

— Τὸ γεγονός, ἀγαπητὴ μου ὅτι ἡ γυναῖκα μου σ' ἄς β' φ τ ι σ ε στὴ χριστιανικὴ θρησκείαν, μὰς ἐπιβάλλει νὰ γνωστῶμεν καλύτερα, ἀφίνοντας κατὰ μέρος τὶς ἰδιωματικές μας διαφορὰς...

Ὅταν ὁ Δοστογιέφσκυ καὶ ἡ Ἄννα Γεργοριέβνα βρισκόντουσαν στὴ Δρέσδη, χρειάστηκε μιὰ μέρα νὰ πᾶν ὁ συγγραφεὺς στὸν εὐσσοικὸν προξενεῖον γιὰ νὰ βγάλῃ κάποια πιστοποιητικὸν τῆς γυναίκας του. Σὲ λίγο ὅμως, ὁ μυθιστοριογράφος γυνοῦσε σπύτι ἀνῆσυχος καὶ ταραγμένος.

— Τί σοῦ συμβαίνει; φώναξε τρομαγμένη ἡ γυναῖκα του.

— Δὲν μοῦ λές, Ἄννα, ποῖ εἶνε τὸ ὄνομά σου; τὴν ῥώτησε, λαχανιασμένος, ὁ ἄντρας τῆς.

— Μὰ... δὲν λέγομαι Δοστογιέφσκυ; ψιθύρισε, κατάπληκτος ἡ Ἄννα Γεργοριέβνα. — Καλὰ μοῦ λές, τὸ ξέρω... Ποῖ εἶνε ὅμως τὸ οἰκογενειακὸν σου ὄνομα; Μοῦ τὸ ξήτησον στὸ προξενεῖον καὶ δὲν ἤξερα τί νὰ τοῦς πῶ, ἐπειδὴ τὸ εἶχα λησμονήσει!...

— Δημιόνες τὸ οἰκογενειακὸν μου ὄνομα!...

— Ναι, ἀγάπη μου... Δὲν ξέρω τί μ' εἶχε πιάσει σ' ἡ μ ε ρ α ! Μοῦ φαίνεται, μάλιστα...

Ο ΔΙΑΒΟΛΙΚΟΣ ΠΑΓΑΝΙΝΙ

Ο μεγαλύτερος βιολιστής τῶν αἰώνων. Τὰ παιδικὰ χρόνια τοῦ Παγανίνι. Πὺς ἔμαθε μόνος του βιολί. Τὰ ἐλαττώματά του καὶ τὰ προτερήματά του κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ὁ Νικόλας Παγανίνι, ὁ ὁποῖος θεωρεῖται ὡς ὁ μεγαλύτερος βιολιστὴς πού φάνηκεν ὡς τώρα στὸν κόσμον, γεννήθηκε στὶς 18 Φεβρουαρίου 1781 ἀπὸ μιὰ πολὺ φτωχικὴν οικογένειαν τῆς Γένουας. Ὁ πατέρας του ἔπαιξε μαντολίνον. Ἐμαθε ἀπὸ τὸν πατέρα του τὸν ἐπῆγε στὴ Λουκκᾶ, στὸ σπίτι τοῦ Ρόλλα. Ὁ μουσικὸς ἦταν ἀρρώστος στὸ κρεβάτι καὶ ὁ πατέρας τοῦ εἶπε νὰ περιμένουν στὸ σαλόνι.

Ἐκεῖ, πάνω στὸ πιάνο ἦταν τὸ βιολί τοῦ Ρόλλα καὶ ἡ νύκτα; κάποιος συνθέσας του. Ὁ μικρὸς Νικόλας ἔπαιξε τότε τὸ βιολί καὶ ἔπαιξε νὰ παίζῃ τὸ κομμάτι.

Ἐξάφην τότε ἀνοῖξε ἡ πόρτα καὶ ἀπῆκε μέσα καταπληκτικὸς ὁ Ρόλλα.

— Παιδί μου! εἶπε στὸν μικρὸν φιλῶντας τὸν στὸ μέτωπον. Τί νὰ σοῦ διδάξω εἰσέναν; Εἰσαι μεγάλος φίλα! Μονάχα πρέπει νὰ σὲ βάλω στὸ ὠδεῖο τῆς Πάρμας νὰ μάθῃς τὴν θεωρίαν τῆς μουσικῆς.

Ἡ φωνὴ τοῦ μικροῦ βιολιστῆς ἔρχισε τότε ν' ἀπλώνετο σ' ὀλόκληρη τὴν Βόρειον Ἰταλίαν καὶ πολλοὶ εὐγενεῖς ἔγραψαν στον Παγανίνιν καλῶντας τὸν νὰ παίζῃ στὰ μεγάλα του. Μὰ ὁ μικρὸς μουσικὸς προτιμῶν νὰ γυρίξῃ στὰ ἀπὸ τὴν πόλιν καὶ τὰ χαρτοπαίγνια.

Μιὰ μέρα, στὸ Λιθόρνο, ἔμαθε στὰ γαρτιά ὅλα του τὰ λεπτὰ καὶ ὅλα τὰ βάρδια ἐπρόκειτο νὰ δώσῃ κονσερτό. Τί νὰ κάμν; Βλέποντάς του λυπημένον ἕνας σύντροφος τῶν δονιῶν του, τοῦ εἶπε:

— Ξέρω ἕνα Γάλλον φιλομωσοῦ πού ἔχει ἕνα θαυμάσιον βιολί. Ζή, τῆς τοῦ... ἴσως σοῦ τὸ δώσῃ.

Ὁ Παγανίνι ἠκολούθησε τὴν συμβουλὴν τοῦ φίλου του καὶ ὁ Γάλλος φιλομωσὸς τοῦ δάνεισε, ποτὶναι, τὸ βιολί του.

Μὰ, ὅταν, τὴν ἐπαύριον, τοῦ τὸ ἐπέστρεψεν ὁ Παγανίνι, ὁ φιλομωσὸς τοῦ εἶπε:

— Παιδί μου, ἔχουν πᾶν σου αὐτὴν καὶ σ' ἀκούω. «Υστερ» ἀπὸ, ὅταν, δὲν πολὺ πρὶν νὰ πιάσω στὰ χεῖρά μου τὸ βιολί αὐτό. Κράτησε το. Σοῦ ἀξίζει!

Τὸ βιολί ἔκείνον ἦταν ἕνα ὠραῖον ἀκουστικόν καὶ ὡς αὐτὸ ἔπαιξε ὅλη τὴ ζωὴν τοῦ Παγα-

νίνι. Ἦταν ἕνα βιολί, πού στὰ χεῖρά του ἔγραψε ὑπερκόσμος ἡ γλῶσσα. Ὁ κόσμος, ὅμως, ἐπίστευε πὺς τὸ βιολί αὐτό τοῦ εἶχε χαρίσει ὁ διάβολος καὶ ἐθελοῦντος πὺς τὸ εἶχαν δὴ νὰ θάξῃ καπνοῦς στὰ χεῖρά τοῦ Παγανίνι. Δεισιδαιμονίης τῆς ἐποχῆς!

Γιὰ πολὺ καιρὸ ὁ Παγανίνι ἤσκησε τὸ βιολί καὶ ἔπαιξε μόνος κιθάρα.

Στὰ 1805, βασιλεὺς τὸν Παγανίνιν στὴ Λούκα, στὴν αὐτὴ τῆς ποικιλίας Μπατσίνι, ἀδελφῆς τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος. Ἐμεινε τρεῖς γόνατα ἐκεῖ καὶ ἔζη ἀποκατάστροφον. Περὶ τῆς Τί συνέβηκε; Κανένας εἰσέναν: Ἐπὶ λέγε. ὡς τότες θετικὸν δὲν ξέρουμε σχετικῶς.

Ἀλλὰ αὐτὰ μέρα, ὁ Παγανίνι ἐξαφανίστηκε ξαφνικὰ ἀπὸ τὸ παλάτι καὶ κανένας δὲν εἶδε θετικῶς καὶ τί ἔκανε, δὲν ὀλόκληρα γόνατα. Ἄλλοι εἶπαν πὺς κάποιον ἀρρώστου καὶ τὸν ἔλαυνε πρὸς τὸν τοῦ ἀνθρώπου, πρὸς τὸν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸν ἔλαυνε πρὸς τὸν τοῦ ἀνθρώπου.

Ἄλλοι εἶπαν πὺς κάποιον ἀρρώστου καὶ τὸν ἔλαυνε πρὸς τὸν τοῦ ἀνθρώπου, πρὸς τὸν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸν ἔλαυνε πρὸς τὸν τοῦ ἀνθρώπου.

Ἄλλοι εἶπαν πὺς κάποιον ἀρρώστου καὶ τὸν ἔλαυνε πρὸς τὸν τοῦ ἀνθρώπου, πρὸς τὸν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸν ἔλαυνε πρὸς τὸν τοῦ ἀνθρώπου.

Ἄλλοι εἶπαν πὺς κάποιον ἀρρώστου καὶ τὸν ἔλαυνε πρὸς τὸν τοῦ ἀνθρώπου, πρὸς τὸν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸν ἔλαυνε πρὸς τὸν τοῦ ἀνθρώπου.

Ἄλλοι εἶπαν πὺς κάποιον ἀρρώστου καὶ τὸν ἔλαυνε πρὸς τὸν τοῦ ἀνθρώπου, πρὸς τὸν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸν ἔλαυνε πρὸς τὸν τοῦ ἀνθρώπου.

Ἄλλοι εἶπαν πὺς κάποιον ἀρρώστου καὶ τὸν ἔλαυνε πρὸς τὸν τοῦ ἀνθρώπου, πρὸς τὸν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸν ἔλαυνε πρὸς τὸν τοῦ ἀνθρώπου.

Ἄλλοι εἶπαν πὺς κάποιον ἀρρώστου καὶ τὸν ἔλαυνε πρὸς τὸν τοῦ ἀνθρώπου, πρὸς τὸν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸν ἔλαυνε πρὸς τὸν τοῦ ἀνθρώπου.

Ἄλλοι εἶπαν πὺς κάποιον ἀρρώστου καὶ τὸν ἔλαυνε πρὸς τὸν τοῦ ἀνθρώπου, πρὸς τὸν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸν ἔλαυνε πρὸς τὸν τοῦ ἀνθρώπου.

Ἄλλοι εἶπαν πὺς κάποιον ἀρρώστου καὶ τὸν ἔλαυνε πρὸς τὸν τοῦ ἀνθρώπου, πρὸς τὸν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸν ἔλαυνε πρὸς τὸν τοῦ ἀνθρώπου.

Ἄλλοι εἶπαν πὺς κάποιον ἀρρώστου καὶ τὸν ἔλαυνε πρὸς τὸν τοῦ ἀνθρώπου, πρὸς τὸν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸν ἔλαυνε πρὸς τὸν τοῦ ἀνθρώπου.

Ἄλλοι εἶπαν πὺς κάποιον ἀρρώστου καὶ τὸν ἔλαυνε πρὸς τὸν τοῦ ἀνθρώπου, πρὸς τὸν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸν ἔλαυνε πρὸς τὸν τοῦ ἀνθρώπου.

Ἄλλοι εἶπαν πὺς κάποιον ἀρρώστου καὶ τὸν ἔλαυνε πρὸς τὸν τοῦ ἀνθρώπου, πρὸς τὸν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸν ἔλαυνε πρὸς τὸν τοῦ ἀνθρώπου.

Ἄλλοι εἶπαν πὺς κάποιον ἀρρώστου καὶ τὸν ἔλαυνε πρὸς τὸν τοῦ ἀνθρώπου, πρὸς τὸν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸν ἔλαυνε πρὸς τὸν τοῦ ἀνθρώπου.

Ἄλλοι εἶπαν πὺς κάποιον ἀρρώστου καὶ τὸν ἔλαυνε πρὸς τὸν τοῦ ἀνθρώπου, πρὸς τὸν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸν ἔλαυνε πρὸς τὸν τοῦ ἀνθρώπου.

Ἄλλοι εἶπαν πὺς κάποιον ἀρρώστου καὶ τὸν ἔλαυνε πρὸς τὸν τοῦ ἀνθρώπου, πρὸς τὸν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸν ἔλαυνε πρὸς τὸν τοῦ ἀνθρώπου.

Ἄλλοι εἶπαν πὺς κάποιον ἀρρώστου καὶ τὸν ἔλαυνε πρὸς τὸν τοῦ ἀνθρώπου, πρὸς τὸν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸν ἔλαυνε πρὸς τὸν τοῦ ἀνθρώπου.

Ἄλλοι εἶπαν πὺς κάποιον ἀρρώστου καὶ τὸν ἔλαυνε πρὸς τὸν τοῦ ἀνθρώπου, πρὸς τὸν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸν ἔλαυνε πρὸς τὸν τοῦ ἀνθρώπου.

Ἄλλοι εἶπαν πὺς κάποιον ἀρρώστου καὶ τὸν ἔλαυνε πρὸς τὸν τοῦ ἀνθρώπου, πρὸς τὸν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸν ἔλαυνε πρὸς τὸν τοῦ ἀνθρώπου.

Ἄλλοι εἶπαν πὺς κάποιον ἀρρώστου καὶ τὸν ἔλαυνε πρὸς τὸν τοῦ ἀνθρώπου, πρὸς τὸν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸν ἔλαυνε πρὸς τὸν τοῦ ἀνθρώπου.

Ἄλλοι εἶπαν πὺς κάποιον ἀρρώστου καὶ τὸν ἔλαυνε πρὸς τὸν τοῦ ἀνθρώπου, πρὸς τὸν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸν ἔλαυνε πρὸς τὸν τοῦ ἀνθρώπου.

Ἄλλοι εἶπαν πὺς κάποιον ἀρρώστου καὶ τὸν ἔλαυνε πρὸς τὸν τοῦ ἀνθρώπου, πρὸς τὸν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸν ἔλαυνε πρὸς τὸν τοῦ ἀνθρώπου.

Ἄλλοι εἶπαν πὺς κάποιον ἀρρώστου καὶ τὸν ἔλαυνε πρὸς τὸν τοῦ ἀνθρώπου, πρὸς τὸν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸν ἔλαυνε πρὸς τὸν τοῦ ἀνθρώπου.

Ἄλλοι εἶπαν πὺς κάποιον ἀρρώστου καὶ τὸν ἔλαυνε πρὸς τὸν τοῦ ἀνθρώπου, πρὸς τὸν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸν ἔλαυνε πρὸς τὸν τοῦ ἀνθρώπου.

Ἄλλοι εἶπαν πὺς κάποιον ἀρρώστου καὶ τὸν ἔλαυνε πρὸς τὸν τοῦ ἀνθρώπου, πρὸς τὸν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸν ἔλαυνε πρὸς τὸν τοῦ ἀνθρώπου.

Ἄλλοι εἶπαν πὺς κάποιον ἀρρώστου καὶ τὸν ἔλαυνε πρὸς τὸν τοῦ ἀνθρώπου, πρὸς τὸν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸν ἔλαυνε πρὸς τὸν τοῦ ἀνθρώπου.

νίνι. Ἦταν ἕνα βιολί, πού στὰ χεῖρά του ἔγραψε ὑπερκόσμος ἡ γλῶσσα. Ὁ κόσμος, ὅμως, ἐπίστευε πὺς τὸ βιολί αὐτό τοῦ εἶχε χαρίσει ὁ διάβολος καὶ ἐθελοῦντος πὺς τὸ εἶχαν δὴ νὰ θάξῃ καπνοῦς στὰ χεῖρά τοῦ Παγανίνι. Δεισιδαιμονίης τῆς ἐποχῆς!

Γιὰ πολὺ

Ο ΑΓΙΟΣ ΠΕΤΡΟΣ ΚΙ' Ο ΣΑΤΑΝΑΣ ΠΕΡΙΒΟΛΑΡΗΔΕΣ...

Μιά μέρα ο Πα-
νάγαθος Θεός, βλέ-
ποντας τόν άγιο
Πέτρο και τόν Σα-
τανά νά γκρινιά-
ζουν και νά μαδε-
νούνται σάν κοκό-
ρια γιά χλιοστή
φορά, τούς κάλε-
σε μπροστά Του
θυμωμένος και τούς είπε:

—Τί έχετε, παιδιά μου, και τρώγεστε έ-
τσι ;...

Κι' ένώ ο Σατανάς έσκυβε ντροπαλά τόν
κεφάλι του, πετάχτηκε ο άγιος Πέτρος κι'
είπε :

—Δέν φταίω εγώ, "Υψιστε... Αυτός δ
άκαμάτης φταίει... Δέν έχει δουλειά νά κά-
νη κι' έλο με ξεγελάει και στρίβει απ' τόν
Παράδεισο... Κατεβαίνει στόν κόσμο κάτω
γλεντάει, χώνει τήν ουρίτσα του σέ λογι-
λογής σκάνδαλα, κι' ύστερα μοιχεύεται έα-
νά εδώ πάνω, τάπα στό μεθύσι... Τού άνοι-
γω κροθύμα τήν πόρτα, μα σακωνόμαστε
πάντα από φταίξιμό του...
"Ο Πανάγαθος κούνησε τόν σοφό κεφάλι
του κι' είπε:

—Θά μού χαλάσετε κι' οί δυό σας τόν
Παράδεισο... Ούτε εσύ, Πετράκη, κάνεις
γιά θυρωρός πειά, αφού σέ ξεγελάει κάθε
τόσο ο Σατανάς, ούτε κι' εσύ, μπερμπάντη,
θά συμμορφωθείς ποτέ σου με τήν τεμπελιά
πού σέ δέονει... Μπρός... Διαλέξετε ένα απ'
τά περιβόλια μου και μπατε συνεταιρίοι...
"Ίσως τόν κοινόν συμφέρον σάς κάνει νά
μονοιάσετε !...

Οί δυό άμόνοιστοι ύπηρέτες του Πανά-
γαθου έσκυψαν τόν κεφάλι μπρός στήν άμε-
τάκλητη απόφασι Του και διάλεξαν ένα πε-
ριβόλι. Μα ο Σατανάς, θέλοντας νά εκμεταλ-
λευθί τόν αγαθόν άγιο Πέτρο και πάλι, στο-
λιστηκε, παρφουμαρίστηκε και τράβηξε γιά
τήν πόλι νά γλετοκοπήσει, λέγοντας στόν
καλόμυχο συνεταιρό του:

—Σκάψε εσύ τόν περιβόλι, σπείρε τόν
καρόπ και στή συγκομιδή σέ βοηθάω, με δι-
πλή και τριπλή δουλειά... Έλα, Πετράκη.
...Μή μού άρνιέσαι αυτή τή χάρι...
"Ο Άγιος Πέτρος κούνησε θλιβερά τόν κε-
φάλι του γιά λογαριασμό του άτακτου αιδού,
μα και τόσο συμπαθητικό διαβόλου και του-
κανε τόν γατζό. Μονάχος του καλλιεργούσε
τόν περιβόλι, σπέρνοντας τόν απ' άκρη σ' ά-
κρη με ραπανάκια, κι' άφινε άνερόχλητο τόν
Σατανά νά ρεμπελεύη κάθε θράυ...
"Ηρθε κι' ο καιρός τής συγκομιδής, κι'
οί δυό συνεταιρείοι άντάμασαν γιά τή μοιρα-
σιά. Καταχρεωμένος απ' τις παραλυσίες
του, ο Σατανάς, θέλησε νά πάρη αυτός τόν
καλύτερο μερίδιο γιά νά τόν μοσχοπουλήσει,
άφίνοντας τόν σκάρο στόν άφελή συνεταιρό
του...Κύτταξε λοιπόν τόν δροσόλουστο και κα-
ταπράσινο απ' τά ραπανάκια περιβόλι, και
ελέποντας τά δροσερά τους φύλλα, είπε στόν
άγιο Πέτρο με φωνή μελιστάλαχη :

—Είσαι σύμφωνος, Πετράκη, νά πάρω
εγώ ό,τι βρίσκεται έ-
ξω απ' τόν χώμα, κι'
εσύ νά πάρεις ό,τι
βρίσκεται μέσα σ'
αυτό;

Ο άγιος Πέτρος,
βλέποντας πώς ο
γλεντζές συνεταιρός
του δέν είχε ιδέα από
περιβόλια και θέλον-
τας νά τόν τιμωρήσει,
γιά τήν απληστία του
—είχε μαντέψει βέ-
βαια τις κατεργαρί-
κες προθέσεις του—
παραδέχτηκε πρόθυμα

τή συμφωνία...
Κράτησε αυτός τά λασπομένα, μα πολύτι-
μα ραπανάκια, τά χωμένα μέσα στό χώμα,
κι' άφησε στό Σατανά τά όμορφα και πρ-
ασινα, μα άχρηστα ραπανόφυλλα, πού ήσαν έ-
ξω απ' τή γή...
Τήν έπαθε ο Σατανάς! Μόλις κατάφερε
νά εισπράξει λίγα ραπανάκια από κάποιον
γεωργό, ο όποιος άγόρασε τά ραπανόφυλλα,
γιά νά τά ρίξει στό χωράφι του νά σατίσουν
γιά κοπριά!...

—Έξαλλος ο Σατανάς γιά τόν πάθιμά του,
και πιά έξαλλος άκόμα γιάτι έβλεπε τή γε-
μάτη με φλουριά σακκουλά τού συνεταιρού
του —πούθε μοσχοπουλήσει τά ραπάνια του
—συγκρατήθηκε όδύσσο κι' είπε:

—Αυτή τή χρονιά πού μάς έρχεται, Πε-
τράκη, θά κάνουμε τόν αντίθετο: Έσύ θά πά-
ρεις ό,τι βρίσκεται έξω απ' τόν χώμα, κι' ε-
γώ θά πάρω ό,τι βρίσκεται μέσα σέ δαδού...
"Ετσι δηλαδή, γιά νάμαστε τίμιοι συνεται-
ροί... Οέλεις;...

—Σύμφωνοι!..., άποκρίθηκε πρόθυμα ο
άγιος Πέτρος, κι' ύστερα πρόσθεσε μέσα
του:

—Αμ' έννοια σου και σέ διορθώνω πάλι.
...Στόν ένα κατεργαρία γίνονται κι' εγώ έ-
νάσιγες κατεργαρίες!...

Χώριζαν σάν αγαπημένοι φίλοι. Ρίχτηκε
ξανά στό γλέντι ο Σατανάς, και στήν κου-
ραστική δουλειά ο άγιος Πέτρος. Έσπειρε
τή χρονιά αυτή κουνουπίδι στόν περιβόλι του,
τό σκάλιε, τόν πότισε και τ' άφησε κατόπιν
στήν εδλογία του "Υψιστου γιά νά ποσάφει
και νά καρποφορήσει...
Στήν εποχή τής συγκομιδής, ο άγιος Πέ-
τρος πήρε, σύμφωνα με τόν λόγον πούδω-
σαν, τόν καρπό πού ήσαν έξω απ' τή γή,
ένώ ο Σατανάς σώριασε σέ μιá άτέλειωτη
θημωιά τις άχρηστες ρίζες πού βρισκόnton
σάν χωμένες στό χώμα...

Τρίτοντας τά χέρια του ο φουκαράς, κου-
δάλισε στόν περιβόλι κάποιον μεγαλομανή,
γιά νά τις δει και νά τις αγοράσει. Μα φαν-
ταστή τή λύσσα του τήν άπερίγραπτη, ό-
ταν άκουσε τόν μανάχη νά του λέη:

—Μά γι' αυτά τά παληόφυλλα με κοινά-
λυσες εδών... Χριστιανέ μου... Δέν τούς δι-
νω ούτε μιá πεντάρα... Τό πολύ-πολύ πού
χεις νά κάνεις, ένε νά τ' άφής σός τόν ή-
λιο νά ξεραθούν κι' ύστερα νά τά πουλήσεις
σέ καμιά πλύστρα όσα-όσα, νά τά καίη στίς
μυονιάδες τής!...

Φρόναξε ο άμοιρος Σατανάς γιά τόν δέυτε-
ρο αυτό ρεζιλίχη του. Έτρεξε παρευθύς στό
καλόδι τού συνεταιρού του, τόν βοήκε νά
μετρήη και νά σακκουλιάξη τά πάμπολλα
χρυσά φλουριά πού κέρδιζε απ' τά κουνου-
πίδια, και δαιμονίστηκε περισσότερο...
Τού φρόναξε λοιπόν άγανακτισμένος:

—Είσαι λοποδότης!... Είσαι κλεφτα-
ράς!... Μά δέν φταίς εσύ... Φταίει ο Πα-
νάγαθος πού σέ φρότωσε στή ράχη μου γιά
συνεταιρό!...

Ο άγιος Πέτρος χαμογέλασε κι' άποκρι-
θηκε γαλήνια:

"Η φριχτή μονομαχία άρχισε!

—Μήν ουδλιάζεσαι έτσι κι' άσε τόν Πα-
γάθα στόν οαχάτι του, μήπως σ' άκούση
και σου τις βόξη... Γιατί παραποιείσαι...
Μόνος σου δέν τά κανόνισες έτσι... Σέ-
φερα άντίρρηση σέ τίποτα... Σαν άκόμα μή-
πως εγώ, όπως κι' εσύ άλλωστε περιβόλι-
ρης;...

Μά ο Σατανάς πού νά πεισθή, Γκρινιάζε
περισσότερο και προκαλούσε τόν συνεταιρό
του σέ μονομαχία μέχρι θανάτου!...

Ο άγιος Πέτρος θέλησε τότε νά τόν δι-
ση και ένα τρίτο μάθημα. Τού είπε με γα-
λήνια και δίχως θυμό φωνή:

—Αφού τόν θέλεις, παραδέχομαι και τή
μονομαχία... Μά εγώ δέν έχω σπαθί κι' οφεί-
νω νά τόν χειριστώ... Θά μάς καταλάβει
ο Θεός άν μονομαχήσαμε με άρτια όπλα.
"Όστόσο, νά ένα καλάμι κι' ένα ροπαλό γο-
δο... Με αυτά έξέρω και κατακτινώνω και
με αυτά θά μονομαχήσουμε... Νά, Σ' άφι-
νω ελεύθερο στήν έκλογή σου... Διαλέξε
ποιο θέλεις, πάστο, παίρνω εγώ τ' άλλο κι'
αρχίζουμε άμέσως νά χτυπιόμαστε σάν τολ-
λούμα... Κι' έτσι φαντάζομαι πώς θά ξε-
θυμάνης!...

Γέλασε —σατανικά, βέβαια!— ο Σα-
νάς, κι' άρπιαξε πρώτος-πρώτος στά δυνατά
του υποστάτα τόν οοζισμένο ροπαλό. Ο καπ-
μένος ο άγιος Πέτρος, έσκυψε με έγκατέ-
ρησι, συμάξανε στά χέρια του τόν μακρό
καλόμι, κι' ή φοιχτή μονομαχία άρχισε!...

"Εκπληξή ζωορή θά περιμένει έκείνον, πού
θάβλεπε από καμιά μεριά τούς συνεταιρούς
νά μονομαχούν: "Ασποκα άνέμιζε στό κατό
τό δυνατό ροπαλό του Σατανά, γιάτι ο άγιος
Πέτρος με τόν αιδνάμο, τόν μακρό καλόμι
του τόν γαργαλούσε στά γένεια του και στά
πλευρά του και δέν άφινε νά πλησιάσ, ξε-
γλυστρώνοντας του κάθε φορά σάν χέλι, με τά
σβέλα χοροπηδήματά του!...

Πέρασε ώρα άδοκτη. Καταδρόμμένος, κα-
τασκοινισμένος, άποκαμωμένος και τσαντω-
νος απ' τήν κούρασι, ο Σατανάς, δέν είχε
καταφέρει ούτε μιá ροπαλιά νά δώσει στίς
τρομερές αντίπαλό του. Και βλέποντας πώς
όσο περνούσε ή ώρα τόσο κι' άφανίσανταν
αυτάτα, έννοιωσε στά τελευταία πώς γινό-
ταν γελοίες μονάδες και τίποτα περισσότερο...
Γι' αυτό, αφού βλαστήμησε, αφού έτετα-
νίστηκε στήν κόρακα μονομαχίας και ντερέσι, συμ-
φιλώθηκε με τόν άγιο Πέτρο και τού άφ-
κίστηκε συνεργασία Αιώνια κι' αμύνη
στήν επικερδέστατη λαχανοεργασία τους...

Μά κράτησε τόν λόγο του μονάχο του κα-
της κι' ή συνεταιρική εκμετάλλεσι τού
περιβολού των. "Όταν όμως ο Πανάγαθος
ξαναφώνησε τόν άγιο Πέτρο στά πούνη
θήκοντά του και διώρισε συγχρόνως τόν
προκομμένο κάπως τώρα Σατανά άφρη-
τής Κολάσεως, πολλές φορές τσανκώθηκε
και πάλι στά γερά οί δυό αυτοί θυρωροί, πο-
σκίζοντας νά ξεκλέψουν ο ένας τόν άλλον
καμιά άμφίβολη —μισομαραζωιά και πο-
σειάστει συγγί-
γως— νύχτη!...

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

—Ποτέ δέν δέν
μάξι κανείς γε-
νερά έκείνο πού
ζηλεύει και σφ-
νεί.

—"Η νεότης ά-
ρκεί πολύ περι-
σσότερο από όσα ο
φαντάζονται όσοι
δέν εινε πειά ντόι.

ΤΟ ΡΟΔΟ ΤΗΣ ΙΦΡΙΧΟΥΣ

ΤΟ μεγάλο σαλόνι του
πύργου τών Ντέ Κάμπ,
οί προσκαλεσμένοι άκου-
γαν με θρησκευτική προ-
σήλωση τόν τραγούδι τής
βαρώνης Σεφόρας Ντ'
Άλενχάουζ.

Στήν πόρτα του σαλο-
νιού πού έξγαζε στήν
ταράτσα, στεκόνταν έρθιμο ο γυνίς του πυρ-
γοδεσπότη, ο Άνδρέας Ντέ Κάμπ, κρα-
τώντας τήν άναπνοή του. Δέν έκινείτο
ούτ' ένας μύς του ήλιοκαμμένου προσώπου
του και τά πρασινογάλα λαμπερά μάτια του
είχαν τέτοιαν έκφρασι, κυττάζοντας τή γυ-
ναικα πού τραγουδούσε, ώστε θάλεγε κανείς
πώς ο νέος αυτός ήταν άγαλμα πού παρί-
στανε τήν έκσταση.

"Ηταν αλήθεια πολύ όμορφη ή βαρώνη
Σεφόρα Ντ' Άλενχάουζ στήν ώριμότητά
των τριάντα της χρόνων.

Φορούσε ένα πράσινο φόρεμα πού άναδεί-
κνυε τις άφωγες γραμμές του κορμιού της.
Οί γυμνοί της ώμοι είχαν μιá χιονώδη ά-
σπρόδα κι' ο ψηλός λαιμός της, στολισμέ-
νος με μαργαριτάρια, έδίσταζεν ένα ύπερο-
χο κεφάλι, με λαγνεμένα μάτια, λεπτό στό-
μα, άλικα χείλη και πυκνά ξανθά μαλλιά,
πού έφάνταζαν σάν δόλχησιν περιεφραλαία
καμιάς πωλητής άμαζόνος τών ηρωικών
παρμητιών...

Έντεκα χρόνια πριν, οί πυργοδεσποταί
Ντέ Κάμπ είχαν σχέσεις πολύ στενές με
τούς γείτονές τους, τούς Ντέ Μαντινιέ,
τούς γονείς τής Σεφόρας, πού ήσαν τότε
τόν κορίτσι, δεκαεννιά χρονών.

Ο Άνδρέας Ντέ Κάμπ, είκοσι δυό χρο-
νών τότε, διδάκτωρ τής ιατρικής, είχαν έ-
ρωτευθή τήν ώραία γειτονοπούλα του, μα
κι' ή Σεφόρα δέν έμενεν αδιάφορη στίς χά-
ρες του νεαρού έπαύτη. Οί δυό τους θάκα-
ναν ένα ιδανικό ζευγάρι. Αυτή ήταν ή
γνώμη και τών δυό οικογενειών τους, πού
ελέποντας τόν έρωτα ν' άνθιζή στίς καρδιές
των δυό νέων μελετούσαν τήν πιθανότητα
ένός συναισθήσου.

Ο Άνδρέας Ντέ Κάμπ με όσα θάδρα-
ζεν από τή ιατρική και με όσα θά έδι-
ναν οί γονείς του, μπορούσε νά ζήσει καλά
με τή γυναικα πού θάπαινε. "Όσο γιά τή
Σεφόρα, μεγάλη προίκα δέν είχε. Μα ο
πατέρας της τολμήρος και ίκανός εκχειρη-
ματίας, ελογάριαζε ν' αύξηση πολύ γρήγο-
ρα και τήν περιουσία του και τήν προίκα
τής κόρης του. Με τήν σκέψι αυτή άφρη-
σε τόν εδύλλιο των δυό νέων ν' αναπτύσσεται
πρώτερα.

Μά δυστυχώς, ήρθε ξαφνικά ή καταστρο-
φή και διέλυσε τά όνειρά τους και τις έλ-
πίδες του.

Ο πατέρας τής Σεφόρας έχασε όλην του
τήν περιουσία σέ μιá κρίσι τού χρηματιστη-
ρίου και ή νέα γιά νά τόν σώσει από τή
χρεωκοπία, θυσιάστηκε, άπελπισμένη,
στούς χρηματιστικούς του ύπολογισμούς.
Διέκοψε τις σχέσεις της με τόν νέο πού έθεω-
ρούσαν ως τότε άραξωνιστικό της και
παρενέθηκε τόν εκατομμυριοστό βαρώνο
Ντ' Άλενχάουζ πού από καιρό ήσαν ξε-
τρολλήμενος με τή θρησκευτική άμορφιά
της. "Ετσι, παίρνοντας τον, έσωσε και τόν
πατέρα της από τή χρεωκοπία.

Η Σεφόρα θυσιάζοντας τήν εδύναμιά της
δέν είχε τόν θάροσο νά συναντηθί γιά τελευ-
ταία φορά με τόν Άνδρέα Ντέ Κάμπ κι'
έκείνος, με τόν πένθος στήν καρδιά, έδέ-
χθηκε μιá θεία γιατρού στά εάθη τής "Α-
φρικής. Εκεί ίσως ξεχονούσε...
"Εμεινε έξη χρόνια στήν "Αφρική, μα
δέν γιατρεύτηκε από τόν έρωτα. Είχε έ-
να χρόνος πού έγύρισε στή Γαλλία, μα μιá
φορά μονάχα είδε από μακριά τήν αγαπη-

μένη του σέ κάποια γιορτή. Έστάθηκε ό-
 τόσο αδύνατο νά τήν πλησιάσει και νά τής
μιλήσει, γιάτι ο ζηλιάρης σύζυγός της τήν
παρακολουθούσε σά σκιά.

Κι' έκείνη γιά μιá στιγμή έξοριζε τά μά-
τια της στόν Άνδρέα κι' άμέσως έγύρισε
άλλού τόν βλέμμα της.

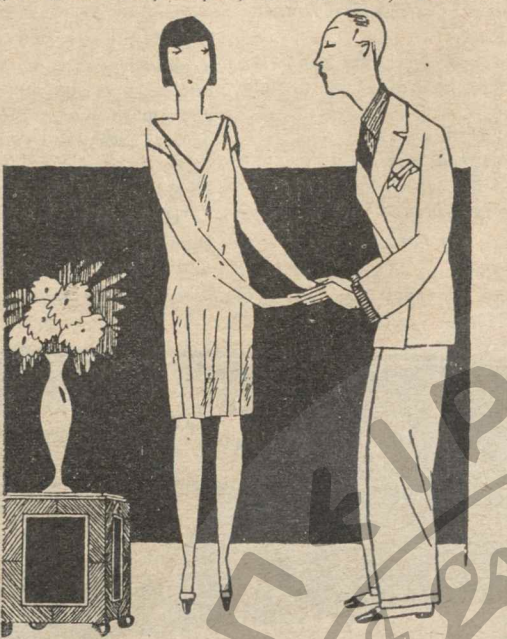
Άπελπισμένος ο νέος έφυγε πάλι γιά τήν
"Αφρική, ζητώντας στίς κακοπάθειες και
τίς περιπέτειες τή λησμονιά. Έμεινε άλλα
πέντε χρόνια εκεί κι' έγύρισε πίσω στήν
πατρίδα του πιά πολύ έρωτευμένος.

Οί γονείς του γιά νά γιορτάσουν τήν ε-
πιστροφή του, έδωσαν αυτή τή γιορτή. Μα
τίποτε δέν μπορούσε νά διώξη τή θλίψη από
τήν καρδιά του νέου κι' έβλεπε με θαρσε-
σύμια νά φτάνουν οί διάφοροι προσκαλε-
σμένοι.

Σάφηνυ, ή καρδιά του έκτύπησε δυνατά.
Μεταξύ των άλλων προσκαλεσμένων ήθε-
λε κι' ή Σεφόρα, όχι πειά ή νέα των δεκαεννιά
χρόνων, μα μιá γυναικα στήν πλείριαν άν-
θισι τής όμορφιάς της. Με μεγάλη αν-
χαρά έμαθεν ο Άνδρέας τήν ήμέρα αυτή
πώς ή Σεφόρα είχε χηρέψει, όταν αυτός
έλειπε γιά δεύτερη φορά στήν "Αφρική.

"Υστερ' από έντεκα χρόνια τήν ξανάδρα-
σκε πιά ώραία, πιά γοργεντική, κι' ελεύ-
θερη...

Και τώρα γιά ποιόν τραγουδούσε άραγε
με τέτοια συγκίνηση; Γι' αυτόν; Τόν α-

Ο Άνδρέας έπιασε τά χέρια τής Σεφόρας

γαπούσε λοιπόν άκόμα, ύστερ' από τόσα
χρόνια ;

"Η σκέψεις αυτές έξασάνιζαν τόν μυαλό
και τήν καρδιά του Άνδρέα, όσην ώρα πα-
ρακολουθούσαν έκστατικός τόν ύπεροχο τρα-
γούδι της. Κι' όταν τελείωσε τόν τραγούδι,
όλοι έπεριτριγύρισαν τή Σεφόρα γιά νά τή
συγχαρούν, μα έκείνη, ξεφρενώντας εύγε-
νικά από τόν κύκλο των θουμιστών και
τών κολάκων έστράφη προς τήν ταράτσα
ν' άναπνεύσει καθαρόν αέρα.

"Επέρασαν από τήν πόρτα πού εδίσκονταν
ο Άνδρέας και ελέποντάς τον, έστάθηκαν.

"Ορθώς δίπλα στή Σεφόρα πού άειρόταν
με τή εντύπωση της, μεθώντας από τόν λε-
πτό της άρωμα ο Άνδρέας δέν εύρισκε λέ-
ξεις γιά νά έκφραστή. "Η συγκίνησι τού
έσφιγγε τόν λαιμό. Βέβαια εύκολο ήταν νά
τής κόψη ένα τυπικό κολλημένο, μα τήν
κρίσιμη έκείνη τήν ώρα στήν στιγμή,
ή κοινοτυπίες τόν άηδίαζαν. Κι' αυτό με-
γάλοον πιά πολύ τήν άμηνά τήν του...
"Επ' τέλους, πρώτ' ή Σεφόρα έλυνε τή
σισιπή.

—Λοιπόν, κύριε ξερευνητά, τού είπε με

φωνή πού είχε κάποιον προσποιητό περιγε-
λαστικό τόνο, τί έντυπώσεις μάς φέρνεις
όπό τά επικίνδυνα ταξείδια σας στίς άγνώ-
στες χώρες ;

—Έφερα από κεί κάτω, τής άπηντήσε
ο Άνδρέας με φωνή πού έτρεμε από συγκί-
νησι, έφερα πολλές καινούριες έντυπώσεις.
Μά στό εάθος—κι' έντόνισε χαρακτηριστικά
αυτή τή φράσι—στό εάθος έμεινα ο ίδιος,
όπως με έξέρισε πού έντεκα χρόνων...

"Εκείνη έκατάλαβε τόν ύπαινιγμό. Κάποια
ελαφρή φρενιάσι επέρασε γρήγορη από τά
χαρακτηριστικά της, ή δεντάγια της κου-
νήθηκε πιά γρήγορα, πιά νευρικά στά χέρια
της.

—Λοιπόν, επιθύρισε, ύστερ' από έντεκα
χρόνια τά αισθήματα σας δέν άλλαξαν ;

—"Όχι, τής άπάντησε ζωηρά και κυτά-
ζοντάς τήν καμάτα. Και σεις, κυρία, ξε-
χάσατε ;

"Εκείνη έσήκωσε τόν κεφάλι της με με-
λαγχολικό ύφος και ψιθύρισε :

—Νομίζατε πως κι' εγώ μπορούσα νά
λησμονήσω ;

Μά βλέποντας τήν έκφρασι τής χαρής
πού ζωγραφίστηκε στό πρόσωπό του, έ-
πρόσθεσε :

—Όστόσο, μήν φαντάζεστε πώς μ' άγα-
πάτε άκόμα. Γελιέστε, φίλε μου. Αυτό δέν
μπορεί νά εινε αλήθεια. Ξέρω τήν δατάβη
των άνδρικών καρδιών και δέν πιστεύω
πώς ύστερ' από έντεκα χρόνια ένας άντρας
αγαπάει μιá γυναικα με τήν ίδια αγάπη,
καθώς δέν πιστεύω, πώς μπορεί νά ξανα-
βίση τόν άθος αυτό τόν ξερό, πού ήταν μιá
φορά δροσερό κι' εύδιασμένο.

Και λέγοντας αυτά τά λόγια, έδειξε μέσα
σέ μιá γυάλινη βιτρίνα ένα ήλεκμενο τριαν-
τάφυλλο.

Ο Άνδρέας, χωρίς ν' άπάντησι, έπήρε
τό ξερό τριαντάφυλλο και τώβαλε σ' ένα
εάθο με νερό.

"Η συνομιλία τους διεκόπη τή στιγμή
αυτή, γιάτι επλησίασαν κι' άλλοι προσκαλε-
σμένοι.

Αργά, όταν έφυγαν όλοι οί καλεσμένοι,
ο Άνδρέας έπιασε τά χέρια τής Σεφόρας
και τήν ώδήγησε κοντά στό εάθο, όπου
είχε βάλει προηγήτερα τόν ξερό τριαντά-
φυλλο.

Κυττάζετ' τής είπε.

Στή θέσι τού μαρμαρίνου λουλουδιού βάζο-
χε τώρα ένα δλόδεσσο, ύπεροχο τριαντά-
φυλλο.

—Εινε τόν ίδιο τριαντάφυλλο πού βάλατε
πρό όλίγου; ρώτησε έκείνη.

—Ναι, εινε ένα ρόδο τής "Ισπρίας, ένα
παράξενο λουλουδι, πού κι' άν μαράθ, κι'
άν ξεραθί, έχει τήν ιδιότητα νά ξαναβίση
σ' όλη του τήν όμορφιά, μόλις κανείς τόν
βάλει στό νερό... "Ετσι μπορεί νά ξαναβί-
ση καμιά φορά κι' ο έρωτας. Τι λέτε ;

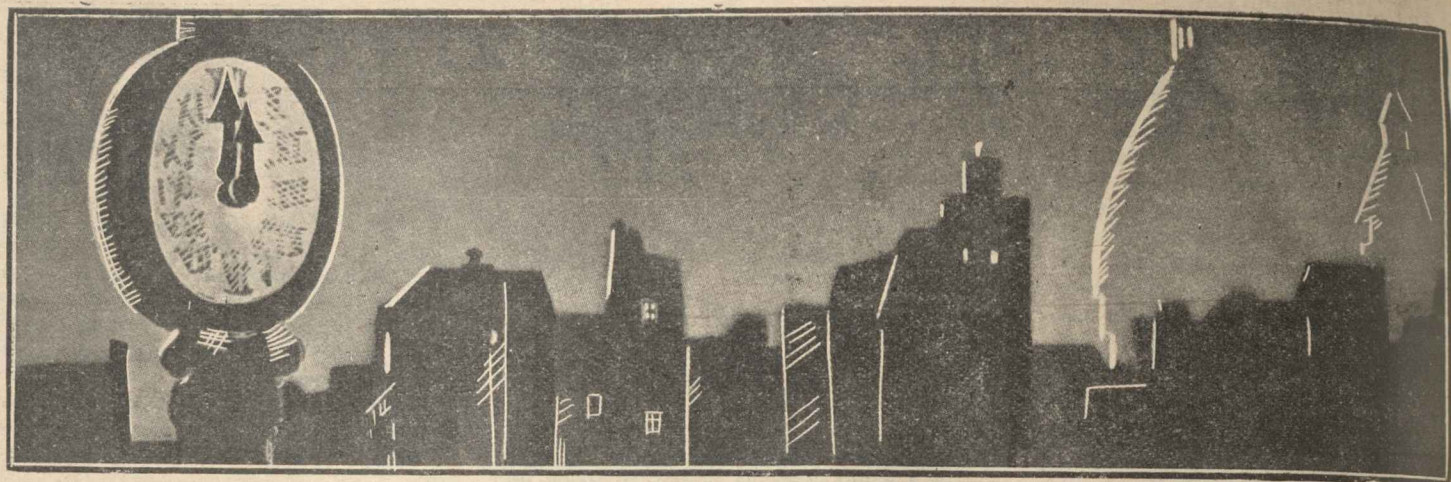
"Η Σεφόρα εδάκρυσε. Συγκινημένος τότε
ο Άνδρέας επρώθησε τρυφερά :

—Ναι, άγαθή μου, βάσταχον στόν κόσμο
και ξερά λουλούδια πού ξαναβίζουν, όπως
υπάρχουν κι' άγάπες πού δέν μπορεί νά
τίς μαράνη ο χρόνος...

"Υστερ' από λίγες εβδόμαδες, ή χήρα βα-
ρώνη Σεφόρα Ντ' Άλενχάουζ παντρεύ-
ταν τόν Άνδρέα Ντέ Κάμπ.

ΣΑΡΑ ΕΣΚΙΕ

Απαραίτητον άπόκτημα διά κάθε βιβλιο-
θήκη, εινε τόν έργον τού γυναισιάρχου κ.
Π. Ν. Δημοπούλου, από τόν τίτλον « ΔΗ-
ΜΟΣΙΟΣ ΚΑΙ ΙΔΙΩΤΙΚΟΣ ΒΙΟΣ ΤΩΝ
ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ». Τό συνιστώμεν
ιδιαίτερος εις τούς άναγνώστας μας.

Η ΝΥΧΤΕΡΙΝΗ ΖΩΗ ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ, ΣΤΗ ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ...

(Ένα κοσμοπολιτικό ρεπορτάζ του Παρισινού δημοσιογράφου Κλώντ Βελσέ)

Όσα δέκα το βράδυ, στην πλατεία Πιγκάλ, στην καρδιά της Μονμάρτρες.

Γαλλίσις Ίσκιος έχουν άπλωθι πάνω από τους δρόμους της Μονμάρτρες. Μέσα στην έλαφο αυτή ομίχλη, οι άνθρωποι βαδίζουν άναερα, άθόρυβα, σαν σκιές, σαν πλάσματα άλλου κόσμου. Μά όσο περνάς ή ώρα, τα διάφορα μπάρ ανάβουν τις φωτινές, εκκλόμες τους. Κ' ο δρόμος γεμίζει ξαφνικά από πολύχρωμα φώτα. Οι ανθρωπίδες άρχισαν να κυκλοφορούν—πεταλούδες της νύχτας, σκορπίζοντας γύρω τους το άρωμα των λουλουδιών τους και τη γοητεία των μενιδιών τους...

Οι γυναίκες αυτές προσφέρουν στους διαβάτες μαζί μ' ένα υπουκέτο τριαντάφυλλα ή κόκκινα γαρύφαλλα—πίο κόκκινα και από τα γείλη τους—και την ύπόσχεση μιας έρωτικής εύτυχίας. Πολύς όμως από αυτές, χαρίζουν στους πελάτες και άλλες ήδονές: Τίς κολαμένες ήδονές των τεχνικών παραδείσων: Η συμπληρωτική αυτές βιολέτες, που σχηματίζουν ένα μικρό και κομψό μπουκετάκι, κρύβουν άναμμένα τους ένα γαρτάκι, διπλωμένο στα τέσσερα. Και το γαρτάκι αυτό περιέχει λίγη άσπρη σκόνη—λίγη κοκκαίνη ή ήρωίνη—που έχει τη θαυματουργή ιδιότητα να μεταφέρει τους κουρασμένους, τους άηδιασμένους της ζωής σ' ένα άλλο κόσμο, γεμάτο παραδείσια ύψαμα-τα.

Η ανθρωπίδες της Μονμάρτρες σάς προσφέρουν έρωτα και όνειρα. Η ζωή τους είναι έναρμονισμένη με το σαγηνευτικό μυστήριο που πλανάται στους δρόμους της Μονμάρτρες από της στιγμής που άρχίζουν να σκεπάζονται από γαλάζιους Ίσκιους ή να φωτίζονται από πολύχρωμα λαμπόνια.

Η Λουλού, ένα από τα πιο χαρακτηριστικά μοντέλα του Μονμάρτρες, υού ύποσέθηκε κείνο το βράδυ να με έδηγήσει στα πιο ενδιαφέροντα κέντρα της Μονμάρτρες, στα κέντρα που είναι γνωστά από μερικούς μονάχα αμεμνημένους, από ανθρώπους που χρειάζονται έντονης, συγκλονιστικής συγκινή-

σεις για να άποινάσουν τη νύχτα από το κουρασμένο μυαλό τους.

—Σύμφωνοι, Λουλού, παιδί μου! της άπορήθηκα. Έχω άπώλυτη έμπιστοσύνη στις γνώσεις σου. Έξ' άλλου, και άν ακόμα τα κέντρα, στα όποια θα με έδηγήσεις, δέν είναι τόσο διασκεδαστικά, είμαι βέβαιος...

—Γιά τί πράγμα είσαι βέβαιος; —Ότι δέν πρόκειται να πλίζω κοντά σου!

—Κόλακα! Ψεύτη! Καί ή Λουλού, για να μου δείξει πόσο ήταν θυμωμένη μαζί μου... με φίλησε στο στόμα!

Μεσανύχτα... Η Λουλού με παίρνει από το χέρι και με έδη-

γεί στο «Αμέρικαν Μπάρ», του Φρισκό. Στην πόρτα μάς ύποδέχεται ένας μεγαλοπρεπής θυρωρός, ντυμένος σαν πατριάρχης επί Δικατερίνης της Μεγάλης. Μάς προσαναγορεύει άγγλιστί. Προχωρούμε. Ένας καίτοι ντ' ότέλ μας ύποδέχεται, μιά κλωστορέζις ιταλιστί και μάς παρακαλεί να εταρσετηθούμε να τον άκολουθήσουμε μέσα από ένα στενό διάδρομο, ό οποίος είναι στρωμένος με μβέτι-κο χιόνι. Καί, τέλος, μπαίνουμε σε μιά αίθουσα, που δέν διαφέρει διόλου από τις αίθουσες των μπαρ συστήσουν να το έπισκεφθώ και αυτό.

Η Λουλού, ή άπλοντυμένη Λουλού, κάθεται με ήγεμονική μεγαλοπρέπεια σ' ένα τραπέζι, ανάμεσα σε κυρίες μ' έξωμες έ-

κθέςες και με μαχημένα κολλιά κατά το μάλλον ή ήττον άλβινα. Ρίχνω ένα βλέμμα γύρω μου. Πρώτη έντύπωση: τίποτα το έξαιρετικό, τί άσυνητα φαίνεται ότι τα ίδια συναισθήματα δοκιμάζουν και οι άλλοι πελάτες. Διαβάω στα μάτια τους και οι ώρισμένες κινήσεις του προσώπου τους την άκατανίκητη έπιθυμία να χασιμωρηθούν. Αυτό όμως δέν θα τους εμπόδιση να εκραδούν αύριο μ' ένθουσιασμό στους γνωστούς των για το «Αίσιαν Μπάρ» του Φρισκό και να τους συστήσουν να το έπισκεφθώ και αυτό.

Η τσιγγάνικη όρχήστρα παίζει ένα βάλε του Δουνάβιου. Μιά άμερικανίς, με πρόσωπο ανατολι-στικά βαμμένο, στήνεται από το τραπέζι της, άρνει το πούρι της, που έκανε διαφόρους λογαριασμούς, γράφοντας με το στυλό του στο κάτωπορο τραπέζι, το λο-πλυσίζει. Θεωρώ ένα νέο που καθότανε μόνος σε μιά γωνία και του κύνει, γυμνάζοντας, με υπόκλιμα Λουδοβίκου ΙΕ'.

Η όρχήστρα στήνεται πίσω από λουλούδια, γύνει τους ήχοους μιάς μελαγχολικής μελωδίας. Έχεις την έντυπω-ση ότι βρίσκεσαι μάλλον σ' ένα σαλόνι, παρά σ' ένα κέντρο διασκεδάσεως. Καί τί, κα-τούς λογαριασμούς του, γράφει από την τάση του ένα γυναι-μισια των εκάτον φράνκων, το δίνει το γοιστού, γυρίζει τον κυττάζει στα μάτια. Έκείνη παίρνει το γαρτονίσιμα με μιά άξιοπρεπείσστη κίνηση, γυρίζει και σέβγει...

Παρακολουθώ, με προσοχή, ένα άλλο ζευγάρι—το κλασικό ζευγάρι του μοντέρνου μπάρ. Έκείνη μιά υπερώριμος κυρία, με κίχλι έχειλίζοντα, φορτωμένη κοσμη-ματα. Έκείνος ένας ώριμος, ξανθός έρθβος με μελαγχολικά μάτια και άφρογ υψώμου. Ο ώρι-ώδης τύπος του ζιγκολό. Δέν λα-ζάνει χάν τον κόπο να κρύβη τη γυναική πλίζη πλ το προσκαλεί ή ντάμα του. Στο μεταξύ, ή γοιματολόγός του—ακλόη και άπειρητική, όπως έλοι οι γοιματο-λόγοι του κόσμου—τον κυττάζει κατάματα με λατρεία ή έκστασι. Όταν τα βλέμμά της διαστα-

—Τούς βλέπεις όλους αυτούς; με ρωτά έρωτικά ή Λουλού. Νομίζεις πως έχεις μπρο-στά σου ανθρώπους;

—Μά... ύποθέτω! τραύλισα, παραξενεμέ-νος από την έρώτησή της φίλης μου...

—Νά βγάλεις από το νού σου αυτή την ιδέα. Οι άνθρωποι, που βλέπεις εδώ, είναι σκιές, φαντάσματα... Ταξιδεύουν τώρα άλ-λώς, στον κόσμο των τεχνή-των παραδείσων... Άν τους μιλήσεις, δέν θα σ' άπαντήσουν, γιατί δέν θα σ' άκούσουν... Καί ποιος ο λόγος να πέση προσβολισμός να πέση δίπλα τους δέν θα χά-σουν την απάθειά τους...

—Όστε έλοι αυ-τοί είναι...

—ήρωϊσμένοι, ως

—Όταν τα βλέμμά της διαστα-

ρώνεται, ή ώριός και ξανθός έρθβος χαμογε-λά. Πρέπει ό φτωχός να έργασθι για να κερδίση το φούι του...

Ένας Σκανδιναυός, ένα παιδί των φιδό, με γαλανά νοσταλγικά μάτια, θέλει από μιά ώρα περίπου να προσκαλέση στο τραπέζι μιά γοιτωτική μελαγχρινή, ή όποια κάθεται μό-νη στο άντικρυνό τραπέζι. Μιά γοιστή με-τωδωτή ρόμπα σφίγγει με πάθος τις άλογες μελογοιούμενες γραμμές του σώματός της. Τα μάτια της σπύδολούν. Τα γείλη της εί-νε άνοιγμένα σ' ένα χαμόγελο γεμάτο ύπο-σχέσεις... Ο Σκανδιναυός την κυττάζει με λαχτάρα που μεταβάλλεται σιγά-σιγά σε ά-γωνία... Μά δέν τολμά να την καλέση στο τραπέζι του...

Τέλος, εκείνη, καταλαβαίνοντας ότι ό ξέ-νος αυτός δέν θάπεινε μόνος του το άπα-ρηγτο θάρρος, άποφασίζει να κάνη μιά γε-ναιχοινομαία. Σηκώνεται και πηγαίνει και κάθεται στο τραπέζι του Σκανδιναυού με καταπληκτική φυσικότητα.

—Πώς είστε, αγαπητέ κύριε; τον ρωτά...

—Πάμε, Λουλού! ψυθιρίζω σ' αυτή της φίλης μου. Όμολογώ ότι δέν διασκεδάζω διόλου εδώ μέσα... Πληρώνουμε και φεύ-γουμε...

... Δύο από τα μεσανύχτα... Περνούμε από σκοτεινούς δρόμους. Έξω από ένα ύπο-πο μπάρ, ένας τύπος περισσότερο ύποπτος, με το κασέτο κατεβαμένο ως τη μύτη, και με τα χέρια χωμένα στις τσέπες, περιφέρε-ται ριγώντας κάθε τόσο πλάγια βλέμματα στα πρωταίμα πεζούλια του κέντρου... Κάποιους λογαριασμούς θα έχη να κανονίση ό τύπος αυτός ή με την άπιστη φίλη του ή με κανέναν κακό συνεταίρο, που δέν θα του έδωσε το αντίλογο μερίδιο από μιά άεπιχείρητη που έ-καναν μαζί... Άνοιγουμε το βήμα μας, για κίλο και για κακό...

—Πού με πές τώρα, Λουλού;

—Στο «Καζανόβας».

Το μπάρ αυτό, κέντρο όργιων και γλεν-τιού, βρίσκεται δυο βήματα μακριά από το... κυνητήριο της Μονμάρτρες. Οι μεθυσμένοι πελάτες, που βγαίνουν από το καπνιστήρια αυτό κατά τα χαράματα, μπορούν να φιλο-σοφίσουν επί της ματαιότητας των έργο-σμων, γιατί το πρώτο πράγμα που ό αντι-κρίσουν τα θάλα τους βλέμματα θα είναι οι σταυροί του νεκροταφείου!

Ο «Καζανόβας» είναι ένα μπάρ πολυτελέ-στατο! Πάτωμα στρωμένο με βαρύτιμα χα-λί, τοίχοι σκεπασμένοι από ταμπλώ αξίας. Περιβάλλον ήρεμο, εύγενικό, άριστοκρατικό. Τα κουβέρτα λαμπρόνια σκορπίζουν ένα φως δειλό και διακριτικό. Η όρχήστρα, κρυμμένη πίσω από λουλούδια, γύνει τους ήχοους μιάς μελαγχολικής μελωδίας. Έχεις την έντυπω-ση ότι βρίσκεσαι μάλλον σ' ένα σαλόνι, παρά σ' ένα κέντρο διασκεδάσεως. Καί τί, κα-τούς λογαριασμούς του, γράφει από την τάση του ένα γυναι-μισια των εκάτον φράνκων, το δίνει το γοιστού, γυρίζει τον κυττάζει στα μάτια. Έκείνη παίρνει το γαρτονίσιμα με μιά άξιοπρεπείσστη κίνηση, γυρίζει και σέβγει...

Παρακολουθώ, με προσοχή, ένα άλλο ζευγάρι—το κλασικό ζευγάρι του μοντέρνου μπάρ. Έκείνη μιά υπερώριμος κυρία, με κίχλι έχειλίζοντα, φορτωμένη κοσμη-ματα. Έκείνος ένας ώριμος, ξανθός έρθβος με μελαγχολικά μάτια και άφρογ υψώμου. Ο ώρι-ώδης τύπος του ζιγκολό. Δέν λα-ζάνει χάν τον κόπο να κρύβη τη γυναική πλίζη πλ το προσκαλεί ή ντάμα του. Στο μεταξύ, ή γοιματολόγός του—ακλόη και άπειρητική, όπως έλοι οι γοιματο-λόγοι του κόσμου—τον κυττάζει κατάματα με λατρεία ή έκστασι. Όταν τα βλέμμά της διαστα-

—Τούς βλέπεις όλους αυτούς; με ρωτά έρωτικά ή Λουλού. Νομίζεις πως έχεις μπρο-στά σου ανθρώπους;

—Μά... ύποθέτω! τραύλισα, παραξενεμέ-νος από την έρώτησή της φίλης μου...

—Νά βγάλεις από το νού σου αυτή την ιδέα. Οι άνθρωποι, που βλέπεις εδώ, είναι σκιές, φαντάσματα... Ταξιδεύουν τώρα άλ-λώς, στον κόσμο των τεχνή-των παραδείσων... Άν τους μιλήσεις, δέν θα σ' άπαντήσουν, γιατί δέν θα σ' άκούσουν... Καί ποιος ο λόγος να πέση προσβολισμός να πέση δίπλα τους δέν θα χά-σουν την απάθειά τους...

—Όστε έλοι αυ-τοί είναι...

—ήρωϊσμένοι, ως

—Όταν τα βλέμμά της διαστα-

—Τούς βλέπεις όλους αυτούς; με ρωτά έρωτικά ή Λουλού. Νομίζεις πως έχεις μπρο-στά σου ανθρώπους;

—Μά... ύποθέτω! τραύλισα, παραξενεμέ-νος από την έρώτησή της φίλης μου...

—Νά βγάλεις από το νού σου αυτή την ιδέα. Οι άνθρωποι, που βλέπεις εδώ, είναι σκιές, φαντάσματα... Ταξιδεύουν τώρα άλ-λώς, στον κόσμο των τεχνή-των παραδείσων... Άν τους μιλήσεις, δέν θα σ' άπαντήσουν, γιατί δέν θα σ' άκούσουν... Καί ποιος ο λόγος να πέση προσβολισμός να πέση δίπλα τους δέν θα χά-σουν την απάθειά τους...

—Όστε έλοι αυ-τοί είναι...

—ήρωϊσμένοι, ως

—Όταν τα βλέμμά της διαστα-

ΤΑ ΑΠΙΣΤΕΥΤΑ

ΘΑΥΜΑΤΑ ΜΑΚΡΟΒΙΟΤΗΤΟΣ

Πολλά παραδείγματα μακροβιότητας άνα-φέρονται από την ιστορία.

Ο άρχαίος Έλληνας φιλόσοφος Ζήνων έζη-σε 102 έτη, ό Δημόκριτος 104, ό Ίπποκρά-της 99, ό Πλάτων 82, ό Ίσραράτης 98, ό διδάσκαλος του Γοργίας, ό σοφιστής, 107 και ό Διογένης 90.

Άπ' αυτούς, ό Ζήνων, και ό Δημόκριτος, άν δέν πέθαιναν από βίαια θάνατο, θα ζού-σαν πολλά χρόνια ακόμα.

Ο Σοφοκλής έζησε 95 έτη, και στην ή-λικία αυτή έδωκε είλε δι- σε τέτοια θα-λερότητα και διάγνωση πνευματική, ώστε ν' απαγγέλλη, σε δημόσιες συναθροίσεις, κομ-μάτια από την περίφημη τραγωδία του «Οι-δίπους Τύραννος».

Άλλά και ό Πίνδαρος, ό όποιος έζησε 84 έτη και ό Σιμωνίδης, ό όποιος έφτασε τα 90, διατήρησαν μέχρι τέλους της ζωής των την ίδια ζωηρότητα πνεύματος.

Το 1840, στη βόρεια Αμερική, που τότε είχε πληθυσμό 17 εκατομμύρια μόνον, από τα όποια τα 2 εκατομμύρια ήταν μαύροι, ύ-πάρχαν 791 λευκοί, οι όποιοι είχαν ξεπερά-σει την ηλικία των 100 έτών. Μεταξύ αυτών των μαύρων, των όποιων ό άριθμός ήταν σχε-τικός ελάχιστος, ευρέθησαν 1980, οι όποιοι είχαν φθάσει τα 90 έτη.

Στην ίδια χώρα, το 1855, πέθαναν σκαρί-τα-τρείς γέροι, οι όποιοι είχαν περάσει τα εκατό χρόνια. Άπ' αυτούς ένας ήταν 110 έτών, μιά μαύρη 120 και ένας άσπρος 130!

Στα νεότερα χρόνια ένας Γάλλος, Λαχέρ, άναμώμενος, παντρεύτηκε... 70 έτών, από-χτησε πέντε παιδιά ι' έζησε 120 έτη.

Περίφημος υπήρξε και ό Γάλλος Πον-γκυ, στρατιώτης μέρα, π' πείλητα του χρό-νια κι' έπειτα εργάτης. Ο Πονγκυ έζησε 144 έτη. Οχτώ δε ήμίσε πριν πεθάνει, δια-τέρεσε πεζός ένα διάστημα 15 λευρών, πη-γαίνοντας να βρει δουλειά.

Ο άδανός νοσητέρας, ο οποίος γ' παν ρε-τήκε 111 έτών και πέθανε, αφού έφτασε αί-σιος τα 146.

Ο γωρικός Θωμάς Πάρρς, ήταν ζωοτέ-τος και εργατικώτατος μέχρι τα 142 έ-νια του Πέθανε δε 152 έτών.

Επί το πλείστον... Έρχονται εδώ να κάνουν μιά ένδει σ' ένα άριστοκρατικό περιβάλλον, κατά τον ίδιο τρόπο που εδ' πηγαίνει στο καφεείο να πάρεσ ένα ποτό...

—Τούς βλέπεις όλους αυτούς; με ρωτά έρωτικά ή Λουλού. Νομίζεις πως έχεις μπρο-στά σου ανθρώπους;

—Μά... ύποθέτω! τραύλισα, παραξενεμέ-νος από την έρώτησή της φίλης μου...

—Νά βγάλεις από το νού σου αυτή την ιδέα. Οι άνθρωποι, που βλέπεις εδώ, είναι σκιές, φαντάσματα... Ταξιδεύουν τώρα άλ-λώς, στον κόσμο των τεχνή-των παραδείσων... Άν τους μιλήσεις, δέν θα σ' άπαντήσουν, γιατί δέν θα σ' άκούσουν... Καί ποιος ο λόγος να πέση προσβολισμός να πέση δίπλα τους δέν θα χά-σουν την απάθειά τους...

—Όστε έλοι αυ-τοί είναι...

—ήρωϊσμένοι, ως

—Όταν τα βλέμμά της διαστα-

—Τούς βλέπεις όλους αυτούς; με ρωτά έρωτικά ή Λουλού. Νομίζεις πως έχεις μπρο-στά σου ανθρώπους;

—Μά... ύποθέτω! τραύλισα, παραξενεμέ-νος από την έρώτησή της φίλης μου...

—Νά βγάλεις από το νού σου αυτή την ιδέα. Οι άνθρωποι, που βλέπεις εδώ, είναι σκιές, φαντάσματα... Ταξιδεύουν τώρα άλ-λώς, στον κόσμο των τεχνή-των παραδείσων... Άν τους μιλήσεις, δέν θα σ' άπαντήσουν, γιατί δέν θα σ' άκούσουν... Καί ποιος ο λόγος να πέση προσβολισμός να πέση δίπλα τους δέν θα χά-σουν την απάθειά τους...

—Όστε έλοι αυ-τοί είναι...

—ήρωϊσμένοι, ως

ΧΑΡΙΤ ΤΩΝ ΑΝΑΜΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ ΣΑΣ

Οι έπιθυμούντες να συμβουλευθώ τον Ιατρόν των «Παναθηναίων», πρέπει να γράφουν στον φακέλλο των έπιστολών τη φράση: «ΕΙΣ ΤΟΝ Ι Α Τ Ρ Ο Ν», και να ύπογράφουν με ψευδώνυμο.

Κ ά π ο ι ο ν, έ ν τ α υ θ ύ α. — Αύτο που αναφέρετε ως πάθησιν είναι άπλώς μιά άνα-τομική άνωμαλία εκ γενετής και όχι πάθη-σις. Μπορεί όμως να γίνη άπορμή παθήσεων και ένοχλήσεων σοβαρών εις πύσαν στιγμήν. Πάντως δέν μπορεί να προκαλέση άνικανότη-τα, όπως φοβείσθε. Η μόνη θεραπεία είναι ή μικρά εγχείρησις της περιτομής, την όποιαν και σάς συνιστώ να άποφασίσετε χωρίς κα-νέναν φόβον, διότι είναι τελείως άκίνδυνος.

Α. Ο. Π ε ρ ο υ α ι α. — Πάσχετε από κυ-νήν μορφήν «Ουρτικάριας», όπως την έξουει όλος ό κόσμος. Προσέξτε πού ή ποιή ώρι-σμένα φαγητά ή φάρμακα σάς πειράζουν και προκαλούν το φαινόμενο αυτό της άνασφα-λίας, για να τ' άποφύγετε εις το μέλλον. Κανένα μέσον ριζικής θεραπείας δέν ύπαρ-χει. Άποφύγετε κατ' άρχην τα παστά και τα θαλασσινά (γαρίδες, αστακούς, κ.λ.π.) Κα-ταπολεμήσατε την δυσκοιλιότητα. Ο φάρ-μακο σάς συνιστώ να δοκιμάσητε το Phyl-actone εις cachets.

Κ λ ε ο μ έ ν η ν, Κ ά ρ ο ν. — Τό φαινέ-μενον αυτό που περιγράφετε, άνομώζει ή ια-τρική σύνδρομο ατών ιατμενών μυσών. Συ-γγα' είναι εκδήλωσις παλαιάς μολύνσεως υδρ-κής, καί τέτοιον δε φοβόμαι πως συμβαί-νει: νι σε σάς, από την όλην περιγραφήν σας. Κ ά ή θ ή κάμετε να πρὸβήτε πρωτίστως σέ υ-π' έξέτασι του αίματος σας κατά Wassér-mann. Εάν και έψ' όσον άποκλεισθί ή ει-δική μόλυνσις, να ύποβληθήτε εις εξέτασιν από παθολόγον ιατρόν με καταμετρήσιν της άρτηριοπίσεώς σας και έρευναν της λειτουρ-γίας των νεφρών. Μή γάνετε καμὸν.

Ν ι κ ό λ. Α ά ρ ι σ τ ο ν. — Παρατήρησα-τε επανειλημμένως αίμα στα πτύελά σας και κάθε φορά λέγατε «δὲ βαρύνεται!» και εξα-κολούθουσατε να πλίζετε φούτ-μωλ. Άξιολογώκατος άμεσημνησία, όπως και ό υπερβο-λικός φόβος μερικών. Πρέπει το ταχύτερον να ύποβληθήτε εις ιατρικὴν εξέτασιν... από πα-θολόγον της πόλεώς σας. Καί πός Θεός, έν τώ μεταξύ σταματήσατε άπολύτως το σ' ύπομωλ και κάθε είδος σπορ.

Π ε ρ ο σ σ ι κ ή, Α μ α ρ ο υ σ τ ο ν. — Έ'νε πολύ δύσκολο να εξαλειφώθουν έξ άποστάσεως τα αίτια που προκαλούν αυτές τις εκκλόμε-σας, έψ' όσον, όπως λέτε, καθ' όλη τα άλλα είδη άπολύτως ύγιης. Ίσως να όφείλονται εις την άναμικήν, όπως συμβαίνει συχνά. Στην περίπτωση αυτήν μια καλή τονωτική δίαιτα με καταλληλή φαρμακευτική θερα-πεία μπορεί να διορθώση την κατάσταση. Πάντως με ιατρική εξέταση επιβάλλεται. Περσά ε. άν θέλετε, να σάς δώ (δίδ. Κατα-κούτρινος 12).

Ν ε υ ρ α σ θ ε ν ι κ ό ν, Α ν σ τ ο υ γ ό ς ή ια-τρική σίμερα δέν διαθέτει άκόμη κανένα ά-σφαλές κριτήριο για να ύποσέση ν' άποφαι-νή πότε και κατόπιν ποίας και πόσης θερα-πείας ενδεά ασθενής, πάσαν από την νόσον, που αναφέρετε, μπορεί να όσωρή ή ριζικώς θεραπευμένος, ώστε να μη έχει πλέον αναγ-νήν άλλης θεραπείας. Αυτή είναι ή θεωρη-τική άποψη, αφού έπιμένετε να την έρεπετε. Πρακτικώς όμως, κατόπιν ώρισμένης θερα-πείας και επί τη βάσει ώρισμένων ενδείξεων και προσποθέσεων, μπορεί ένας γιατρός να σάς επιτρέψη τον γάμο με βεβαιότητα, σχε-δόν ότι και ή σύζυγός σας δέν θα μολυνθί και παιδιά ύγιή ή ά-ποκτήσετε. Πειθαρχήσατε στην θεραπεία γιατί σας έλπιώ να είτε ειδικός... και μη είστε τόσο... άνομος... νόστης.

—Όχι, είχα ιστώ! άποκρίθηκα, κουνώ τα; μελαγχολία εις το κεφάλι μου.

GLAUDE VINCHILE

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΣ ΤΟΥ ΛΟΝΔΙΝΟΥ

“Ένας άνθρωπος πού αναστατώνει την άγγλική πρωτεύουσα, Σοφός και παντοδύναμος, Γόης και μαγνητιστής. “Όπου οι γιατροί τὰ έχουν χαμένα. “Η κόρη του. Πώς την άποχτησε, Σύζυγος της... Σελήνης! Τί είπε στους δημοσιογράφους. Τό μυστήριο της ζωής του κ.τ.λ. κ.τ.λ.”

ΟΙ Άγγλοι δημοσιογράφοι έχουν σκανδαλισθή τον τελευταίο καιρό με τον «Μυστηριώδη Άνθρωπο των Άποδαθρών», όπως τον λένε, ένα άτομο δηλαδή πραγματικά μυστηριώδες και... θαυματουργό. Οι πιο επιτήδειοι ρεπόρτερς έχουν εξαπολύσει, εδώ και μήνες, ξωπίσω του προσπαθώντας ν' ανακαλύψουν το μυστικό της ζωής του, το παρελθόν του, τίποτε, μάλιστα πάντων πού να ρίξει φως στο στήριο της προσωπικότητός του.

Καταλήξανε ακόμα να ζητήσουν και τη βοήθεια της Σκότλαντ Γιάρντ, η οποία διέθεσε, για τον ίδιο σκοπό, αρκετούς δασαρχικούς ντετέκτιβς. Μά ούτε κι αυτοί μπόρεσαν ν' ανακαλύψουν περισσότερα πράγματα, από όσα λέει ο ίδιος ο μυστηριώδης θαυματουργός των αποδαθρών. “Ότι δηλαδή ονομάζεται Σάιντ Όρμος, κι' ότι κατοικεί στον άριθμό 55 της οδού Λούσιντον, στη συνοικία Μπαϊνγούουότερ. Έ'νε, προσθέτει, οικονομικώς ανεξάρτητος, με αρκετές καταθέσεις στην Τράπεζα, χάρις στις οποίες έχει εξησφαλμένη τη συντήρησή του, χωρίς να βρίσκεται στην ανάγκη να δουλεύει για να κερδίσει το ψωμί του. Περισσότερα πράγματα δεν είναι υποχρεωμένος να εξηγήσει στην αστυνομία, η οποία πάλιν δεν έχει δικαίωμα να τον ενοχλή, ύστερ' απ' τις πληροφορίες αυτές, πού της έδωσε μόνος του και τις οποίες απέδειξε με επίσημα έγγραφα.

Οι δημοσιογράφοι όμως — μια δημοσία ιδιόκληρη ρεπόρτερς — τιν παρακολουθούν νύχτα-μέρα, και παρακινούν τον θύο να μιλήσει, μόνον τις νύχτες έ'τσι απ' το σπίτι του, και, το μόνο πού βλέπουν είναι ο Σάιντ Όρμος ξεκινάει κάθε πρωί από το σπίτι του, πηγαίνει στις αποβάθρες, και περνάει εκεί όλη την ημέρα του. Έκεί δέχεται κάθε άνθρωπο πού θέλ' ζητήσει τη συνδρομή του, την οποία παρέχει πρόθυμα κι' αποτελεσματικά, σ' αρρώστους, σ' δυστυχισμένους, σ' απελπισμένους, σ' ανέργους κ. λ. π. Τη συνδρομή του δίνει αμέσως — και τούτο που σκανδαλίζει τους Λονδρέζους δημοσιογράφους — την παρέχει μ' έναν τρόπο παράδοξο.

Έχει γίνει έτσι δημοφιλέστατος. Έκκοντοντάδες δυστυχισμένοι άνθρωποι, όλων των κοινωνικών τάξεων και όλων των ηλικιών, μαζεύονται καθημερινώς γύρω του. Άλλοι για να του ζητήσουν να τους γιατρέψει από διάφορες αρρώστιες, κι' άλλοι απλώς και μόνο για να τον ακούουν να μιλάει. Κιούε της ύψλης αξιοσπουδαιότητας του Λονδίνου δεν σπαταλούν να καταφεύγουν σ' αυτόν και να ναυαγούν σ' ένα απ' τα μετέωρα πώδεκα έστια των τωναποδαθρών, για να έχουν την ευκαιρία να ζήσουν τη συμβουλή του, ή την αλήθ' συνδρομή του.

Κάθε τόσο οι δημοσιογράφοι τον πλησιάζουν, του ζητούν συνέντευξη και τον ρωτάνε για το παρελθόν του και για το μυστικό της ύπερφυσικής του δυνάμεως, με την οποία δίνει θάρρος στους απελπισμένους, βρσκει δουλειές στους ανέργους και γιατρεύει τους αρρώστους. Και ο Σάιντ Όρμος απαντάει στερεοτύπως:

— Ταξίδεψα πολύ.

— Στάς Ινδίες πήγατε.

— Έχω γυρίσει όλη τη γη.

Μελέτησα πολύ και τα βιβλία και τη ζωή. Σ' αυτό έγκειται η δύναμής μου.

Άλλες φορές έπληγαν διάφοροι γιατροί, μερικά μάλιστα από τους κορυφαίους του Λονδίνου, για να κουνεντιάσουν μαζί του. Και εξακρίβωσαν κι' αυτοί ότι έχει πραγματικές ιατρικές γνώσεις. Δεν υπάσχει αρρώστεια, δεν υπάρχει ιατρικό ζήτημα, πού να μην κατέχει στην εντέλεια. Διαπρατείει ευχάριστα κουνεντιάσανε μαζί του, και έμεναν κατόπληκτοι από τη σοφία του.

Σε κανέναν όμως δεν έννοει να αποκαλύψει το μυστικό του. Ο άνθρωπος αυτός, ούτε να φανερώσει την πραγματική του ταυτότητα. Καμιά φορά μάλιστα, όταν τον πολυπειζούν με τις ερωτήσεις τους, απαντάει μ' ένα αινιγματικό γλαμόγελο:

— Έμειν' ένας Εύρωπαίος ρακίρης!

Και είναι πραγματικά ένας ρακίρης. Έ'νε υπνωτιστής, μαγνητιστής, μάγος, χειρομάντης, άστρολόγος. Μπορεί σ' όποιονδήποτε παρουσιασθή απροστά του με το εϊπή το παρελθόν του, είτε δια-

βάζοντας τις γραμμές της παλάμης του, είτε απλώς κυττάζοντάς τον μερικά λεπτά της ώρας στο πρόσωπο.

Μερικές φορές υπνωτίζει όλους μαζί τους άκροατές του, πάνω από εκατό πρόσωπα, και τους έβαλε να κάνουν διάφορες κινήσεις, είτε ομαδικά, είτε χωριστά, κατ' άτομον. Άλλοτε μαγνητίζει πρόσωπα σωματώτατα, με ανώτερη θέσι στην κοινωνία, και τα έβαζει να κάνουν τις πιο κομικές κινήσεις.

Ο μυστηριώδης αυτός θαυματουργός έχει κι' ένα σύντροφο και βοηθό, μια νέα δεκαχρόνη έτών, πού την λένε Βιολέττα. Ο Σάιντ Όρμος την ένοιάζει κόρη του και βεβαίως, ότι 'ένε πραγματικά παιδί του, το όποιον απέχτησε με σύζυγό του... τη Σελήνη!

Η Βιολέττα τον λέει πατέρα της και δεν έχει άλλον συγγενή, εκτός απ' αυτόν στον κόσμο. Η νέα αυτή είναι το τηλεπαθητικό του μόντιουμ. Η ψυχική επικοινωνία μεταξύ των δύο τους είναι καταπληκτική.

Ένας δημοσιογράφος, πηγαίνοντας να πάρη συνέντευξη, πρό ημερών με τον μυστηριώδη θαυματουργό του Λονδίνου, έκανε το εξής πειροεργότατο πείραμα:

Κουνεντιάσε με την Βιολέττα επί είκοσι λεπτά της ώρας, και σ' έλο τη διάκριση αυτό, ο Σάιντ Όρμος είχε πει και είχε σταλή σ' απόσταση εκατό μέτρων, μακριά τους. “Όταν τελειώσανε την κουνέντια, ενώ η Βιολέττα έμενε στη θέση της, ο δημοσιογράφος πήγε κοντά στον Όρμο, ο οποίος του επανέλαβε, επί λέξει,

“Όλοι οι άνθρωποι πού τὰ λόγια δηλαδή πού είχε εϊπή ο ρεπόρτερ και τὰ λόγια της Βιολέττας, ο ίδιος δημοσιογράφος άνακλυψε, μια μέρα, έναν γέρο Μουσουλμάνο, ο οποίος γνώρισε τον Σάιντ Όρμο, πού πολλών έτών στο ανατολικό διάστημα των Ινδιών. Ο Μουσουλμάνος αυτός διηγήθηκε διάφορα θαύματα, πού όποιος είχε κάνει εκεί ο Εύρωπαίος ρακίρης.

Μια μέρα, π. γ., έ'ω από τη μεγάλη μουσουλμανική τζαμί πού Πουόνταμ, κοίτονταν έτοιμοί να πέντε ναύτες, με δυνάμει παρ'ετο και παραλήρημα. Νόησαν κι' Εύρωπαίοι γιατροί πήγαν και τους έδωσαν, με κανείς δέν μάλιστα, ήρμόνο να τους κάμει καλά, να τους δειχθήσθ' τι άρρώστεια είχαν.

Στο τέλος, ο έμιας του έταυτο σκέφτηκε να φωνάξει τον Σάιντ Όρμο, ο οποίος μόλις έφτασε στο τόπο, άκούρησε τα λόγια του πάνω στους πέντε ναύτες, κυττάζοντάς τους τον έναν μετ' τον άλλον. Σε δυο-τρία λεπτά της ώρας και οι πέντε ναύτες σκώθηκαν κι' άρχισαν να περπατούν και να μιλούν σαν να ήταν τίποτα. Έχγαν γιγαστική τελειότητα.

Ένας άλλος δημοσιογράφος, πού τυχερώς από τους συνδέσεις του, κατορώθησε μια μέρα, πού βεήκε τον Σάιντ Όρμο στις καλές του, να του άποσπάσει, επί τέλους, λίγα λόγια.

— Γιατρέψω, του είπε, τον άνθρωπο με άποσωπική, μαγνητισμόν, με τον όποιο ανάσω τον άποστασά του όργανισμός του. Έκτός όμως απ' τους αρρώστους, καταφεύγουν οι νέοι και άνθρωποι δυστυχισμένοι, άνηγοι, φτωχοί, άπένταροι κι' απελπισμένοι πού έχουν ήσται το ήθικό τους. Κι' αυτούς τον έπαυω, με τον ίδιο τρόπο.

...“Ηρθαν επίσης σε μένα άνθρωποι άνεργοι, πού νοιάζαν άνηγες, ζητώντας δουλειά. Εδώ κι' εκεί, γωρίς να βρίσκουν δουλειά, λέω, να ζητήσουν δουλειά με άοισμένη ήμερα και όσα τ' έδωκάδες. Και έλοι, με τη συμβουλή μου, επινυγγάνουν εύνοια θαστα. Εξέρετε δέ γιατί; γιατί έθε άνθρωπος, με άοισμένη όση της έδωκάδες βρίσκειται επί ακυή της ζωικήςότητός του. Το μυαλό του έχει περισσότερα άγνεια, ή ψυχή του είναι πιο άγνη, ή όργανισμός του άκωστή. Κάποις σ' έλα αυτά ο άνθρωπος έξασκει την όση από ένα έ'νε μισό ή μεγάλη γοητεία και επίβολής στους δυνους του. Άν λοιπόν, την όσα εκείνη, προσεσκή σε πέντε δέκα άνθρωπους ζητώντας δουλειά, κάποις απ' αυτούς θα του την δώσουν.

Έτσι, εξήγησε, με λίγα λόγια, ο Εύρωπαίος Φακίρης το μυστικό της συνδρομής, πού δίνει στους συνανθρώπους του.

Ο ΡΟΛΑΝΔΟΣ ΚΑΙ Η ΩΡΑΙΑ ΩΝΤ

Ο ΡΟΛΑΝΔΟΣ ΚΑΙ Η ΩΡΑΙΑ ΩΝΤ

Ασ' διηγήθουμε σήμερα τη θλιβερή ιστορία τού έρωτός του Ρολάνδου, τού θρυλικού αυτού παλληκαριού πού πολέμησε σαν λεοντάρι, πριν από ένα χιόνισα χρόνια, για τη δόξα του μεγάλου αυτοκράτορα Καρλομάγνου και της Βιέννης, της ωραίας Ωντ, ανιψιάς του δουκάς της Βιέννης Ζιράρ.

Ένα χιόνισα χρόνια πέρασαν από την εποχή πού οι άγιοι αυτοί έρασαν ένωσαν τις πύλες τους να χτυπούν με τον ίδιο έρωτισμό παλμό. Μά το άρωμα της αγάπης τους άπαιρείται ακόμα ζωηρό. Γιατί ή αγάπη πού στάθηκε πιο ισχυρή και από το θάνατο, πού χτυπάει και από το χρόνο...

Τον καιρό εκείνο, ο αυτοκράτωρ Καρλομάγνος έ'γε διηγήσει τα φουστὰ του κάτω από τα τείχη της Βιέννης. Ο αυτοκράτωρ ήταν βαρύνοντας με πολυαρχολικός. Δέν ήθελε να κινή αυτόν τον πόλεμο, επειδή οι ένωσανιστάς της Βιέννης, ο δούξ Ζιράρ και η ανιψιά της Ωντ, έ'σαν άλλοτε, πολλά χρόνια, την αλή του, και τους θεωρούσε σαν παιδιά του. Άφού όμως εκείνοι τον προκάλεσαν πάλιν ήταν υποχρεωμένος να στήριξη και τους να έπλα εναντίον τους.

Παρά ιδιόκληρα χρόνια βραστούσε ή πολιτική της Βιέννης από τον Καρλομάγνο, γιατί καλώς αυτή ήταν καλή άπορρωμένη. Είχε πάλι πρόφαση, άφου τον έρω και οι στρατιώτες τού Ζιράρ ήταν όλοι τους λεοντοκάρδα παλληκάρια. Και ο Όλιβιέ, πού παντός, ο άνεμος τού Ζιράρ, έξωριζε ανάμεσα σ' έλους τους άλλους με τη γεννιότητα και με τη περσότητα του. Αυτός μονάχα έκανε για έκατο παλληκάρια...

Μια μέρα, ο Ρολάνδος, ο πρωτοπαλλήκαρος τού Καρλομάγνου συναντήθηκε κάτω από τα τείχη της πολιορκημένης πόλεως, με μια νέα, πού καθόταν σε μια πέτρα και φωνιότανε βλαστήσει σε ρεμδαχμούς. Η σεμνή άωροσύνη αυτής της νέας έκανε την καρδιά τού Ρολάνδου να χτυπήσει δυνατά. Και το παλληκάρι, πεινώντας θάρρος από το ήρεμο ύψος της νεανίας, εκείνης κοπέλλας την πλέριασε και ήρμιζε. Έκείνη τού άποκρίθηκε, χαμηλώνοντας τα μάτια... Καταλήθονταν και οι δύο πού δέν έκαναν καλά να μιλούν με τόση άνεση. Άφού ο καθένας τους άνηκε σε διαφορετικές παρατάξεις. “Όστόσο, ή συμπάθεια πού ένωσαν οι ένας για τον άλλον, ή πού πού δυνατή από τη λογική. Και από τη παρτίδα αυτή δέν άόγησε να γεννηθή ένας ανείστος έρωτας.

Τι έκόλουθε μέρες, ο Ρολάνδος και ή αν συναντήθηκαν και πάλι στο ίδιο μέρος. Δέν ήσαν τίποτα ο ένας για τη ζωή τού άλλου. Αυτό όμως δέν τους ενδιέφερε τίποτα. Το μόνο πού ήθελαν να ξέρουν, ήταν πώς άναμνησσαν, άδιαφορώντας για το άκωμα μίσος πού γωριζε τις δύο παρατάξεις τους... Και ήσαν εύθυμοί... Γι' αυτό, δέν υπήρχε στον κόσμο τίποτ' άλλο πού πού άπό την αγάπη τους.

Στο μεταξύ, ή πολιορκία συνεχίζονταν. Τραβούσε μάλιστα τόσο μακρός, ώστε οι άρχηγοί των δύο αντίπαλων στρατευμάτων, ο Καρλομάγνος και ο Ζιράρ, συμφωνήσανε να έλθουν να μοναχίζονταν τα δυο καλύτερα παλληκάρια τους. “Αν έβγαίνε νικητής ο έπ'ότις τού Καρλομάγνου, ο Ζιράρ έπρεπε να παραδώσει τα κλειδιά της Βιέννης. “Αν όμως νικούσε ο έπ'ότις τού Ζιράρ, ο Καρλομάγνος ήσαν υποχρεωμένος να λύση την πολιορκία.

Της πόλεως και να φύγει από κείνα τα μέρη. Ο έπ'ότις, πού ώρισε ο Καρλομάγνος γι' αυτή την μοναχία, ήταν ο Ρολάνδος. Και ο έπ'ότις τού Ζιράρ ήταν ο Όλιβιέ.

Τότε μονάχα ή Ωντ, — έτσι λεγόταν ή γλυκεία νέα πού είχε έρωτευθή το Ρολάνδο, — τότε, λοιπόν, μονάχα ή Ωντ έμαθε τ' όνομα τού αγαπημένου της, τού έχθρου, πού της ήταν περισσότερος προσφιής και από το φως των ματιών, τού ανθρώπου πού θα μοναχίζονταν την έπομένη μέχρι θανάτου με τον Όλιβιέ... με τον άδελφό της. Γιατί, αληθινά, ο Όλιβιέ το πρωτοπαλλήκαρο τού Ζιράρ, ήταν άδελφός της Ωντ!

Τη νύχτα εκείνη, ή Ωντ την πέρασε κλαίγοντας και θρηνηλώνοντας, χωρίς να ξέρει για τίνας τη ζωή να παρακαλέσει το θεό! για τη ζωή τού άδελφού της ή τού αγαπημένου της!...

Την άλλη μέρα το πρωί, οι στρατιώτες τού Ζιράρ είχαν παραταχθή πάνω στα τείχη της Βιέννης ενώ τα στρατεύματα τού Καρλομάγνου ήσαν και αυτά άρπάζονταν αντίκρου.

Η Ωντ στεκότανε δίπλα τού Ζιράρ, με ύψους κοκκινισμένα από τα δάκρυα. Και κανείς απ' όσους την έβλεπαν δέν μπορούσε να καταλάβη ότι τα δάκρυα πού έτραχαν μάγουλά της δέν ήσαν μονάχα για τον άδελφό της, τον Όλιβιέ, αλλά και για τον έχθρο του, τον αντίπαλό του μέχρι θανάτου...

Σε λίγο μετ' αλλήλλη αντίχρησε και οι δύο έπ'ότις άρχισαν τη μοναχία, μέσα σε βαθεία σιωπή.

Ήσαν και οι δύο γενναίοι, άτρόμαχοι και δυνατοί. Μοναχίζονταν πολλή ώρα τώρα, με κανείς από τους εύγενείς και τους στρατιώτες πού τους παρακολουθούσαν, δέν θα μπορούσε να πη ποιος απ' τους δύο θα έβγαίνε, στο τέλος, νικητής, επειδή ήσαν και οι δύο ισόπαλοι.

Και τότε ή Ωντ, στην άπελπισία της, παρακάλεσε με πάθος το θεό να δειχθή αυτήν για θυσία, άφού νεαρότατη ένα θύμα. Μήπως ή μπορούσε να ήσται άν έμενε νεκρή στο πεδίο ο Όλιβιέ, ο αγαπημένος της άδελφός; Και τί θα την ήθελε πειθ' τη ζωή αν σκοτωνότανε ο Ρολάνδος, ο γλυκός άρραβωνιστικός της;

Η Ωντ παρακάλεσε με τόση δύναμη το

“ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ,,
Έβδομαδιαία
Φιλολογική Έπιδείωρησις

Γραφεία: ΣΤΟΑ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ
Διευθυντής: Ν. ΚΑΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ, 48ος
Άλκαμείωνος 127.
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 4
Όροι συνδρομής:

Έσωτερικού: Έτησία Δρχ. 200
Εξωτερικού: Έξάμηνος Δρχ. 100
Διάρκεια 6

Αι έπιστολαί και τα έμβόλια πού έπεί να στέλλονται ως εξής: Αι άθηναις περιοδικοί «Παναθηναίαις», Αθήνας.

Τα «Παναθηναίαις» άναρτουν απ' άποσπασμα καθ' όλην την Αμερική διά την κατά φύλλον πώλησιν υπό της Έταιρείας ΑΘΗΝΣ NEWS AGENCY.

(308—310 West 58 th Street)
NEW YORK CITY
εις την όποιαν δέον ν' απευθύνονται οι ενδιαφερόμενοι.

Έτος Α'. Άριθμ.φύλλου 40
Κυριακή 24 Σεπτεμβρίου
1933

Θεό να λυπηθή και τα δύο παλληκάρια, ώστε ή προσευχή της άθώας κοπέλλας εισακούσσηκε...

Εμφανικά, ο Ρολάνδος και ο Όλιβιέ πέταξαν γάμω τις πανοπλίες τους, σαν να ήσαν συνεννοημένοι και άγκαλιάστηκαν, κάνοντας όμοιο πως θα ήσαν άχώριστοι φίλοι ως ότου να κλείσουν τα μάτια τους. Ένας άγγελος έξ ούρανού είχε κατέβη για να τους έμμενέση αυτή τη γενναία γεροντομιά.

Τ' άδελφωμένο πρόσωπο της Ωντ φωτίστηκε τότε από γαλή. Οι στρατιώτες και των δύο παρατάξεων πέταξαν και αυτοί κατ'αρχάς τα έπλα τους και άγκαλιάστηκαν σαν άδελφια, κλαίγοντας από συγκίνηση για το θαύμα πού έγινε. Η πύλες της Βιέννης άνοίξαν από τότε διάπλατες, για να υποδεχτούν τον Καρλομάγνο, όγι σαν κατακτητή, αλλά σαν φιλοξενούμενο. Και ο Ζιράρ έκλεισε ειρήνη με τον Καρλομάγνο, έπισημαρίζοντας το εύχάριστο αυτό γεγονός με τους άρραβωνες τού Ρολάνδου με την Ωντ!...

Από τότε, ο Ρολάνδος και ο Όλιβιέ έγιναν άχώριστοι φίλοι. Πόνητα ήσαν μαζί και ο ένας άγαπούσε τον άλλον περισσότερο από άδελφό.

Υστερ' από λίγο καιρό, αναγκάστηκαν να άκολουθήσουν στην Ισπανία τον αυτοκράτορα Καρλομάγνο, πού πήγαινε να πολεμήσει τους Σαρακηνούς. Πριν φύγουν, συμφωνήσανε ότι, με το γυρισμό, θα γινότουσαν οι γάμοι τού Ρολάνδου με την Ωντ.

Μά, ο πόλεμος στην Ισπανία τραβούσε σε μακρός και κάποτε ο γαλλικός στρατός άργησε να έπυρσώ.

Ο Ρολάνδος και ο Όλιβιέ προστάτησαν την ύπαρξή τους των Γάλλων. “Όταν ο Όλιβιέ είδε ότι ο στρατός των Σαρακηνών ήταν πολύ μεγαλύτερος από το δικό τους, είπε τού Ρολάνδου:

— Σήμανε τη σάλπιγγα, για να είδοποιηθή ο αυτοκράτωρ, πού βρίσκεται μπροστά, και να με στείλη ενισχύσεις!

Μά ο Ρολάνδος τού άποκρίθηκε ότι ήθελε να κατατρέψη μόνος του τους Σαρακηνούς, γωρίς να ζητήσει βοήθεια από κανένα. Τού κάκου ο Όλιβιέ προσπαθούσε να τού δώσει να καταλάβη ότι αυτό πού έκανε δέν ήταν τόλμη άλλ' άφροσύνη. Ο Ρολάνδος δέν ήθελε ν' άκούση τίποτα. Και άωρησε έναντι των Σαρακηνών. Έτσι και ο Όλιβιέ τον άκολουθούσε θέλοντας και μή.

Η μάχη στάθηκε σκληρή και άπειγνωμένη. Οι Γάλλοι πολέμησαν σαν λεοντάρια. Μά οι Σαρακηνοί ήσαν περισσότεροι από αυτούς... Υστερ' από μια ώρα, τα πτώματα των Γάλλων σχηματίζαν βουνά. Ο Ρολάνδος και ο Όλιβιέ καταλάβαν τότε πως είχε φτάσει ή τελευταία τους στιγμή.

Ο Ρολάνδος αναγνώρισε τότε πως ο Όλιβιέ είχε δίκιο. Και σήμανε τη σάλπιγγα, ζητώντας ενισχύσεις. Μά ήσαν πολύ άργά πια. Γιατί όταν ο Καρλομάγνος έφτασε στον τόπο της συμπλοκής, βρήκε το Ρολάνδο νεκρό, ενώ ο Όλιβιέ ξεψυχούσε κι' αυτός λιθωμένος.

Ρολάνδος, καλέ μου σύντροφε, έλα πιο κοντά μου, γιατί ο θάνατος θέλει να μες γωισή για πάντα!

...Και ο αυτοκράτωρ γύρισε μόνος στη Βιέννη.

Πού είναι ο Ρολάνδος; τον ρώτησε με άγωνία ή Ωντ. Πού είναι ο άδελφός μου;

Ο Καρλομάγνος κούνησε μελαγχολικά το κεφάλι του.

Η Ωντ κατάλαβε.

“Ω! άφου πέθανε ο Ρολάνδος, φωνάζε δέν πού χρειάζεται πια, ούτε νέναι ή ζωή! Και ή ψυχή της νέας πέταξε στον ούρανο μ' ένα τελευταίο έρωτικό στεναγμό...

Σατυρική Σελίδα

ΚΟΥΒΕΝΤΟΛΟΓΗΜΑΤΑ

Ι' ΑΛΛΑΤΙΣΜΕΝΑ ΚΑΙ Τ' ΑΝΑΛΑΤΙ

Στὴ γωνία τοῦ δρόμου με-
ταξὺ δύο ἐπαίτων τυφλῶν:
'Ο πρῶτος τυφλός:—Συν-
νάδελφε, τὴν ξέρεις αὐτὴ τὴν κυ-
ρία πού πέρασε;
'Ο δεύτερος τυφλός:—
'Εξ ὄψεως μόνον!...

—'Ενας στρατηγὸς ζύπνησε μιὰ
νύχτα τρομαγμένος, γιατί ἄκουσε
στὴν κάμαρά του ἓναν πυροβολι-
σμό.
—Τί εἶνε; ρωτᾷ, ξαφνιασμένος,
τὸν ὑπηρετὴ του.
—Τίποτα, στρατηγέ μου, ἀπαν-
τᾷ ὁ ὑπηρετὴς, σκότωσα ἓνα πον-
τικό, γιατί φοβόμην... μὴ τὰς
ζυπνήσῃ!...

—'Ενα κακούργος πού εἶχε κα-
ταδικαστῇ σὲ θάνατο ἐδόθη ἡ ἄ-
δεια νὰ διαλέξῃ τὸν τρόπο πού
θὰ τὸν θανάτωναν.
—'Ω, κύριε δικασταί, τοὺς εἶ-
πε τότε ὁ κακούργος, ἀφήστε με
νὰ πεθάνω ἀπὸ... γεράματα!...

Μεταξὺ φιλικινάδων:
—'Ὡστε ἡ χειρομάντις σοῦ εἶ-
πε πὼς θὰ πεθάνῃ ὁ ἄνδρας σου;
—'Ὅχι, αὐτὸ ἀκριβῶς... ἀλλὰ
μοῦ εἶπε πὼς ἀπὸ δῶ καὶ μπρὸς
θὰ... εὐτυχίσω!...

'Εκείνη:—'Ὡστε ἐπιμένε-
τε νὰ παντρευτῇτε;
'Εκείνος:—Βεβαίως. 'Ε-
κτὸς ἂν μοῦ δείξετε κανένα ἄλ-
λον τρόπον, γιὰ νὰ πληρώσω τὰ
χρέη μου!

—Ξέρεις, ὁ φίλος σοῦ μοῦ ζή-
τησε ἑκατὶ δραχμὲς δανεικῆς.
—Σὲ συμβουλεύω νὰ τοῦ τίς
δώσῃς.
—Γιατί;
—Γιατί... θὰ τίς ζητήσῃ ἀπὸ
μέναν!

—Πόσα χρόνια εἶσαι φυλακή;
—Πέντε χρόνια, γιὰ τὴν διάρ-
ρη: τῆς Τσαπέτης (Βούτα καὶ
Σία).
—Κι' ἐγὼ δέκα χρόνια γιατί...
εἶμαι ὁ ἰδρυτής της!

—Πῶς συμβαίνει, μικρή μου, νὰ
εἶσαι μελαγχολική, ἐνῶ ὁ ἀδελφός
σας εἶνε ξανθός;
—'Ὁ ἀδελφός μου, κύριε, γεν-
νήθηκε ἀργότερα... ὅταν ἡ μητέ-
ρα μου ἄρχισε νὰ βάζῃ τὰ μαλ-
λιά της!

Κάποιος κάνει παρατηρήσεις σ'
ἓνα φίλο του τοῦμορο μπεκρή.
—Μὰ δὲ μοῦ λές; τὸν ρωτᾷ,
γιὰ ἐξηγησέ μου γιατί πίνεις τό-
σο πολὺ.
—Γιὰ νὰ πνίγω μέσ' στὸ κρα-
τὶ τίς ληϊδερές μου σκέψεις.

—Μπᾶ! καὶ κατορθώνει; νὰ
τὴν πνίγῃς;
—'Ὅχι, γιατί... ἔμαθαν πάλι
νὰ κολυμπᾶνε!...

Μεταξὺ σωφέρ:
—Τὸν γνωρίζεις αὐτὸν ἐκεῖ πὶ-
ρα;
—Ναὶ νομίζω ὅτι... τὸν παρ-
σεν κάποτε!

Μοιραία συνέπεσε.
—'Αχ, ἡ εἰρήνη, ἡ πρηνότης
τὰ λουλούδια! Πῶς ξεχνᾷς κα-
νείς τὰ πάντα, σὰν ἔρχεται ἡ
—'Αλήθεια, καλὰ λές! Σὴν-
σα τὴ βελίτσα μας, σὲ τρεῖς!

Διάφορα ἐπαγγέλματα.
—'Ὁ ἄνδρας μου κάνει τὴν δι-
κτῆρα. Κι' ὁ δικός σου;
—'Ὁ δικός μου κάνει... ὅτι θά-
λω ἐγώ!

Μιὰ μικρὴ ἀλήθεια:
—'Εγὼ ἔχω πολὺ μακα-
ρὸν υἱὸν συγγενεῖς!
—'Ὡστε οἱ ἄλλοι ἐπέθαναν ὅ-
λοι;
—'Ὅχι. 'Εγιναν πλούσιοι!
Ο ΑΝΑΛΑΤΟΣ

ΤΑ ΕΠΙΚΑΙΡΑ Η ΝΕΑ ΓΛΩΣΣΑ ΤΩΝ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ

(Κατὰ Καραθανάσην)
Τεμπελχανεὶ λέγεται ἡ
(Βουλὴ)
'Ο δολοφόνος λέγεται πούλι;
'Ο λήσταρχος λέγεται
(κλωσσα)
'Ε γερωντοκόρη—γκίσσα
'Ασημάκη λέν' τὰ χροή-
(ματὰ)
Πλαστήρ-Πατιρντί—τὰ
(κινήματα)
Τὸν Παναγὴ τὸν λέν' Μορ-
(φέα)
Καὶ τὸν Κονδύλη—'Ὁμορ-
(φέα!)
Τὰ κεφάλια τὰ λέν' αὐγά
Παρεξήγησι—τὸν καυγᾶ
Μύτο—τὸν Παπαναστάση
Καὶ τὴν Φ'ασουλᾶ—κου-
(μάσι!)
'Ο Νικηφόρος εἶν' μυστή-
(ριος)
'Ο Προμπονός—ἄνθρω-
(ποσωτήριος)
'Ο Φρυτζαλᾶς—περι-
(στερα)
Καὶ ἡ γεφύρωσις—ψέμ-
(μα με οὐρά!)

Η ΠΡΩΤΗ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

ΤΑ ΚΑΚΑ ΤΩΝ ΜΕΤΑΚΟΜΙΣΕΩΝ
Η ΣΥΖΥΓΟΣ.—Πῶς τὸ βρῖσκεῖς, λοιπόν, τὸ καινούργιο μας σπίτι;
Ο ΣΥΖΥΓΟΣ.—Σπῖτι εἶν' αὐτό, γυναῖκα, ἡ ἡ...μάχη τοῦ Βατερλώ!...